ILUZII CINSTITE

II

Nora Roberts

Bestseller

Magie, romantism, suspense; prezentă pe lista de bestseller-uri a ziarului New York Times, **Nora Roberts** *atinge triumful absolut cu*

"ILUZII CINSTITE"

Roxy și Luke vă vor răpi inima. Sînt vrăjiți în spirit precum și în faptă. Iar vraja este cea pe care Nora Roberts o țese în fiecare pagină a "Iluziilor cinstite".

Catherine Coulter

Vol. I-II 6863 lei
137 lei T.L.
7000 lei Total

Nora Roberts

Iluzii cinstite

vol. 2

Honest Illusions
by Nora Roberts

© copyright 1992 by
Nora Roberts

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Nora Roberts

Iluzii cinstite

vol. 2

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95056-8-0

Capitolul 19

În sfîrşit. Acesta fu ultimul gînd coerent care-i trecu lui Roxanne prin minte, în timp ce gura lui Luke se fixa fierbinte, deschisă, peste a ei. În sfîrşit, în sfîrşit...

O altă femeie poate ar fi dorit vorbe dulci, mîini încete, blînde insistenţe. Acum, ea nu mai avea nevoie de aşa ceva. Toate dorinţele care-i fuseseră scumpe vreodată, toate visurile pe care şi le ţesuse în taină, i le satisfăceau sălbaticele revendicări, pline de voinţă, ale mîinilor şi ale buzelor lui.

Îi dărui lucrul cel mai rîvnit şi greu de atins pe care i-l poate da femeia unui bărbat. Abandonul total.

Aceasta era puterea ei şi triumful ei.

Dorinţe care îmbobociseră viclean înlăuntrul său fulgerară în deplină înflorire. Spaimele se întreţeseau cu ele, stîrnind o durere atît de aprigă încît o făcu să se zguduie. Nu ştiuse, nici măcar în cele mai tainice fantezii ale ei, nu ştiuse că era posibil să simtă aşa ceva.

Neputinţă şi putere. Ameţită şi întreagă la minte.

Rîse din nou, de simpla grandoare a faptului, a acelei nepăsătoare goane pe un năvalnic *montagne russe*, repezindu-se în sus, lansîndu-se în curbe bicuitoare, străfulgerînd prin tuneluri negre, negre, de dorinţe ascunse. Se agăţa, nu ca să se sprijine, ci pentru a fi sigură, cît mai sigură că o însoţea şi el în aceeaşi goană plină de fiori.

Fiecare oftat, fiecare gîfîit îi întetea lăcomia. Sub el era Roxanne, cu trupul ei suplu, agil, tremurînd la atingerea lui, cu gura dornică întîlnindu-i-o pe a lui, cu parfumul alungîndu-i judecata din minte.

Nu avea nevoie să gîndească – nu mai avea facultatea gîndirii. Mai tîrziu, avea să-şi amintească cum vorbise Max despre animalul care devine stăpîn. Deocamdată, însă, Luke nu era nimic altceva, luînd ceea ce rîvnea atît de violent trupul lui.

Lumina continua să ardă viu, departe de-a crea o atmosferă intimă. Cuvertura aspră pe care omiseseră s-o dea la o parte le freca pielea. Patul strîmt se legăna odată cu tangajul navei. Roxanne, însă, îşi arcuia trupul lipit de-al lui şi nu mai exista nimic, numai ea, şi ceea ce-i oferea cu atîta abandon.

Voia mai mult, avea nevoie de mai mult, şi-i smulse resturile zdrenţuite ale cămăşii pentru a o găsi toată.

Nerăbdătoare, zorită, mîna lui săgetă în jos, găsind-o deja fierbinte, umedă, aşteptînd. Dintr-o singură mîngîiere dură, o împinse spre un prim orgasm, cutremurător.

Roxanne avu senzaţia că fusese sfîşiată în două, la fel de uşor ca mătasea ivoire. Trupul îi zvîcni, într-o convulsie, explodînd înainte ca mintea să apuce să-l ajungă din urmă. În aceeaşi clipă cînd se cabră înainte, şocată şi ameţită, Luke o împinse din nou înapoi, brutal, devorîndu-i pielea umedă, tremurîndă.

Voia să-i spună să aştepte, să-i lase un moment pentru a-şi recăpăta respiraţia şi raţiunea. El, însă, o tîrî iarăşi în sus, nemilos, pînă începu să-i suspine aerul în plămîni, judecata devenind imposibilă.

Lăcom, se ospăta cu sînii ei, cu unul, apoi cu celălalt, folosindu-şi dinţii, limba şi buzele astfel încît reacţia dureroasă din miezul adînc al făpturii ei se răspîndea pînă cînd începu să-i pulseze prin fiecare fibră.

– Te rog...

Mîinile ei căutau ceva de care să se apuce, cu degetele agăţîndu-se disperate prin cuvertura răvăşită.

– Te rog... gemu Roxanne din nou, fără a se ruşina.

Cu răsuflarea îngreunată, Luke îşi coborî de pe şolduri şortul larg. Sîngele îi vuia în cap, palpita necruţător în şale. Tremura ca un armăsar, în clipa cînd o încălecă, după care îi cuprinse în mîini şoldurile,

ridicîndu-le, şi se afundă adînc.

Ea ţipă, încordîndu-se ca un arc, sfîşiată de durerea ca un fulger alb, de gheaţă, în mijlocul dogorii. Şoldurile i se smuciră, căutînd să scape, şi smulgîndu-i lui Luke un geamăt.

– O, Doamne, Roxanne.

Sudoarea îi îmbrobonă fruntea, pe cînd îşi înfrunta toate instinctele, să rămînă nemişcat, să nu-i mai provoace dureri.

– Dumnezeule mare!

Fecioară. Clătină din cap, într-o încercare disperată de-a şi-l limpezi, în timp ce trupul îi vibra pe muchea de cuţit dintre frustrare şi împlinire. Fusese fecioară, iar el se trîntise în ea ca un camion.

– Iartă-mă, iubito, iartă-mă.

Cuvinte inutile, îşi spuse, cînd îi văzu primele lacrimi curgîndu-i pe obraji. Se ridică în braţe, cu muşchii tremurînd, şi se încordă să iasă din ea cît putea de delicat.

– N-am să fac să te mai doară.

Răsuflarea îi tremură lui Roxanne printre buze. Mai simţea durerea, durere radiindă, şi un chin mai profund, mai dulce. Amîndouă se amestecau cu un sentiment de înălţare încă neatinsă. Îşi arcui instinctiv şoldurile, cînd îl simţi retrăgîndu-se din trupul ei.

– Nu te mişca.

Stomacul lui Luke se răsuci în noduri lunecoase, cînd Roxanne îl trase din nou înăuntru. Pentru Dumnezeu, nu...

Plăcerea unduitoare aproape-l scotea din minţi.

– Mă opresc.

Ea deschise ochii, privindu-l ţintă.

– Te-opreşti pe dracu'.

Încordată în întîmpinarea următoarei sfîşieri dureroase, îl apucă de şolduri. I se păru că-l aude înjurînd. Nu putea fi, însă, sigură. Căci nu mai simţea nici un strop de durere, doar o voluptate profundă, scrîşnită, triumfală. Se aruncă în ea, o simţi rotindu-se şi vibrîndu-i prin tot corpul, încît nu mai exista nimic altceva, nimic decît sălbatica desfătare de-a-şi fi găsit perechea.

Luke nu mai rezista. Trupul îl trădă şi-i mulţumi lui Dumnezeu pentru asta. Îşi îngropă chipul în părul ei, lăsînd-o să-l posede.

Îşi simţea trupul fragil ca sticla. Se temea să se mişte, parcă înfricoşată că se va sparge în mii de cioburi scînteietoare. Deci, după asta plîngeau poeţii, îşi spuse ea. Buzele i se arcuiră, cu înfumurare. Fusese, fără-ndoială, plăcut, deşi se îndoia că avea să compună sonete despre acest eveniment.

Cu excepţia momentului de-acum. Oftă şi riscă o mişcare a mîinii pentru a-i mîngîia spatele lui Luke. Momentul acesta era fermecător, stînd culcată aici, simţind inima iubitului ei bătînd tare şi repede, lipită de a ei. Ar fi putut sta cu bucurie astfel zile-ntregi.

El, însă, se mișcă. Roxanne tresări, simțind fremătul patului. Locul unde o invadase Luke o durea, și nu puțin. Nedorind să piardă senzațiile calde, de apropiere, se ghemui alături, în timp ce el se întorcea pe spate.

Nu existau cuvinte destul de dure pe care să și le atribuie, își spuse, stînd cu ochii în tavan. O luase ca un animal, fără să-i pese, fără finețe. Închise ochii. Dacă vinovăția nu-l ucidea, avea s-o facă Max.

Dar pînă atunci, trebuia să facă ceva pentru a drege ceea ce distrusese cu atîta nesocotință.

– Rox.

– Hmmm.

– Eu sînt de vină.

Visătoare, își cuibări capul mai comod de umărul lui.

– 'fect.

– Nu vreau să-ți faci gînduri, sau să te simți vinovată.

– În legătură cu ce?

– Cu asta.

Nervozitatea îi trepida în glas. Trebuia neapărat să sune atît de somnoroasă, de senzuală, de-a dracului de satisfăcută?

– A fost o greșeală, dar nu e cazul să distrugă totul.

Roxanne deschise un ochi, apoi și pe celălalt. Surîsul care-i arcuise buzele se înnegură.

– O greșeală? Vrei să spui că ceea ce tocmai s-a întîmplat a fost o greșeală?

– Sigur că a fost.

Se rostogoli din pat, căutîndu-și șortul înainte ca trupul să-l ademenească spre a o repeta.

– În zeci de sensuri.

Întoarse capul spre ea, strîngînd din dinți. Roxanne se ridicase în capul oaselor, cu părul ciufulit căzîndu-i pe umeri, ondulat seducător peste sîni. Pata de sînge de pe cuvertura mototolită risipi din trupul lui Luke cea mai mare parte a crescîndei dorințe.

– Serios?

Sentimentul dulce, nostalgic, dispăruse. Dacă Luke n-ar fi fost atît de ocupat să se blesteme pe el însuși, Roxanne i-ar fi recunoscut lucirea din ochi.

– Ce-ar fi să-mi spui și mie cîteva din sensurile astea?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ești practic sora mea.

– Aha.

Își încrucișă brațele, umerii i se îndreptară. S-ar fi dorit o atitudine dură, dacă Roxanne n-ar fi fost complet goală.

– Cred că termenul de lucru este „practic". Nu sîntem rude de sînge, Callahan.

– Max m-a luat lîngă voi.

Pentru a-și păstra mintea întreagă, Luke smuci un sertar și scoase o cămașă. I-o aruncă lui Roxanne.

– Mi-a dăruit un cămin, o viață. L-am trădat.

– Vorbe, îi aruncă ea cămașa înapoi. Da, te-a luat în familie și ți-a dat un cămin. Dar ceea ce s-a întîmplat a fost între noi, numai între noi doi. Nu are

nimic de-a face cu Max sau cu trădarea.

– A avut încredere-n mine.

Încrîncenat, Luke se apropie şi-i trase lui Roxanne cămaşa peste cap. Ea îl plesni peste mîini, sărind în picioare.

– Crezi că Max ar fi şocat şi furios pentru că ne dorim?

Enervată, îşi smulse cămaşa de pe umeri, aruncînd-o cît colo.

– Nu eşti fratele meu, fir-ar să fie, iar dacă ai de gînd să stai acolo şi să-mi spui că acum cîteva minute mă considerai sora ta, eşti un mincinos nenorocit.

– Nu, nu te-am considerat sora mea, o apucă el de umeri, zgîlţîind-o. Nu te-am considerat nicicum, asta-i problema. Te-am dorit. Te doresc de ani de zile. Asta mă roade.

Roxanne îşi azvîrli capul pe spate. Era un gest sfidător, dar înlăuntrul ei se întetea o dogoare blîndă. De ani de zile. O dorise de ani de zile.

– Deci te-ai jucat cu mine, cînd foc, cînd gheaţă, de cînd aveam şaişpe ani. Şi totul numai fiindcă mă doreai şi-ţi băgaseşi în creierul ăla de găină că a trece la fapte ar fi fost un fel de... ce, incest emoţional?

Luke deschise gura, o închise la loc. De ce i se părea dintr-odată atît de ridicol?

– Pe-aproape.

Nu ştia la ce răspuns se aşteptase din partea ei, dar, cu siguranţă, nu la un hohot de rîs. Roxanne rîse pînă-i dădură lacrimile. Ţinîndu-se de braţe, se aşeză pe marginea patului.

– Of, idiotule.

Era în joc mîndria lui. Al dracului să fie dacă recunoştea că o femeie goală, cocoşată de rîs pe socoteala lui, îl putea excita pînă la a fi gata să scîncească şi să se roage de ea.

– Nu mi se pare de rîs.

– Glumeşti? E colosal!

Îşi dădu la o parte părul din ochi, privindu-l radioasă.

– Şi teribil de nostim. Îmi apărai onoarea, Luke?

– Gura!

Ea nu făcu decît să chicotească, ştergîndu-şi lacrimile de pe obraji.

– Gîndeşte-te, numai, Callahan. Gîndeşte şi tu cu-adevărat un minut. Stai acolo, copleşit de vinovăţie pentru a fi făcut dragoste cu femeia care a folosit toate mijloacele la îndemînă ca să te seducă, o femeie pe care o cunoşti aproape de cînd te ştii – una care nu e, repet, nu este în nici un fel, formă sau mod înrudită cu tine. O femeie fără obligaţii, majoră. Nu ţi se pare caraghios?

El îşi vîrî mîinile în buzunare, încruntat.

– Nu cine ştie ce.

– Îţi pierzi simţul umorului.

Roxanne se ridică şi-l cuprinse cu braţele. Sînii goi i se frecară de piept, dîndu-i satisfacţia de-a-i simţi muşchii înfiorîndu-se. El, însă, nu-i răspunse la îmbrăţişare.

– Cred că dacă aşa simţi, va trebui să te seduc de fiecare dată. Se pare c-am şi început.

Îl mușcă ușor de buze, zîmbind cînd își coborî privirea între ei.

– Și se pare că și tu.

– Termină.

Dar ordinul era lipsit de convingere.

– Chiar dacă mi-am pierdut capul în privința asta, mai sînt și altele.

– O.K., își plimbă ea degetele pe spinarea lui, presărîndu-i gîtul cu sărutări ușoare. Să le-auzim.

– La dracu', ai fost fecioară.

O apucă de brațe, împingînd-o, ca să poată scăpa.

– Și te deranjează? se îmbufnă Roxanne un moment, cugetînd pe îndelete. Întotdeauna am crezut că bărbații mor după așa ceva. Știi, sindromul *Star Trek*.

– Ce face?

– Să pătrundă cu îndrăzneală, acolo unde nimeni n-a mai fost.

Luke își înăbuși un hohot de rîs.

– Christoase!

Își dorea să fi avut o bere – pe naiba, își dorea un împuțit de bax, dar se mulțumi cu o sticlă de apă minerală caldă.

– Uite ce e, Roxanne, problema e că n-am făcut-o cum se cuvine.

– Nu? își înclină ea capul, curioasă. Nici nu pot să-mi imaginez că există atît de multe moduri de-a o face.

Luke se înecă și puse cu grijă sticla la loc. Nu

numai fecioară, așa să-i ajute Dumnezeu, ci și imposibilă și, da, fir-ar a dracului, inocentă erotic.

– Ce naiba era-n neregulă cu toți studenții ăia? Nu știau ce să-ți facă?

– Presupun că știau – dacă aș fi vrut eu să-mi facă ceva, zîmbi ea din nou, sigură pe puterea ei; cînd continuă, vocea-i era dulce. Am vrut să fii tu primul.

Îi observă emoția crudă din ochi, cînd se apropie din nou de el.

– Nu te-am dorit decît pe tine.

Nimeni și nimic nu-l emoționase vreodată mai mult. Blînd, îi atinse părul cu o mînă.

– Te-am rănit. Dacă rămîi cu mine, probabil te voi răni din nou. Ceea ce-am spus adineaori, despre ce este înlăuntrul meu, era adevărat. Există lucruri pe care nu le știi. Dacă le-ai ști...

– Știu, își strecură ea o mînă la spatele lui, trecîndu-și degetele peste cicatrici. Știu de ani de zile, din ziua cînd i-ai spus lui Max. Am ascultat. Am plîns pentru tine. Nu, îl strînse ea cu putere înainte de-a apuca să se întoarcă. Chiar crezi că te-aș desconsidera pentru ceea ce ți-au făcut unii în copilărie?

– Nu-mi place mila, spuse el crispat.

– Nici nu era vorba de milă.

Ochii lui Roxanne erau întunecați, arzători, cînd își lăsă din nou capul pe spate.

– Ci de înțelegere, ca aceea pe care va trebui s-o primești, aceea pe care n-o poți primi decît de la cineva care te-a cunoscut și te-a iubit toată viața ei.

Secătuit, Luke își rezemă fruntea de fruntea lui

Roxanne.

– Nu știu ce să-ți spun.

– Nu-mi spune nimic. Doar fii al meu.

Avu foarte puțin timp ca să se delecteze cu senzația de-a se deștepta în brațele lui Luke și nici un moment de lenevie matinală. Roxanne își acordă doar o clipă să se ghemuiască lîngă el, în timp ce asculta anunțurile prin difuzoarele de pe culoare înșirînd procedurile de debarcare. Un sărut lung, somnoros, cîteva mormăieli de nemulțumire, și fu sus, trăgîndu-și șortul și tricoul lui Luke pe care le respinsese noaptea. Ținîndu-și cu o mînă elasticul pe talia suplă, întredeschise ușa cabinei și scrută coridorul. Pentru că Luke rîdea în spatele ei, aruncă o privire peste umăr.

Avea părul în neorînduială, fața roșie, ochii grei și visători. Arăta, își spuse el, oprindu-i-se respirația, exact așa cum era de fapt. O femeie care-și petrecuse noaptea cu amantul ei.

Iar amantul ei el era. Primul. Singurul.

– Tot echipajul pe punte, Callahan.

I se auzea în voce răgușeala de dimineață.

– Ne vedem în cincisprezece minute.

– Bine, bine.

Apucîndu-și cu nădejde șortul, Roxanne o zbughi spre cabina ei. Model de promptitudine, se pre-

zentă pe Puntea Lido într-un sfert de oră. Pasagerii stăteau strînși în saloane, cu bagajele și sacoșele de cumpărături îngrămădite în jur, căscînd, tăifăsuind și așteptîndu-și rîndul să plece de pe navă. Din cîteva în cîteva minute, anunțul era repetat în engleză, apoi în franceză, invitîndu-i să debarce pe pasagerii care aveau pe bagaje etichete de anumite culori. Erau roșii, albastre, albe, galbene, roșii cu dungi albe, albe cu dungi verzi. Roxanne strînse mîini, primi sărutări pe obraji și făcu schimburi de îmbrățișări, în timp ce nivelul sonor descreștea treptat.

Pe la ora zece, nu se mai aflau la bord decît membrii echipajului și micul număr de pasageri care reveneau la New York. Pasagerii noi n-aveau să-și înceapă îmbarcarea pînă la ora unu. Max profită de pauză pentru a convoca o repetiție.

Era plăcut să-l vadă pe Max din nou în formă, își spuse Roxanne. O formă mai calmă decît se obișnuise, dar fără ezitările care-o îngrijoraseră.

Consideră că se decurcase foarte bine, printre scamatorii cu cărți de joc, trucuri cu frînghia și iluzii mai elaborate, fără a trăda ceea ce i se întîmpla în minte și în inimă. Imaginile cu Luke căzînd pe pat, străfulgerările de amintire care-i stîrneau căldură și încîntare, erau ținute sub control strict. Era convinsă că nimeni nu știa ce întorsătură dramatică suferise viața ei, în afară de ea însăși și de omul care o trăise împreună cu ea.

Dar, desigur, dragostea e oarbă.

Lily ofta de fiecare dată cînd privea în direcția

lor. Inima ei romantică plîngea cu lacrimi de fericire. Lui LeClerc îi tresăreau buzele. Pînă şi Mouse, care-şi petrecuse aproape întreaga viaţă neluînd în seamă subtilele schimbări ale relaţiilor dintre bărbaţi şi femei, era roşu în obraji şi rînjea.

Numai Max părea să nu observe nimic.

– Nu-i minunat? oftă Lily, cînd ea şi Max se duseră să-şi petreacă ora liberă rămasă, cu ceşti de suc de roşii şi ceaiuri de plante, pe Puntea Lido, aproape pustie.

– Este, neîndoielnic, o bătu el pe mînă, crezînd că vorbea despre momentul liniştit, despre briza răcoroasă şi privelişte Montreal-ului văzut dinspre port.

– Parcă ţi s-a adeverit cel mai scump vis, ridică ea ceaşca, făcînd să-i scînteieze cele trei inele. Începeam să cred că n-o să se mai întîmple niciodată.

– A fost o săptămînă grea, fu Max de acord.

Şi nu avusese nici pe departe destul timp să-şi continue cercetările pentru piatra filosofală. Poate cînd aveau să acosteze la Sydney, va reuşi să-şi găsească o scuză de-a nu se juca printre turişti, petrecînd cîteva ceasuri cu cărţile şi însemnările lui. Se apropia de izbîndă. O simţea.

– Mă-ntreb dacă a ajutat la ceva faptul de-a fi pe un asemenea vapor. Vreau să zic, în spaţii restrînse – călcîndu-se pe picioare, cum ar veni. N-au putut să se mai evite unul pe altul.

– Firește că nu, încuviinţă Max, apoi se încruntă. Cine?

– Roxy şi Luke, prostuţule.

Rezemîndu-şi coatele pe masă, Lily oftă visătoare.

– Pariez că-n clipa asta se plimbă de mînă prin Montreal.

– Roxanne şi Luke? fu singurul lucru pe care reuşi să-l spună Max. Roxanne şi Luke?

– Păi, sigur, iubitule. Despre ce credeai că vorbesc? rîse ea, bucurîndu-se, ca majoritatea femeilor, de acea superioritate asupra celor mai mulţi dintre bărbaţi în materie de romantism. N-ai văzut cum se uitau unul la altul azi dimineaţă? E un miracol că n-a luat foc salonul de la cîte scîntei zburau prin jur.

– Întotdeauna se înţeapă cu scîntei. Nu fac decît să se certe.

– Iubitule, acela nu era decît un fel de ritual de împerechere.

Max se înecă cu ceaiul.

– Împerechere? repetă el fără vlagă. Sfinte Isuse.

– Max, îl apucă Lily, nedumerită şi îngrijorată, de ambele mîini; le simţi tremurînd. Nu te-ai supărat, serios, nu-i aşa? Sînt ideali unul pentru altul, şi atît de îndrăgostiţi...

– Vrei să zici că el o... că se...

Nu reuşi să pronunţe cuvintele.

– N-a fost chiar cusută cu aţă albă, dar dacă cele de azi dimineaţă au însemnat ceva, aş spune că au făcut isprava.

Lily îşi păstră vocea glumeaţă dar, cînd Max continuă să se holbeze la ea, schimbă tonul.

– Max, nu te-ai supărat?

– Nu. Nu.

Clătină din cap, dar fu nevoit să se ridice. Merse pînă la balustradă ca un om în transă. Copilaşul lui, îşi spuse, în timp ce din inimă i se rupea o bucăţică. Fetiţa lui. Şi băiatul pe care îl considera tot al lui, deatîta vreme. Crescuseră sub ochii lui. Îi dădură lacrimile.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, cred, murmură, cînd Lily îl cuprinse cu braţul.

Clătină iarăşi din cap. Lacrimile inimii frînte se uscară, în timp ce o trăgea lîngă el.

– Vor avea ceea ce avem noi, crezi?

Lily îşi rezemă capul de umărul lui, zîmbind:

– Nimeni n-ar putea, Max.

În seara aceea, veni la ea. Îl aştepta. Indiferent cu cîtă seriozitate îşi spusese Roxanne că era o prostie, acum era mai nervoasă decît înainte. Stăpînirea de sine era problema, bănuia. Cu-o noapte în urmă, în prima noapte, ea stabilise drumul şi fusese foarte sigură de traseul pe care-l avea de urmat.

În noaptea asta, el avea să o poarte mai departe.

Fu recunoscătoare că nu venise direct în cabina ei după ultima reprezentaţie, lăsîndu-i timp să-şi şteargă machiajul de scenă şi să se schimbe din costumul

cu paiete într-un halat albastru simplu. Dar acel răstimp de singurătate acţionase şi împotriva ei, dîndu-i inimii prilejul să bată prea tare şi repede.

Fusese o după-amiază adorabilă. Făcuseră exact ceea ce-şi imaginase Lily. Se plimbaseră pe trotuarele în pantă ale Montreal-ului, ascultînd muzica americană care se revărsa pe uşile magazinelor şi se aşezaseră la măsuţa unei terase de cafenea.

Acum erau din nou singuri. Buchetul de flori pe care i-l cumpărase Luke de la o florăreasă din stradă stătea înmiresmat pe comoda ei. Patul era desfăcut, ordonat. Puntea i se legăna sub picioare, în timp ce vasul duduia spre sud.

– Am avut public bun astă seară.

Ce idioţenie, se dojeni Roxanne în sinea ei.

– Entuziast.

Luke mişcă din încheietura mîinii. Apăru un boboc alb de trandafir. Roxanne simţi că i se topeşte inima.

– Mulţumesc.

Avea să meargă totul bine, îşi spuse, mirosind aroma bobocului. Acum ştia la ce să se aştepte şi nu mai putea de nerăbdare să-i simtă mîinile pe piele. La urma urmei, durerea era trecătoare. Cu siguranţă, o jenă de cîteva momente era un preţ mic pentru fermecătoarea urmare, cînd stătea cuibărită în braţele lui.

Luke îi citea nervozitatea în ochi la fel de limpede pe cît le vedea culoarea. N-avea nici un rost să se mai ocărască iar pentru iniţierea necugetată din noaptea trecută. Cel puţin avusese bunul simţ să nu facă

altceva decît s-o țină în brațe pînă dimineață.

Îi atinse obrazul cu o mînă, privindu-i ochii cum se ridicau încet dinspre trandafir, către chipul lui. Mulțumea lui Dumnezeu că în ei nu se vedea numai frică. Putea face frica să dispară. Își trecu o mînă prin dreptul feței ei, făcînd-o să rîdă la vederea lumînării care-i apăruse între degete.

– Drăguț.

– Încă n-ai văzut nimic.

Se duse la scrin, scoțînd din buzunar un sfeșnic de cristal pe care-l sustrăsese din sala de mese. Fixă cu grijă lumînarea, apoi pocni din degete. Fitilul sfîrîi, se aprinse și începu să lumineze.

Puțin mai relaxată, Roxanne zîmbi:

– Să aplaud?

– Încă nu.

Privind-o, stinse luminile și-și scoase sacoul.

– Poți aștepta pînă se termină spectacolul.

Fără să-și dea seama, Roxanne își duse o mînă la gît.

– Mai urmează?

– Mult.

Veni spre ea. Poate că nu era tocmai corect să fie răsplătit, în loc de-a fi biciuit, pentru nepăsarea din noaptea trecută. Dar avea să se reabiliteze. Față de ea, față de amîndoi. Îi luă mîna, o întoarse, își apăsă degetele în căușul palmei, pînă la încheietura fragilă unde pulsul bubuia ca tunetul.

– Ți-am spus că nu există numai un singur mod, Roxanne.

Cu mîna ei încă strînsă într-a lui, începu să-i depună pe linia feței sărutări ușoare.

– Dar, la fel ca în cazul magiei, e mai bine să-ți arăt decît să-ți spun.

Îi văzu genele fluturînd în jos și-i scoase încet trandafirul dintre degetele moi.

– N-am să te mai fac să te doară.

Auzind aceasta, ochii ei se deschiseră. Înlăuntrul lor se războiau îndoieli și dorințe.

– Nu-i nimic, murmură, și-și ridică gura spre a lui, a invitație.

– Ai încredere-n mine.

– Am.

– Ba nu ai.

Îi acoperi gura care-l aștepta, prelungind sărutul pînă cînd Roxanne se clătină.

– Dar vei avea, continuă Luke și o cuprinse în brațe.

Fata se pregăti de asalt. O parte din ea ardea de nerăbdare să simtă mîinile acelea tari, puternice, gura aceea dornică și nepotolită. Dar în seara asta buzele lui erau moi, seducătoare, liniștitoare chiar, în timp ce pluteau peste ale ei. Sunetul sufocat și confuz care-i scăpă din adîncul gîtlejului îl făcu pe Luke să zîmbească.

– Am locuri în care să te duc.

Limba i se afundă înăuntru, jucîndu-se cu a ei.

– Locuri magice.

N-avea de ales, decît să-l urmeze încotro o conducea. Înainte de sfîrșitul acelui prim sărut somptuos,

trupul îi plutea deja. Lăsîndu-i buzele să tremure de dorul de-a mai primi, Luke şi le porni pe-ale sale într-o călătorie languroasă, gustîndu-i pielea, zăbovind la baza gîtului, în timp ce pulsul lui Roxanne palpita sub gura lui ca inima unei păsări în colivie.

Braţele care se ridicaseră să-l cuprindă căzură moi. Şi ştiu că era a lui.

– Vreau să mă uit la tine, şopti el, dîndu-i încet halatul la o parte. Lasă-mă să te privesc.

Frumuseţea ei îi pîrjolea inima, îi făcea sîngele să clocotească precum un torent înspumat. Dar, în lumina pîlpîitoare, n-o atingea decît cu vîrfurile degetelor, lunecînd peste curbe şi adînciturі, fermecat de contrastul pielii lui pe a ei, vrăjit de fiorii repezi pe care i-i smulgea lui Roxanne fiecare tandră mîngîiere.

– Înainte, ne-am grăbit.

Coborîndu-şi capul, îi dezmierdă blînd, foarte blînd, sfîrcurile sînilor cu limba.

– Poate ne vom grăbi iar, mai tîrziu.

Cînd se îndreptă s-o privească, începu să-i frămînte sfîrcul umed între degete, ciupind, trăgînd uşurel, spre a o aduce, neputincioasă, la acea coplesitoare limită dintre plăcere şi durere.

– Dar acum, avem tot timpul, Roxanne.

Îşi coborî un deget pe mijlocul trupului ei, bucurîndu-se de fiecare tremur cînd şi-l adînci în triunghiul de păr moale pentru a-i mîngîia tainicul boboc atît de sensibil.

Cînd ochii îi deveniră sticloşi, cînd i se întretăie respiraţia, iar Luke îi simţi scurgerea caldă a răspunsului, începu să i se învîrtă capul. Dar nu făcu docît să zîmbească.

– Vreau să-ţi fac ceva. Vreau să mă laşi.

Îşi aplecă din nou gura peste a ei, trandafirul luînd locul degetelor, petalele mătăsoase lunecînd peste sîni, sîcîind sfîrcurile cu netezimea lor parfumată, urmînd curbele subtiie ale taliei şi ale şoldurilor.

– Spune-mi cînd îţi place.

Dintre buzele lui Roxanne se desprinse o respiraţie tremurată. Îl vedea la lumina lumînării. Acum avea pieptul gol, deşi nu-şi amintea să se fi oprit pentru a-şi scoate cămaşa. Îi simţi apăsarea erecţiei pe picior şi înţelese că era gol, asemeni ei.

– Nu pot, ridică ea mîna, pentru a-l atinge, prin aerul dulce şi dens ca un sirop. Doar nu te opri.

– Aşa?

Lunecă în jos, hărţuindu-i mugurul sînului cu limba, prinzîndu-l între dinţi, înainte de a-l suge ca pentru a o înghiţi întreagă. Roxanne gemu, prelung, profund, înfiorîndu-l.

Era tortura cea mai delicioasă. O plăcere dureroasă, drogată, luneca printr-însa, pînă crezu că era la un pas de moarte. Patul gemu, cedînd, cînd îşi schimbă poziţia. Pielea ei vibra sub mîinile lui Luke, cînta dedesubtul gurii răbdătoare, căutătoare. Cînd limba lui îi cutreieră coapsa, Roxanne înţelese că nu exista nici o parte a trupului ei pe care n-avea să şi-o revendice, nici una pe care ea să i-o poată refuza.

I se deschise în cale, cu un oftat de abandon. De îndată, căldura alinătoare explodă, fierbinte, ca şi

cum înăuntrul ei ar fi năvălit o cometă, întinzîndu-şi focul prin toate celulele. Ţipătul de eliberare se prelungi într-un geamăt profund, din gîtlej.

Totuşi, Luke avea răbdare, o răbdare neabătută, mîngîind-o iarăşi, înălţînd-o mai sus, aşteptînd, pe cînd ea pluti din nou în jos.

Oftaturi, gemete şi făgăduieli şoptite. Licărul lumînării şi cea mai slabă rază de lună, mirosul florilor şi al pasiunii îmbătător în aer. Pe acestea avea să le ţină minte, în vreme ce trupul i se zguduia sub răbdătorul asediu.

O, îi făcea multe, întocmai cum îi promisese. Îi făcea lucruri superbe, imposibile, delicioase.

Îi arătă ce însemna să fie dorită, să fie preţuită şi într-un tîrziu, foarte tîrziu, ce însemna să fie posedată încet, parcă plutind pe un rîu liniştit, prin ceaţă.

Lunecă înlăuntrul ei fără durere, perfect, iar ea era lunecoasă, fierbinte, mai mult decît pregătită. Trupul i se înălţă fluid, să-l întîmpine. Luke nu ştiuse că putea fi aşa uşor, că putea simţi o asemenea durere dulce, dulce, cînd Roxanne se strînse împrejurul său. Ritmul se înteţi, dorinţa năvălind ca o muzică în capul lui.

– Roxanne.

Numele ei i se rostogoli răguşit din gît. Se agăţa de hăţurile stăpînirii de sine ca un om în luptă cu o fiară sălbatică.

– Uită-te la mine. Am nevoie să te uiţi la mine.

Glasul părea să răsune din capătul tunelului lung, întunecat, prin care-i zbura trupul. Îşi ridică pleoapele grele şi nu-l văzu decît pe el. Ochii-i erau de un albastru violent, ca dogoarea din miezul unei flăcări.

– Acum îmi aparţii mie.

Îi strivi gura sub gura lui, în momentul cînd în toată făptura ei explodă orgasmul. Numai mie, îşi mai spuse Luke, lăsîndu-se s-o urmeze.

Nu era sigură dacă avea să se mai poată mişca vreodată, dar cînd o făcu, fu pentru a întoarce capul, în căutarea gurii lui. Luke răspunse cu un murmur neinteligibil, rostogolindu-se să-şi schimbe poziţiile.

– Mai bine, oftă Roxanne, acum, că putea să respire din nou; îşi frecă obrazul de pieptul lui şi se linişti. N-am ştiut că poate fi şi aşa.

Nici el nu ştiuse. Dar Luke simţea că ar fi părut o prostie s-o spună, mîngîindu-i în schimb părul.

– Nu te-a durut?

– Nu, mă simt ca...

Scoase un sunet ca de pisică în faţa smîntînii.

– Ca şi cum am şi făcut levitaţie pînă la Lună.

Îl mîngîie cu o mînă pe piept. Plimbîndu-şi degetele peste abdomenul lui, Roxanne simţi muşchii palpitînd. Ei, ei, îşi spuse, zîmbind în sinea ei. Puterea nu era unilaterală. Aceasta trebuia să fie pusă în aplicare, cît de curînd.

– Deci... îşi înălţă ea capul, zîmbindu-i. Cam cîte

moduri există, în fond?

Luke își arcui o sprînceană:

– Mai bine lasă-mă încă vreo cîteva minute, și-am să-ți arăt.

Îmbătată de propriile ei plăceri, Roxanne trecu călare peste el.

– Ce-ar fi să-mi arăți acum? propuse, astupîndu-i gura cu a sa.

Capitolul 20

Atît Luke cît și Roxanne ar fi negat cu aprindere că nimeriseră într-un clișeu gen poveste de dragoste pe vapor. Brizele marine, asfințiturile strălucitoare și punțile luminate de lună îi puteau influența pe alții, dar pe ei niciodată. Amîndoi ar fi luat în derîdere ideea unei luni de miere, și totuși, dacă definiția onestă a acestei perioade proslăvite de veacuri consta într-o ocazie de a-și descoperi perechea, de a se concentra asupră-i și a se bucura de niște relații sexuale sublime, luna lor de miere tocmai intrase în cea de-a treia săptămînă.

Au făcut şi descoperiri. Spre marea sa uşurare, Luke află că nu era un neghiob gelos. Îi plăcea efectiv felul cum întorceau bărbaţii capul cînd intra Roxanne într-o încăpere. Putea zîmbi cînd o vedea flirtînd, sau pe alţii flirtînd cu ea. Ambele situaţii reprezentau mîndrie şi încredere, cu o tuşă de aroganţă. Era frumoasă şi era a lui.

Roxanne descoperi că, sub aparenţa băiatului dur şi tulbure pe care-l cunoscuse aproape toată viaţa, bărbatul de care era îndrăgostită putea fi tandru şi generos. Stratul de sofisticare şi şarm era învelişul subţire al unui nucleu de patimi. Şi totuşi, amestecat printre acestea, se găsea un acut simţ al loialităţii şi un dor de-a iubi cu nimic mai prejos de-al ei.

Amîndoi erau capabili să se concentreze unul asupra celuilalt, chiar şi într-o cameră plină de oameni. Nu aveau nevoie să se atingă sau să-şi vorbească, o simplă privire era de ajuns pentru a comunica.

Poate că din acest motiv îşi găsi atît de firesc locul ultima cerinţă a unei luni de miere.

De-a lungul fanteziei de nopţi şi zile, amîndoi căzuseră de acord că nu le lipsea decît un singur lucru. Încă mai trebuiau să-şi găsească o pradă veritabilă. Sîngele lor de hoţi devenea tot mai neliniştit. Adevărat, îşi ostoiseră temporar nerăbdarea, uşurînd-o pe o anume doamnă Cassell de cîteva bijuterii vechi cu marcasit şi rubine. Dat fiind că bătrîna scorpie îşi petrecuse cele şapte zile la bordul *Prinţesei yankee* plîngîndu-se, venind cu pretenţii şi făcînd un iad din viaţa lui

Jack, ca director de croazieră, familia Nouvelle considerase că era o chestiune de onoare să-i dea un motiv întemeiat de a se plînge.

Dar treaba fusese de-o simplitate de-a dreptul jalnică. Roxanne nu trebuise decît să se strecoare în cabina doamnei Cassell, între două momente ale spectacolului, înhăţînd caseta cu bijuterii, încuiată, din mormanul de bagaje parţial despachetate. O singură privire aruncată mecanismului o făcuse să-şi schimbe planurile. În loc de-a ieşi să-i paseze caseta lui Luke, folosise unul dintre acele de păr ale doamnei Cassell pentru a forţa încuietoarea. Îndată ce marcasitul ajunse la adăpost în buzunarele tuxedo-ului de scenă, încuie caseta, o puse la loc şi se strecură din nou afară.

Conform planului, Luke tocmai venea pe coridorul dinspre pupa.

– Probleme?

Roxanne zîmbi:

– Deloc.

Cu o sprînceană arcuită, îşi bătu buzunarele.

– Trebuie doar să-mi iau ceva din cabină. Nu voi pierde intrarea.

Luke o înşfăcă în braţe pentru un sărut. Degetele lui dibace i se strecurară în buzunare să facă inventarul.

– Ai trei minute, Rox.

Nu-i trebui nici jumătate din timp pentru a pune prada la loc sigur, sub fundul dublu al trusei de ma-

chiaj. Avu timp să-şi reîmprospăteze rujul pe care i-l întinsese Luke, şi tot fu gata pentru intrare cu cîteva momente mai devreme.

Căzuseră cu toţii de acord că era un set elegant, cu lucrătura deosebită şi pietrele foarte valoroase. Dar lipsa riscului îi răpea tot farmecul.

Familia Nouvelle, toţi ca unul, tînjeau să lucreze.

– Poate-ar trebui să încercăm ceva într-unul din porturi, spuse absentă Roxanne.

Stătea cu Lily pe punte. Noii pasageri îmbarcaţi la Montreal se risipeau, cu cocktail-urile oferite de gazde în mîini şi cu aparatele foto pregătite. Luke şi Mouse plecaseră la *Olympic Stadium* să vadă meciul dintre *Expos* şi *Dodgers*.

– Presupun că s-ar putea.

Gîndurile lui Lily reveneau mereu spre Max. Se trezise înainte de ivirea zorilor şi îl văzuse pe canapeaua îngustă de sub hublou, cu cărţile pentru cercetări deschise în jur. Manipula o monedă între degete. A doua oară cînd se încurcase şi o scăpase, îi văzuse durerea pe chip. O durere pe care ştia că n-avea să i-o poată alina niciodată.

– Mă gîndeam la Newport, continuă Roxanne. Oraşul e doldora de reşedinţe bogate. Am putea cel puţin să dăm o raită, data viitoare cînd trecem.

– Semeni atît de mult cu el, oftă Lily, întorcîndu-se dinspre copastie. Dacă nu te afli în toiul unui proiect, plănuieşti unul. E singurul vostru mod de-a fi fericiţi.

– Viaţa e prea scurtă ca să nu ne bucurăm de munca noastră, zîmbi iute, cu răutate, Roxanne. Dumnezeu mi-e martor cît o iubesc eu pe-a mea.

– Ce-ai face dacă totul s-ar da în vileag?

Degetele dintr-odată nervoase ale lui Lily începură să se joace cu pandantivul de jad pe care i-l cumpărase Max din Halifax.

– Dacă n-ai mai putea-o face? Magia, sau cealaltă?

– Dacă m-aş trezi într-o dimineaţă şi totul ar fi dispărut? Dacă tot ce-ar rămîne n-ar mai fi decît banalitatea?

Roxanne îşi ţuguie buzele, gînditoare, apoi rîse. La douăzeci şi unu de ani, era imposibil să crezi că bătrîneţea se va întoarce la un moment dat şi către tine.

– Mi-aş băga capul în primul cuptor la îndemînă.

– Nu zice asta, o apucă Lily de mînă, strîngînd-o pînă-i trosniră oasele. Niciodată să nu mai spui asta.

– Iubito, glumeam doar.

Surpriza îi dilatase ochii.

– Mă cunoşti. Oamenii care fac un lucru permanent, ca ăsta, au uitat că nimic nu ţine o veşnicie. Indiferent cît e de minunat, sau cît de îngrozitor, dacă aştepţi o vreme, se schimbă.

– Sigur că se schimbă.

Simţindu-se prost, Lily slăbi strînsoarea, gîtlejul însă rămînîndu-i contractat şi uscat.

– Nu-mi da atenţie, iubito. Cred că m-a răzbit

oboseala.

Acum, că o privea, o privea cu adevărat, Roxanne putea să-i vadă cearcănele vagi de sub machiajul aplicat cu grijă. Surprinderea i se transformă în preocupare.

– Ai pățit ceva? Nu te simți bine?

– Mi-e bine.

Trăise pe scenă destul timp ca să lase să se vadă numai cît voia.

– Sînt doar obosită – și, e-o prostie, dar cred că m-a cam cuprins dorul de casă. Jinduiesc după gumbo-ul lui LeClerc de zile-ntregi.

– Știu ce vrei să spui.

Întrucît îi reflecta atît de clar propriile sentimente, Roxanne se relaxă, cu un surîs.

– Toată mîncarea asta delicioasă și după cîteva săptămîni, ești gata să oferi o sută de dolari pentru un cheeseburger cu cartofi prăjiți – și de zece ori pe-atîta pentru o zi întreagă în care să nu trebuiască să stai de vorbă cu nimeni.

Avea nevoie de o perioadă de singurătate, își dădu seama Lily, înainte de-a răbufni din ea toate temerile și nefericirea.

– Ei bine, voi trișa, o sărută ea pe obraz, făcîndu-i cu ochiul. Mă retrag în cabină o oră, mă spăl pe față, îmi înmoi picioarele și citesc un capitol din romanul meu de dragoste.

– O spui doar ca să mă faci invidioasă.

– Știi ceva? Acoperă-mă și, peste o oră, fac și

eu același lucru pentru tine.

– Bine. Oricine-ntreabă, le spun că-ți coși pe costum paietele slăbite.

– E bună asta.

Se îndepărtă grăbită, dorind să ajungă dincolo de ușa încuiată înainte de-a izbucni într-o sănătoasă criză de plîns.

Rămasă singură, Roxanne privi în jurul ei pe punte. Chipuri noi, își spuse, povești noi. Îi plăcea diversitatea, întotdeauna îi plăcuse. Dar nu se putea abține să nu și-l dorească pe Luke alături, în loc de-a bea bere și a-i admonesta pe arbitri, în două limbi. Cu el era mai distractiv să studieze fețele, să scornească porecle și antecedente.

La vremea cînd răspunsese pentru a zecea, a douăsprezecea oară, cum era să lucreze pe o navă de croazieră, începu să-și spună că o oră de singurătate, cu o pungă de nămol și un roman de dragoste, ar fi fost destul de avantajoasă.

Dar se răsuci, cu zîmbetul *Prințesei yankee* la locul său, cînd fu încă o dată strigată pe nume. Surîsul îi șovăi o clipă, apoi se agăță zdravăn. Era, în fond, profesionistă.

– Sam. Ce mică, mică e lumea.

– Nu-i așa?

Parcă ar fi ieșit dintr-un articol din *Gentleman's Quarterly* despre moda de croazieră. Pantalonii de culoarea pielii aveau dungile ca lamele de cuțit, arătînd destul de tăioase ca să dea sîngele. Cămașa-i era de

bumbac necălcat – genul care costă luna de pe cer ca să pară nonşalantă. În picioarele fără ciorapi purta *Docksiders*, iar braţul şi-l ţinea petrecut împrejurul unei blonde strălucitoare. Aceasta avea pantaloni marinăreşti de mătase, bufanţi, de-un albastru intens, asortat cu ochii, şi o bluză de aceeaşi culoare, drapată discret. Pe Roxanne o impresionă mai mult colierul simplu de perle ca smîntîna şi şiragul contrastant de safire, gros cît degetul mare al lui Mouse.

– Justine, draga mea, aş dori să faci cunoştinţă cu o foarte veche prietenă. Roxanne Nouvelle. Roxanne, soţia mea, Justine Spring Wyatt.

– Ce drăguţ!

Justine îi adresă un zîmbet amabil, care nu-i cuprindea şi ochii, şi o strîngere de mînă, rapidă şi fermă, chipurile binevoitoare.

Soţia perfectă a politicianului, conchise Roxanne.

– Plăcerea e de partea mea.

Existau şi cercei, observă ea. Două pietre indigo în formă de lacrimă, suspendate sub perle opulente.

– Am fost uimit să te văd pe punte, începu Sam. Şi de două ori mai uimit, aflînd că faci parte din personal.

Privirea îi lunecă spre ecusonul cu numele de deasupra sînului, zăbovi acolo, apoi se ridică din nou.

– Te-ai lăsat de treburile cu magia?

– Cîtuşi de puţin. Dăm reprezentaţii la bord, în următoarele cîteva săptămîni.

– Fabulos.

Ştiuse, desigur, ocupaţia lui era să ştie. Nu fusese în stare să reziste perspectivei de-a petrece o săptămînă cu trupa Nouvelle.

– Justine, Roxanne e o magiciană absolut desăvîrşită.

– Ce neobişnuit, i se despărţiră blondei buzele într-un zîmbet dezvăluind două şiruri de dinţi perfect aliniaţi. Joci la petrecerile pentru copii?

– Încă nu.

Roxanne luă un cocktail de pe tava unui chelner în trecere.

– E prima călătorie cu *Yankee princess?*

– Cu vasul ăsta anume, da. Am făcut destule croaziere – pe Caraibe, pe Mediterană, din-astea.

Îşi ridică o mînă albă şi îngustă pentru a se juca absentă cu colierul. Diamantele din jurul safirelor izbucniră în mici văpăi de lumină, întărîtînd sîngele lui Roxanne. Excitaţia era la fel de sexuală ca o sărutare prelungă, înceată, umedă.

– Ce interesant!

Îi trebui aproape toată stăpînirea de sine posibilă pentru a nu se linge pe buze.

– Sper să-ţi placă la fel de mult şi croaziera asta.

– Sînt convinsă.

Safirul sclipi ca un ochi seducător.

– Am fost încîntată cînd Sam a propus ca voiajul ăsta să facă parte din luna noastră de miere.

– A, sînteţi proaspăt căsătoriţi.

Ştiind că era un gest feminin, considerat inofensiv, Roxanne studie setul de verighete al Justinei. A, da, îşi spuse, zece carate, inelul de logodnă cu smarald şi o frumoasă bandă de platină cu diamante în ancoşă, ca verighetă de nuntă. Tînjea să aibă lupa la ea.

– Ce adorabilă perfecţiune. Felicitări, Sam.

– Mulţumesc. Aş fi bucuros să-ţi revăd familia – şi pe Luke, firește.

– Sînt sigură că-i vei vedea. E minunat că te-am cunoscut, Justine. Croazieră plăcută.

Cînd se îndepărtă, zîmbea. În sfîrşit, găsiseră o pradă demnă de atenţie.

Luke profită de o pauză pentru a-şi alunga oboseala în sauna de sub punte. Se îndoia că dormise mai mult de cinci ore pe noapte, de cînd Roxanne intrase în cabina lui, înarmată cu mătăsuri ivoire şi sîngele înfierbîntat de hotărîre.

Nu că s-ar fi plîns, dar sauna n-avea ce rău să-i facă. Dacă altceva nu, avea să-i acorde cîteva minute pentru a-şi limpezi minţile şi a le gîndi pe îndelete la ceea ce-i spusese Roxanne cînd îl oprise după-amiază.

Domnul şi doamna Samuel Wyatt.

Din toate navele de croazieră, din toate porturile lumii, îşi spuse el, cu o grimasă. Ei bine, pe toţi dracii, pentru săptămîna viitoare erau aranjaţi. Dar nu era sigur că-i împărtăşea entuziasmul pentru a-i elibera pe mire şi pe mireasă de sclipiciurile doamnei.

Nu, pe-asta voia s-o ia încet, cu grijă, şi să calculeze toate posibilităţile.

Cînd uşa de lemn a saunei scîrţîi, Luke deschise un ochi. Îl închise la loc şi rămase rezemat de peretele din spate, cu prosopul alb agăţat neglijent pe mijloc.

– Am auzit că te-ai strecurat la bord, Wyatt.

– Iar tu tot îţi mai scoţi iepuri din cur ca să ai din ce trăi.

Sam se aşeză pe banchetă, în faţa lui Luke. Fuseseră necesare doar cîteva întrebări discrete pentru a descoperi unde-şi petrecea ora liberă.

– Şi dansezi pe melodia moşului.

– Ai învăţat pînă la urmă cum să tai cărţile cu o singură mînă?

– M-am lăsat de jocuri, de cîtva timp.

Luke se rezumă să zîmbească.

– N-aş fi crezut. Întotdeauna ai avut mîini ameţite – bune la mai nimic, doar să-mpingă fetiţele.

– Ţii ranchiuna.

Sam îşi întinse braţele comod, pe bancă. Anii fuseseră generoşi cu el. Pornise de la existenţa bunei forme fizice, iar trupul îi reflecta exerciţiile cotidiene cu antrenorul personal. Îşi folosise poziţia, iar acum şi banii nevestei, pentru a vizita coafori, manichiurişti,

stațiuni unde se îngrijea pielea. Se strecurase pe nesimțite în această imagine a tînărului parvenit atractiv. Iar acum, ca glazură pe tort, mai avea și averea.

– Curios, continuă el. Roxanne nu pare s-o facă. A fost absolut... prietenoasă, adineaori.

Luke nu simțea furie, cum s-ar fi putut odinioară. Doar pur amuzament.

– Amice, te-ar mesteca și te-ar scuipa afară.

– Zău?

Brațele lui Sam se încordară pe lemnul cald. Exista un lucru pe care situația socială și banii nu i-l putuseră dărui. Un simț al umorului în privința lui însuși.

– Cred că s-ar putea să mă găsească mai pe gustul ei decît bănuiești. O femeie ca Roxanne ar aprecia un bărbat cu situație, în locul unuia care n-a reușit niciodată să-și netezească muchiile astea colțuroase. Tot păgubos ești, Callahan.

– Mai sînt eu și altele, deschise Luke ochii și, înclinîndu-și capul, studie fața lui Sam. Ți-au făcut o treabă bună la nas. Nimeni nu și-ar da seama că l-ai avut rupt.

Se întinse alene, apoi coborî.

– În afară de mine, bineînțeles. Ne mai vedem noi.

Sam își încleștă și-și descleștă pumnii, în timp ce ușa se închidea în urma lui Luke. Se părea că vechiul său prieten avea nevoie de o lecție mai dură. O telegramă către Cobb, eventual, își spuse, silindu-și mușchii furioși să se relaxeze. Era timpul să strîngă

cu putere.

Deschise pumnul și studie palma netedă, din care mușcaseră adînc unghiile.

Mult mai cu putere, decise el.

– Vă spun eu că e perfect.

Roxanne privi, încruntată, de la un chip la altul. Întîlnirea dintre reprezentații, în cabina tatălui ei, nu decurgea conform planului.

– Orice femeie care poartă pietre ca alea după-amiaza trebuie să fie încărcată cu ele. Și orice femeie care se mărită cu un gunoi ca Sam merită să le piardă.

– Fie și-așa, își împreună Max degetele, făcînd un efort să se concentreze. E riscant să furi de la cineva cunoscut și care te cunoaște, mai ales într-un mediu restrîns ca ăsta.

– O putem face, insistă ea. LeClerc, dacă ai fotografii și descrieri ale cîtorva dintre cele mai bune piese, cît timp i-ar trebui omului tău ca să fac duplicate?

– O săptămînă, poate două.

Roxanne aproape că-și dezveli dinții:

– Dacă-l grăbești.

LeClerc începu să analizeze problema.

– Dacă îndulcim oala, patru-cinci zile. Dar, desi-

gur, asta nu include timpul de livrare.

– Pentru așa ceva există *Federal Express*. Le înlocuim.

Se răsuci spre tatăl ei:

– În ultima noapte a croazierei. Pînă ajunge Justine acasă și observă diferența, ne-am lămurit.

Roxanne aștepta nerăbdătoare un răspuns:

– Tăticule?

– Poftim? se smuci Max, cuprins un moment de panică, în căutarea firului discuției. Nu avem destul timp ca să facem un plan adecvat.

Cum ar fi putut plănui, cînd abia era în stare să gîndească? Sudoarea începuse să i se prelingă pe spate. Îl priveau cu toții, cu ochi mari. Întrebători.

– Răspunsul este nu.

Replica lui răsună ca un bici, în timp ce sărea în picioare. Voia să plece, toți, nu le mai suporta mila și curiozitatea zgîite spre el.

– Și cu asta am terminat.

– Dar...

– Am terminat, strigă Max, făcînd-o pe Roxanne să clipească din ochi și pe Lily să-și muște buza de jos. Încă mai sînt șeful aici, domnișoară. Cînd vă doresc sugestiile sau sfaturile, vi le cer. Pînă atunci, faceți cum vi se spune. E clar?

– Foarte.

Mîndria o făcea să-și țină capul sus, dar în ochi i se citea indignarea șocată. Niciodată nu mai țipase la ea. Niciodată. Se certaseră, desigur, dar întotdeauna pe un fond de afecțiune și respect. Acum, nu mai vedea pe chipul tatălui ei decît furie.

– Dacă mă scuzi, merg să fac o plimbare înainte de spectacol.

Luke se ridică încet, pe cînd ușa se trîntea în urma lui Roxanne.

– Sînt nevoit să-ți respect motivele de a fi respins treaba, Max, dar nu crezi că ai fost cam prea dur cu ea?

Max se întoarse spre el, enervat, ca o spadă gata să spintece.

– Nu cred că am nevoie de părerea ta pentru a trata cu propriul meu copil. Te-oi fi culcînd tu cu ea, dar eu îi sînt tată. Generozitatea mea față de tine, de-a lungul anilor, nu înseamnă că ai dreptul să te amesteci în problemele de familie.

– Max, întinse Lily mîna spre brațul lui, dar Luke clătina deja din cap:

– Nu-i nimic, Lily. Cred c-am să fac și eu o plimbare.

Marea era spuzită cu stele. Roxanne o privea, cu mîinile încleștate strîns pe parapet. Avea înapoia ochilor o migrenă rebelă, rezultat direct al refuzului lacrimilor care-i ardeau. N-avea de gînd să se smior-

căie ca un copil fiindcă tatăl ei o repezise.

Auzi în spatele ei pașii și se întoarse nerăbdătoare. Dar nu era Luke, așa cum sperase. Era Sam.

– Fermecător, spuse el, prinzîndu-i capetele șuvițelor de păr suflate în vînt. O femeie frumoasă, la lumina stelelor, cu marea în spate.

– Ți-ai pierdut soția? privi intenționat Roxanne în spatele lui, înainte de a-și arcui o sprînceană. Nu cred c-am văzut-o prin zonă.

– Justine nu e genul de femeie care să aibă nevoie să se țină de capul bărbatului.

Sam își schimbă poziția, punîndu-și mîinile pe copastie și prinzînd-o între brațe. Un spasm scurt de poftă i se răsuci prin trup. Era frumoasă, și aparținea altuia. Altceva nu-i mai trebuia ca s-o dorească.

– E atrăgătoare, isteață, bogată și ambițioasă. Peste cîțiva ani, va fi o gazdă excelentă la Washington.

– Mult trebuie c-ai mai fermecat-o cu toate complimentele astea romantice.

– Unele femei preferă modalitatea directă de abordare.

Se aplecă spre ea, oprindu-se numai cînd mîna lui Roxanne se repezi în sus, împingîndu-i pieptul.

– Nu sînt soția ta, Sam, dar și mie îmi convine abordarea directă. Ce zici de asta? Te găsesc revoltător, patetic și ostentativ. Cam ca un sconcs mort la marginea drumului.

O spusese pe tonul cel mai amabil, cu cel mai plăcut surîs.

– Acum, de ce nu te retragi înainte să spun ceva mai jignitor?

– Vei regreta asta.

Și glasul lui era ponderat, din respect pentru cei cîțiva oameni care se plimbau pe punte. Dar ochii-i erau reci ca gheața.

– Foarte, foarte mult.

– Nu prea văd cum, cînd mi-a făcut o plăcere enormă.

Roxanne avea ochii la fel de reci ca ai lui, însă cu un licăr de căldură lăuntrică, amenințînd să erupă.

– Iar acum, te rog, dă-te la o parte din calea mea.

Furia îi alungă discreția, făcîndu-l s-o apuce de brațe și s-o împingă înapoi.

– N-am terminat cu tine.

– Cred că...

Se întrerupse, împingîndu-l pe Sam în lături, astfel ca să se poată strecura între el și Luke.

– Nu, îi spuse ea acestuia din urmă, printre dinți, în timp ce-l apuca de rever.

– Du-te înăuntru, Roxanne.

Îl privea pe Sam peste creștetul ei. Dacă ochii ar fi fost arme, Sam ar fi murit deja, în chinuri.

– Nu mă duc.

Îi distingea în ochi dorința de a omorî. Dacă se dădea la o parte, existau toate șansele ca Sam să zboare peste bord. Oricît o tenta o asemenea imagine, nu-i putea permite lui Luke s-o pună în aplicare.

– Avem un spectacol, peste cîteva minute. Nu vei putea face ce trebuie, dacă-ţi rupi mîna pocnindu-l în mutră.

Aruncă o privire furioasă peste umăr.

– Cară-te dracului de-aici, sau jur că-i dau drumul la haină.

– În regulă. Nu s-ar cădea să facem aici o scenă. Vom mai avea prilejul.

Dădu din cap spre Luke:

– Altundeva.

Roxanne continuă să-l ţină, pînă cînd îl văzu pe Sam intrînd.

– Fir-ai al dracu', şuieră ea.

– Fir-aş al dracu'?

Furia lui Luke continua să clocotească precum apa din siajul navei, dar nu putu decît să se holbeze la ea, repetînd:

– Eu fir-aş al dracu'?

– Da. Îţi dai seama ce porcărie aproape c-ai provocat?

Toată furia şi frustrarea pe care le simţise de cînd ieşise val-vîrtej din cabina tatălui ei răbufniră, lovindu-l pe Luke ca un baros.

– Cum, exact, aveai să-i explici lui Jack, sau căpitanului, că tot veni vorba, de ce ai bătut un pasager şi l-ai aruncat, fără cunoştinţă, peste bord?

– Te-a atins. Ce mama dracului, cînd am ieşit, te imobilizase lîngă parapet. Crezi c-aş fi putut sta deoparte, uitîndu-mă cum te tratează cineva aşa?

– Ei, şi ce-oi fi, Callahan? Cavalerul meu alb? Dă-mi voie să-ţi spun ceva, amice, îl împunse ea puternic cu degetul în piept. Pot să-mi omor singură balaurii. Nu-s o muiere slabă şi smiorcăită, care are nevoie de salvatori.

Îl împunse din nou, aproape străpungîndu-i carnea cu unghia.

– Îmi pot purta singură de grijă. Ai priceput?

– Mda. Am priceput.

Întrucît aşa credea, o trase smucit la piept şi o sărută feroce, pînă cînd protestul înăbuşit al lui Roxanne se stinse şi braţele ei îl înlănţuiră.

– Iartă-mă.

Întorcîndu-şi capul, îşi îngropă faţa în umărul lui.

– N-are nici o legătură cu idiotul ăla, nici o legătură cu tine.

– Ştiu, o sărută Luke pe păr. Simţise şi el muşcătura biciului lui Max, o arsură incomparabil mai dureroasă decît cele datorate lui Cobb.

– M-a rănit.

Întrucît vocea îi sunase atît de mică, Roxanne îşi strînse buzele, încercînd să cîştige putere.

– Înainte, nu m-a mai rănit niciodată aşa. Nu era vorba de misiune, Luke. Nu era...

– Ştiu, repetă el. N-o pot explica, Rox, decît că poate are altceva în cap, poate nu se simte bine, poate o duzină de alte lucruri. Niciodată nu s-a mai răstit la tine aşa. Nu-i purta pică pentru o singură scăpare.

– Ai dreptate, oftă ea, retrăgîndu-se. Exagerez.

Cu gingășie, îi puse o mînă pe obraz.

– Și m-am descărcat pe tine, cînd ai făcut-o pe tipul dur. Chiar l-ai fi bătut pentru mine, iubitule?

Luke rînji, ușurat că Roxanne își revenise destul ca să-l tachineze.

– Pe pariu, păpușico. L-aș fi ars de viu.

Ea se înfioră scurt și-și ridică gura:

– Oooh, mor să mă sărute un tip dur.

– Atunci, ai să te-alegi din chestia asta cu-o taxă-n toată regula.

Era unul dintre cele mai dificile drumuri parcurse vreodată de Max, culoarul acela îngust, mochetat, dintre cabina sa și cea a lui Luke. Știa că fiica lui era acolo, împreună cu bărbatul pe care-l considerase ca propriul său fiu. Își ridică mîna să ciocănească, apoi o coborî la loc. În seara asta îl dureau degetele, pînă-n măduva oaselor. Bătu cu ele în ușa cabinei, puternic, ca pentru a se pedepsi singur.

Luke deschise. Simți pe dată acea jenă țeapănă, manifestată sub formă de politețe insipidă:

– Max? Ai nevoie de ceva?

– Aș dori să intru un moment, dacă nu te superi.

Luke ezită. Putea fi recunoscător, cel puțin, că el și Roxanne încă erau complet îmbrăcați.

– Sigur. Bei ceva?

– Nu, nimic. Mulțumesc.

Max se opri nefericit lîngă ușă, cu ochii spre fiica lui.

– Roxanne.

– Tată.

Mai stătură astfel un moment, încremeniți, în triunghi. Trei oameni care împărtășiseră atîtea intimități. Max descoperi că toate discursurile pe care și le pregătise îi dispăruseră din creier ca un fum.

– Iartă-mă, Roxy, fu singurul lucru pe care-l găsi de spus. N-am nici o scuză.

Umerii fetei se destinseră.

– Nu face nimic.

Pentru el, putea lăsa deoparte pînă și mîndria. Făcu acest lucru, acum, apropiindu-se de el, cu brațele întinse.

– Cred că te-am sîcîit.

– Nu.

Umilit de cedarea ei atît de ușoară, îi duse ambele mîini la buze.

– Ți-ai susținut cazul, așa cum m-am așteptat întotdeauna din partea ta. Am fost incorect și neînțelegător.

Zîmbetul îi șovăi puțin, privind-o.

– Dacă asta te consolează cu ceva, află că, după aproape douăzeci de ani, e pentru prima oară cînd Lily a țipat la mine și a recurs la epitete.

– Așa? Pe care le-a folosit?

– Unul dintre ele a fost „nesimțit", cred.

Roxanne clătină din cap:

– Va trebui s-o învăț cîteva mai moderne.

Apoi îl sărută, zîmbind din nou.

– Ai să te împaci cu ea?

– Cred c-o să am mai multe șanse dacă mai întîi mă împac cu tine.

– Ei bine, ne-am și împăcat.

– Cu amîndoi, murmură Max, privind spre Luke.

– Înțeleg.

Deși nu era tocmai sigură, Roxanne pricepea atîta cît era necesar.

– Bine, atunci, ce-ar fi să-ți deschid calea către Lily?

Atinse brațul lui Luke, în trecere, și-i lăsă singuri.

– E nevoie să discutăm anumite lucruri, își ridică Max brațele, într-un gest neajutorat, rarissim pentru el. Cred că, pînă la urmă, tot am să beau ceva.

– Sigur, și Luke deschise sertarul de jos al scrinului, scoțînd o mică sticlă de brandy. Mi-e teamă că n-am cupe de coniac.

– Pot bea simplu, dacă poți și tu.

Dînd din cap, Luke turnă cîte trei degete de brandy în paharele pentru apă.

– Ai de spus cîteva lucruri despre mine și Roxanne, începu el. Mă întrebam de ce n-ai deschis vorba mai curînd.

– Mi-e greu s-o recunosc, dar n-am știut cum. Ceea ce-am spus azi după-amiază...

– Erai în conflict cu Rox, îl întrerupse Luke. Nu cu mine.

– Luke – Max îi puse o mînă pe braț – ochii lui

erau rugători și plini de regrete. Nu-mi închide ușa-n nas. Mă înfuriasem, dar furia, contrar credinței generale, nu scoate întotdeauna adevărul la iveală. Am lovit, dureros, fiindcă și pe mine mă durea. Mi-e rușine de asta.

– Las-o-ncolo.

Stingherit, Luke puse paharul deoparte și se ridică.

– A fost un moment de enervare, atîta tot.

– Și crezi ceea ce am spus la nervi, mai presus de tot ce-am spus și ți-am demonstrat în toți acești ani?

Luke îl privi, din nou cu ochii acelui băiat sălbăticit și nepăsător.

– Mi-ai dăruit tot ce-am avut vreodată. Nu-mi datorezi nimic altceva.

– Mare păcat că oamenii nu-și dau seama ce putere dețin cuvintele. Altfel, le-ar acorda mai mult respect. Lui Roxanne îi e mai ușor să ierte, fiindcă nu s-a îndoit niciodată de iubirea mea. Sperasem că nici tu n-ai motive de îndoială.

Își puse brandy-ul, neatins, lîngă al lui Luke.

– Tu ești fiul pe care Lily și cu mine nu l-am putut avea niciodată împreună. Poți înțelege că au existat perioade întregi de timp cînd uitasem că nu te-ai născut din mine? Și că, dacă-mi aminteam adevărul, nu conta.

Un moment, Luke nu spuse nimic, nu putu spune nimic. Apoi se așeză pe marginea patului.

– Da. Fiindcă au fost momente cînd eu însumi o

uitam.

– Şi poate, fiindcă în inima mea hotarele erau neclare, mi-a venit greu, foarte greu, să accept ceea ce se petrece între tine şi fiica mea.

Luke slobozi un semi-hohot de rîs.

– Mi-a dat destul de furcă, încît aproape am alungat-o.

Îşi înălţă capul:

– N-am putut-o goni, Max, nici chiar pentru tine.

– N-ar fi plecat.

Îşi înţelegea ambii copii. Îşi puse o mînă pe umărul lui Luke, strîngînd, deşi degetele îi scrîşneau de durere.

– Lecţie gratuită, murmură, privind surîsul lui Luke. Dragostea şi magia au multe în comun. Îmbogăţesc sufletul, desfată inima. Şi au nevoie amîndouă de-o practică continuă şi neabătută.

– N-am să uit.

– Am eu grijă.

Max porni spre uşă, dar se opri, cînd prin minte îi trecu un nou gînd.

– Mi-aş dori nepoţi, spuse el, lăsîndu-l pe Luke cu gura căscată. Foarte mult mi-i doresc.

Capitolul 21

Sam era foarte mulţumit de felul cum îi progresau planurile. Era un membru distins, respectat, al comunităţii, o forţă recunoscută la Washington. Ca mîna dreaptă a senatorului, avea biroul său propriu, un bastion de masculinitate, decorat modest, cu fotolii de piele şi culori neutre. Avea secretară personală, o veterană politică ascuţită la minte, care ştia exact ce numere să formeze pentru a culege informaţii.

Deşi ar fi preferat o marcă străină mai nervoasă, Sam era un tradiţionalist şi conducea o maşină *Chrysler*. Teoriile naţionaliste despre cumpărarea de pro-

duse americane erau în creştere. Intenţiona să devină fiul favorit al Americii.

Conform planului său, urma să se infiltreze lin în poziţia senatorului, peste cel mult şase ani. Avea la dispoziţie toate instrumentele. Anii de serviciu public devotat, legăturile din Washington, în lumea corporativă şi pe străzi.

Evaluîndu-şi avantajele, Sam aproape că-şi aruncase pălăria în ring la cele mai recente alegeri. Răbdarea, însă, avusese cîştig de cauză. Ştia că tinereţea sa ar fi fost iniţial o armă a adversarilor, şi un mare număr de inimi frînte ar fi interpretat manevra ca pe o lipsă de loialitate faţă de ramolitul ăla bătrîn de Bushfield.

Astfel că şi-a folosit timpul şi a făcut paşii următori cu un ochi rece spre anii nouăzeci. A curtat-o şi a luat-o de soţie pe Justine Spring, bogata moştenitoare a unui lanţ de magazine universale, cu aspect lustruit şi o ascendenţă impecabilă. Era o campioană a operelor de binefacere, putea organiza un dineu pentru cincizeci de persoane fără a urni un fir de păr din loc şi avea avantajul suplimentar al unei fotogenii de vis.

Cînd i-a petrecut inelul pe deget, Sam a ştiut că mai făcuse un pas important. Poporul american prefera ca liderii săi să fie căsătoriţi. Cu o cronometrare adecvată, avea să-şi înceapă campania pentru fotoliul senatorial ca devotat tată al unui copil, Justine urmînd să fie înfloritor-gravidă cu al doilea, şi ultimul copil.

Se imagina ca pe un Kennedy de ultimă oră –

nu în sens politic, firește. Trăiau în epoca Reagan. Dar tinerețe, aspect atrăgător, soția drăguță și fermecătoarea familie tînără.

Avea să reușească, fiindcă știa să joace partida. Urca scara spre Biroul Oval cu pași înceți și calculați și ajunsese deja la jumătatea drumului.

O singură sugestie de eșec sîcîia lumea lui Sam. Familia Nouvelle. Reprezentau niște capete neînnodate, întrebări în suspensie, fără răspuns. Dorea răzbunarea pe ei din motive personale, dar avea nevoie de ea și din motive pe care le considera acut profesionale. Era important să fie slăbiți, zdrobiți, astfel ca orice adevăr incomod despre caracterul lui, pe care l-ar fi putut striga în gura mare, să fie înlăturat în deriziune.

Avusese tot timpul să-i observe îndeaproape, pe perioada croazierei din luna de miere. Acum, în liniștea somptuosului *Hemsley Palace* din New York, așteptînd petrecerile și sărbătoririle celei de-a o suta aniversări a Statuii Libertății, avea timp să-și revadă impresiile.

Bătrînul părea obosit. Sam își amintea mișcările iuți ca fulgerul ale acelor mîini, cu un deceniu în urmă, acum judecînd că Max încetinea. La fel de interesant era și că magicianul îmbătrînit își petrecea atîta timp în căutarea cine știe cărei pietre mistice.

Sam scrise *piatra filosofală* pe coala de hîrtie *Leona* cu antetul elegant al hotelului și încercui alene cuvintele. Poate avea să-i pună pe unii oameni de-ai

lui să facă unele săpături.

Era, apoi, Lily, lipicioasă şi pieptoasă ca întotdeauna. Şi la fel de naivă, îşi spuse Sam, cu un zîmbet care-i răsfrînse buzele. Se hotărîse ca într-o zi s-o întîlnească pe punte şi, cînd se despărţiseră, îl mîngîia pe mînă şi-i spunea cît era de bucuroasă pentru el că-şi făcuse un rost frumos în viaţă.

Şi Roxanne. Ah, Roxanne. Dacă magia exista cît de cît, acolo exista. Ce vrajă o preschimbase pe fata slăbănoagă şi cu păr rebel într-o femeie atît de răpitoare? Mare păcat că nu apucase să facă vreo cîteva mişcări în direcţia aceea, înainte de-a apărea Justine. I-ar fi plăcut s-o seducă, s-o folosească într-un fel care a fi şocat-o şi dezgustat-o pe drăguţa şi călia sa soţie.

Dar, indiferent cît de ispititoare era perspectiva, pe-acolo trebuia să manevreze cu atenţie. Incidentul de pe vas aproape provocase o scenă pe care un personaj public – un personaj public căsătorit – nu prea şi-o putea permite.

Ceea ce-l ducea cu gîndul la Luke. Mereu la Luke. Acolo se găsea cheia familiei Nouvelle. Sam îi putea elimina pe Mouse şi LeClerc la fel de nepăsător pe cît ar fi eliminat nişte servitori. Nu însemnau nimic. Luke, însă, era ţinta. Distrugerea lui ar fi creat în zidul familiei Nouvelle o fisură care putea să nu se mai astupe niciodată. Şi ar mai fi fost şi un triumf personal nespus de dulce.

Afacerea cu Cobb nu progresa aşa cum sperase

Sam. Îi trebuiseră ani de zile, după plecarea din New Orleans, pentru a ajunge în poziţia de-a-şi putea permite angajarea unor detectivi care să cerceteze trecutul lui Luke.

Îl costase, şi încă scump, dar Sam o considera o investiţie pentru viitor şi o răscumpărare a celor din trecut. Depistarea tîrfei de mizerie care fusese mama lui Luke însemnase un mare noroc. Dar Cobb, Cobb adusese glazura pe tort.

Sam închise ochii, lăsîndu-se să plutească afară din elegantul apartament al Palatului Hemsley, transportat cu gîndul într-un bar umed de pe chei.

Aerul mirosea a peşte şi urină, a whisky-ul ieftin şi a tutunul consumat de clienţi. Prin încăpere răsuna furios ţăcănitul bilelor de biliard, iar jucătorii aruncau priviri posomorîte spre masă, în timp ce-şi frecau cu cretă tacurile.

O singură prostituată stătea în capătul barului, cu ochi răi şi o preferinţă pentru *Four Roses*, aşteptînd prilejul să-şi facă meseria. Ochii ei trecură peste Sam, aşezat într-un colţ, zăbovind un moment a evaluare, după care trecură mai departe.

Alesese să rămînă în umbră. Avea o pălărie trasă pe ochi şi o haină voluminoasă care-i ascundea statura trupului. În bar era destul de frig, vîntul iernii tîrzii suflînd lapoviţa în ferestre. Pielea lui Sam, însă, era umedă de sudoarea vagă a nerăbdării.

Îl privi pe Cobb intrînd. Îl văzu săltîndu-şi cureaua cu cataramă masivă, înainte de-a scruta încăperea.

Odată ce zări silueta din colţ, dădu din cap şi porni spre bar, într-o atitudine pe care Sam o bănui ca dorindu-se nonşalantă. Aduse la masă un pahar de whisky.

– Aveţi treabă cu mine?

Adresase întrebarea, pe un ton dur, înainte să fi luat prima înghiţitură de whisky.

– Am o ofertă de afaceri.

Cobb ridică din umerii săi masivi, încercînd să pară plictisit.

– Şi?

– Cred că avem o cunoştinţă comună.

Sam îşi lăsă băutura neatinsă, pe masă. Observă, cu oarecare dezgust, că paharul nu era deloc curat.

– Luke Callahan.

Surpriza licări în ochii lui Cobb, înainte ca aceştia să se îngusteze.

– Nu pot zice cum că l-aş cunoaşte.

– Hai să nu complicăm o problemă simplă. Te-ai futut cu mama lui Callahan pe brînci, ani de zile. Ai locuit cu ei cînd el era mic – ca un fel de tată vitreg neoficial. Pe vremea aia, te ocupai de oarece codoşlîcuri neinteresante şi-ţi vîrîseşi un picior şi-n pornografie – punînd accentul pe copii şi adolescenţi.

Chipul lui Cobb se congestionă, reţeaua capilarelor sparte aprinzîndu-se ca nişte făclii.

– Nu ştiu ce ţ-a zis căcatu-ăla nerecunoscător, da' m-am purtat bine cu el. I-am băgat haleală-n burtă,

nu-aşa? I-am arătat ce şi cum.

– Ţi-ai lăsat urmele pe el, Cobb. Am văzut cu ochii mei.

Sam zîmbi, Cobb întrezărind un fulger de dinţi albi.

– Băiatu-avea nevoie de disciplină.

Whisky-ul se închega în stomacul nervos al lui Cobb. Mai înghiţi puţin, să se ajute.

– L-am văzut la televizor. Acuma-i mare mahăr. Nu-l văz să ne plătească mie ori lu' bătrîna tot ce-am făcut pentru el atîţia ani.

Sam auzea exact ceea ce sperase să audă: duşmănie, încrîncenare şi invidie.

– Socoteşti că ţi-e dator?

– Al dracu' clasa-ntîi de-adevărat că da, se aplecă Cobb înainte, fără însă a întrezări mai mult de-o vagă impresie a feţei lui Sam, prin fumul şi umbrele mohorîte. Dacă te-a trimis aici ca să-mi zăngăni lanţu'...

– Nu m-a trimis nimeni. Callahan mi-e şi mie dator. Îmi poţi fi de folos.

Sam băgă mîna în buzunar şi scoase un plic. După o privire rapidă prin local, Cobb îl luă. Degetul său mare, spatulat, răsfoi cei cinci sute de dolari în hîrtii de douăzeci mototolite.

– Ce vrei în schimb?

– Satisfacţie. Iată ce vreau să faci.

Astfel îşi trimisese Sam copoiul la New Orleans. Şantajul nu dăduse rezultate atît de eficiente pe

cît sperase, reflecta Sam. Cele treizeci, patruzeci de mii pe an, erau plătite fără comentarii. Întrucît se asigurase să știe cu precizie ce venit declara Luke în fiecare an, avea să ridice miza. La întoarcerea la New Orleans, Luke urma să găsească o carte poștală simplă, albă. De astă dată, cifra avea să atingă zece mii.

Sam calculă că, în cîteva luni, aceste inofensive cărți poștale aveau să se strecoare adînc sub temeliile lui Luke. Nu peste mult, aveau să le năruiască.

Îl înfuria. Luke mototoli în pumn pătratul de carton, azvîrlindu-l de perete. Îl înspăimînta.

Zece mii de dolari. Nu banii în sine contau. Avea destul și putea cîștiga cu ușurință mai mulți. Ci înțelegerea faptului că Al Cobb nu numai că nu renunța, dar mai devenea și rapace.

Data următoare aveau să fie douăzeci de mii, sau treizeci.

Las' să se ducă bulangiul la ziare, își spuse. Cotidienele puteau să aibă o zi-bombă cu subiectul ăsta.

COPILĂRIA SECRETĂ A MAESTRULUI MAGICIAN

Ei, și?

VIAȚA DE TÎRFĂ A ARTISTULUI ILUZIONIST

Cine dădea o para chioară?

TRIUNGHIUL MURDAR AL TRUPEI NOUVELLE

Legătura amoroasă a magicianului cu mentorul și cu fiica maestrului său

O, Doamne! Luke își frecă fața cu mîinile, încercînd să gîndească. Avea dreptul la propria lui viață, fir-ar să fie. Cea pe care și-o clădise bucată cu bucată, după fuga din apartamentul ăla îmbibat în gin, cu spinarea urlînd de durere și groaza de-a nu ști ce-i putuseră face după ce-și pierduse cunoștința.

Nu voia, nu putea suporta ca lucrul de care fugise să fie scormonit și să-i fie azvîrlit în față, mînjindu-l. Nu voia să vadă duhoarea acelei mocirle aruncată peste singurii oameni pe care-i iubise în viața lui. Și totuși. Și totuși, pierdea cîte ceva din sine însuși de fiecare dată cînd răspundea la cărțile acelea poștale, ca o maimuță bine dresată.

Exista o variantă de care încă nu ținuse seamă. Luke luă o ceașcă de ceai, studiind atent desenul delicat al violetelor pe porțelanul crem. O variantă la care visase, cu siguranță, dar niciodată nu se gîndise s-o pună în aplicare.

Putea zbura cu avionul pînă în Maine, să-l momească pe Cobb afară din vizuina lui. Apoi putea face ceea ce jinduise să facă de fiecare dată cînd cureaua

îi biciuise carnea. Îl putea ucide.

Ceașca i se sparse în mînă, dar Luke nici nu tresări. Continuă să stea cu ochii larg deschiși, în timp ce imaginea i se forma tot mai clară în minte, iar sîngele îi izvora din palmă ca un zîmbet subțire.

Putea ucide.

Bătăile la ușă îl smulseră din meditație. Gîndurile continuau să i se rotească prin cap, ca niște ametitoare lumini colorate, pe cînd deschidea.

– Bună!

Lui Roxanne îi atîrna părul în ochi. Tricoul i se lipea de trup, ud. Ridică buzele spre ale lui Luke, aducîndu-i mireasma ploii și a pajiștilor vara.

– Mă gîndeam că ți-ar plăcea un picnic.

– Picnic?

Făcu un mare efort să-și stăvilească violența, zîmbindu-i lui Roxanne. Aruncă o privire spre torentele care șiroiau dincolo de fereastră, în timp ce închidea ușa în spatele ei.

– Cred că genul ăsta de vreme ne-ar scăpa de furnici.

– Aripi de pui fripte, spuse Roxanne, ridicînd o cutie de carton.

– O, zău?

– De-alea zemoase rău, și un castron mare cu salată de cartofi de-a lui LeClerc, pe care l-am șutit din frigider, și un *Bordeaux* alb foarte bun.

– Se pare că te-ai gîndit la toate. În afară de desert.

Roxanne îl privi lung, piezîș, în timp ce îngenunchea pe covor.

– A, și la asta m-am gîndit. De ce nu iei tu două pahare... ce-i asta? ridică ea un ciob de porțelan.

– Am... spart o ceașcă.

Cînd Luke se aplecă să culeagă cioburile, Roxanne îi zări sîngele de pe mînă.

– O, ce-ai făcut?

Îi apucă palma, suflînd din buze, în timp ce tampona sîngele cu poala bluzei.

– Nu-i decît o zgîrietură, doctore.

– Nu glumi.

Văzu însă, ușurată, că așa era, și nici măcar prea adîncă.

– Mîinile tale valorează destul de mult, să știi. Profesional vorbind.

Luke îi plimbă un deget pe panta sînului.

– Profesional?

– Da. Iar pentru mine mai prezintă și un interes personal.

După ce-și morfoli buzele, se așeză pe călcîie, într-o retragere strategică.

– Cum rămîne cu paharele alea – și un tirbușon?

Îndatoritor, Luke se ridică, pornind spre bucătărie.

– De ce nu-ți pui o cămașă uscată? Ai să picuri pe salata de cartofi.

– Ba n-am să picur.

Cămașa leoarcă ateriză la un pas în spatele lui,

plesnind linoleumul. Luke o privi, apoi pe Roxanne. S-ar părea că iese un picnic interesant, medită el. Pui, salată de cartofi şi o femeie udă, pe jumătate goală. Tensiunea care dăinuise se dizolvă într-un zîmbet:

– Mor după femeile practice.

Era întuneric. Umbrele îl sufocau şi duhneau a transpiraţie. Pereţii erau aproape, în toate cele patru direcţii, iar deasupra, tavanul stătea coborît, ca un capac de sicriu.

Nu exista uşă. Nici zăvor. Nici lumină.

Ştia că era gol, căci căldura îi apăsa pielea expusă, ca o nicovală virbînd, vibrînd, sub loviturile necontenite ale unui ciocan. Ceva se tîra peste el. Preţ de-un oribil moment, se temu că erau păianjeni. Dar nu era decît scurgerea propriei lui năduşeli.

Încercă să rămînă calm, foarte, foarte calm, dar sunetul respiraţiei sale chinuite scrîşnea şi ţiuia cu ecou găunos, în pofida spaţiului restrîns.

Dacă nu tăcea, aveau să vină.

Nu se putea opri. Nu-şi putea opri inima panicată să-i bubuie-n piept, sau micile sunete animalice de groază care-i tot bolboroseaau prin gîtlej.

Avea mîinile legate. Frînghia îi mușca încheieturile subţiri, în timp ce se răsucea, luptîndu-se să

se elibereze. Simţi miros de sînge şi gust de lacrimi şi sudoarea îi înţepa încheieturile roase ale mîinilor, fierbinte ca o torţă.

Trebuia să scape. Trebuia. Trebuia să existe o cale de scăpare. Dar nu avea nici o trapă, nici un mecanism ingenios, nici un panou lustruit aşteptînd să lunece în lături la atingerea lui.

Nu era decît un băiat, la urma urmei. Şi-i era atît de greu să gîndească. Atît de greu, să fie puternic. Transpiraţia-i îngheţă, prefăcîndu-se în mici broboane solide, cînd îşi dădu seama că nu era singur în ladă. Putea auzi respiraţia grea şi excitată, alături, putea simţi duhoarea acră de gin.

Urlă ca un lup, cînd mîinile îl apucară, şi se smuci din tot trupul, zbătîndu-se, încordîndu-se.

– Ai să faci ce ţi se zice. Ai să faci ce ţi se zice, ticălos mic ce eşti!

Plesnetul curelei îi despică pielea într-o durere incandescentă, pătrunzînd prin sînge şi os. Şi zbieră, şi zbieră, şi se ridică drept. Un moment, ochii săi buimaci nu văzură decît bezna. Pielea încă i se mai înfiora sub muşcătura curelei, cînd două mîini se întinseră spre el.

Se smulse din calea lor, cu pumnii strînşi şi dinţii dezveliţi. Şi văzu faţa nedumerită a lui Roxanne.

– Ai avut un coşmar, spuse ea calmă, deşi inima-i bătea de două ori mai repede; nu părea tocmai întreg la minte. A fost un coşmar, Luke. Acum eşti treaz.

Nebunia i se şterse din ochi, înainte de a-i

închide, cu un geamăt. Încă-i mai tremura pielea, cînd Roxanne riscă să-l atingă pe umăr.

– Te zbăteai. Nu reușeam să te trezesc.

– Iartă-mă.

Luke își frecă fața cu mîinile, impunîndu-și să-i treacă greața.

– N-ai de ce să-ți ceri iertare, îi înlătură ea de pe frunte, cu tandrețe, părul umed de sudoare. Trebuie c-a fost ceva de prima mînă.

– Mhm.

Întinse mîna după sticlă, turnîndu-și pe gît o gură de vin cald.

– Îmi spui?

Nu putu decît să clatine din cap. Existau lucruri pe care nu le-ar fi putut spune niciodată, nici chiar ei.

– S-a terminat.

Maxilarul, însă, îi tresălta într-un tic spasmodic. Roxanne își trecu degetele pe deasupra, să-l liniștească.

– Vrei să-ți aduc puțină apă?

– Nu, o apucă el de mînă înainte să se ridice, agățîndu-se cu putere, ca și cum n-ar fi suportat să se îndepărteze nici măcar pînă-n camera alăturată. Ajunge doar să stai aici. O.K.?

– O.K., îl cuprinse Roxanne cu brațele.

Uitase că erau goi. Dar, oh, atingerea pielii ei pe a lui era magică, învingînd acele ultime rămășițe zdrențuite ale coșmarului. Însetat, își îngropă chipul în căușul gingaș al umărului ei.

– Tot mai plouă, murmură el.

– Mmm-hmm.

Instinctiv, Roxanne îl mîngîie pe spate, degetele ei lunecînd răcoros peste crestăturile vechilor cicatrici.

– Îmi place cum sună, cum face lumina să fie atît de blîndă și aerul atît de greu.

Privi cum ploua, torențial, greu, deși tunetele se îndepărtaseră spre apus. Dincolo de ușile terasei, desișul de geraniu se profila triumfător în întuneric.

– Întotdeauna mi-au plăcut cel mai mult florile roșii. Nu-mi puteam da seama de ce. Apoi, într-o zi, am înțeles că mă duceau cu gîndul la părul tău. Atunci am știut că te iubesc.

Degetele ei se opriră, rămînîndu-i pe spate. Inima i se opri un moment, plăcut însă, cum se întîmplă din pricina bucuriei.

– Nu credeam să mi-o mai spui vreodată.

Cu un rîs nesigur, își apăsă buzele pe gîtul lui Luke.

– Mă gîndeam să merg la Madame și să-i cer o licoare.

– Tu ești toată magia care-mi trebuie, îi înclină el fața pe spate, spre a lui. Mi-era teamă s-o spun. Aceste două cuvinte sînt o incantație care eliberează tot felul de complicații.

– Prea tîrziu, se arcuiră buzele lui Roxanne peste ale sale. Vraja e deja legată. Aici, își ridică ea mîinile, cu palmele înainte, așteptîndu-l să și le așeze pe ale lui deasupra. Și eu te iubesc. Nimic n-o mai poate

schimba. Nici o vrăjitorie, nici un farmec, nici o înşelare a ochiului.

Foarte încet, Luke îşi petrecu degetele printre ale ei, făcînd din palmele întinse pumni strînşi, puternici.

– Printre toate iluziile, tu eşti singurul adevăr de care am nevoie.

În clipa aceea, ştiu că avea să-l plătească pe Cobb, avea să danseze pînă şi cu diavolul însuşi, numai ca s-o ţină pe ea în siguranţă, să păstreze neîntinat ceea ce aveau.

Roxanne îi văzu lucirea din ochi, ca un fulger pe cerul de furtună. Degetele lui se încordară între ale ei.

– Am nevoie de tine, Roxanne.

Îi eliberă mîinile, pentru a o trage spre el şi a-i apăsa spatele pe covor.

– Acum. Doamne, acum.

Ca un foc de vreascuri, flacăra acestei nevoi se propagă într-însa, pîrjolindu-i sîngele. Disperarea lui Luke se rostogoli împreună cu ei amîndoi pe covor, aprinzînd şi scînteia disperării ei, înteţind flăcările, mai vii, mai strălucitoare, pînă se iscă un vuiet dogoritor.

Mîinile-i erau pretutindeni, săgeţi de fulger pe pielea ei, făcînd să palpite pulsaţii în sute de locuri. Dragostea jucăuşă şi bine dispusă de după-amiază păli ca luna pe lîngă soare.

Îi încleştă din nou mîinile într-ale lui, ţinîndu-i braţele în lături, pe cînd gura-i gonea peste a ei. Dinţii

lui Luke zgîriau, muşcau, potoleau o foame nebunească de gust al cărnii lui Roxanne. Mîinile ei se flexară o dată, de două ori, sub strînsoarea lui, în timp ce trupu-i absorbea lacom senzaţia de a fi răpit, posedat. Devorat.

A dori şi a fi dorită astfel. N-o putea explica niciînd, n-ar fi putut-o descrie niciodată. Nu putea decît să-i mulţumească lui Dumnezeu. Cînd Luke o trase spre înălţimi, în arderea aceea orbitoare, plăcerea fu atît de intensă, încît îşi simţi sufletul cutremurîndu-se.

Mai mult, la altceva nici nu se putea gîndi.

Îşi eliberă mîinile, smulgîndu-le, pentru a-l cuprinde, toată numai iuţeală şi dorinţă. Agilă, rapidă şi mai mult decît pe jumătate nebună, se rostogoli deasupra lui, carne lunecînd fierbinte şi umedă peste carne, gură întîlnind hulpavă altă gură ca o ciocnire de spade strălucitoare şi primejdioase.

Puterea creştea înlăuntrul ei, îi cînta prin sînge, părea să-i scînteieze din vîrfurile degetelor, simţindu-i muşchii săltînd şi tremurînd sub atingere. O învăţase magia, o instruise prin diversităţile sale. Acum, preţ de-un moment, eleva devenise dascăl.

Luke gemu, năucit de bruschetea şi tăria asaltului ei. Răspunsul lui Roxanne fu un hohot de rîs, scăzut, sufocat, pustiitor. Era gata să jure că mirosea fumul iadului, amestecat cu tot acel ispititor parfum de flori sălbatice.

– Roxanne.

Numele ei i se rostogoli cutremurat de pe buze,

printre răsuflări grele.

– Acum. Pentru Dumnezeu.

– Nu, rîse ea din nou, aplecînd capul. Încă nu, Callahan. Încă n-am terminat cu tine.

Îi sîcîi sfîrcul sînului, apoi lunecă mai jos, peste cuşca pieptului, peste pîntecul întins, pînă cînd din gîtlejul lui explodă o înjurătură.

Nevoia-i era ca o fiară sălbatică, muşcînd, dînd cu ghearele, să se elibereze. Iar ea ţinea biciul, chinuind, făgăduind, împiedicîndu-i acea izbucnire finală care avea să aducă scăparea.

– Mă omori, îngăimă Luke.

Roxanne îşi trecu limba peste el.

– Ştiu.

Iar cunoaşterea îi ameţea minţile. Îmbătată de putere, îl purta pînă pe muchea subţire, tremurătoare, a uşurării, apoi se retrăgea. Ca o vrăjitoare, lunecă în susul trupului său.

– Mai spune-mi.

Avea ochii deschişi, arzători.

– Spune-mi acum, cînd mă doreşti atît de mult încît ţi se pare că te spinteci în două. Spune-mi acum.

– Te iubesc.

Îi apucă şoldurile cu mîini nesigure, cînd Roxanne îl încălecă.

– Cuvinte magice, murmură ea şi-şi schimbă poziţia trupului pentru a-l absorbi într-însa.

Cînd o umplu, cînd muşchii ei palpitînzi se contractară în întîmpinarea lui, Roxanne îşi azvîrli capul

pe spate de simpla plăcere năucitoare a contactului. Preţ de-o duzină de bătăi de inimă, îl ţinu strîns înlăuntrul ei, cu trupul arcuit înapoi, nemişcată ca o statuie.

Luke n-avea să uite niciodată cum arăta, cu pielea cum nu se poate mai palid-aurie, lucind de umezeală, cu buzele ei pline despărţite, cu ochii închişi şi părul rostogolindu-se ca focul pe spate.

Apoi trupul i se cutremură, zguduit de un orgasm iute şi tare. Un geamăt lent, sinuos, lunecă din pieptul ei, dar tot nu se mişcă. După care buzele i se arcuiră, pleoapele-i fluturară spre a dezvălui ochi mai adînci şi mai frumoşi decît ar fi putut rîvni să fie oricare smarald.

Bîjbîi după mîinile lui, îi înlănţui strîns degetele şi începu să-l călărească asemenea unei femei posedate.

Cînd în sfîrşit nu mai avu ce lua, nu mai avu ce da, trupul i se scurse ca apa peste al lui. Ploaia încetase. Lumina dizolvată a soarelui se furişa mistic în odaie. Luke îi mîngîie părul cu o mînă.

– Mută-te la mine, o rugă el.

Roxanne folosi cît îi mai rămăsese din forţă pentru a-şi sălta capul, arcuindu-şi o sprînceană.

– Mi-am şi făcut bagajele.

El rînji, ciupind-o uşor de fund.

– Eşti cam sigură de tine.

– Al naibii că da, îl dărui ea un sărut zgomotos. N-am decît o întrebare.

– Care?

– Cine-o să gătească?

– Aha.

Își trecu un deget peste coastele ei, în căutarea unei scăpări sigure.

– Eu le ard pe toate.

Roxanne nu se născuse ieri, alaltăieri.

– Și eu.

Exista o ieșire comodă, conchise el.

– Cartierul geme de restaurante.

– Mda, i se lăți ei rînjetul. Nu-i așa că sîntem norocoși?

Se cuibări la loc în brațul lui. În timp ce zăceau unul lîngă altul, în lumina subțire a soarelui, se părea că problema cea mai mare pe care urmau s-o aibă de înfruntat era pofta de mîncare.

Capitolul 22

Era la fel de ușor ca a scoate un iepure din pălărie. La urma urmei, trăiau unul lîngă altul de ani de zile. Își cunoșteau unul celuilalt obiceiurile, defectele, excentricitățile.

Roxanne se trezea în zori; Luke își trăgea pătura peste cap. El făcea dușuri nesfîrșite, consumînd toată apa caldă; ea își lua romane de buzunar în cada de la baie și rămînea cufundată în intrigă și clăbuci pînă se răcea apa.

El lucra cu greutățile pe podeaua living roomului; ea prefera sistemul unei clase de gimnastică tri-

săptămînale.

Instalația stereo urla rock-uri cînd avea Luke inițiativa și se tînguia în blues-uri cînd punea Roxanne *picioru-n prag.*

Aveau o droaie de gusturi în comun. Nici unul *nu s-ar fi gîndit* să se plîngă de nevoia de-a face același lucru iar și iar și iar. Amîndoi adorau mîncarea gen Cajun, filmele anilor patruzeci și plimbările lungi, întortocheate, prin cartier.

Și amîndoi *răcneau* cînd se luau la ceartă.

Răcniră din belșug, în următoarele cîteva săptămîni. Aveau nevoie de *răcnete* ca de aer. Certurile făceau parte din relația lor tot atît cît respirația și amîndoi le-ar fi regretat dispariția.

În timp ce luna august își pufăia aburii prin New Orleans, îndreptîndu-se spre binecuvîntata ușurare a toamnei, se ciorovăiau și se împăcau, mîrîiau, se mușcau și se-mpingeau unul pe altul cu regularitate în enervări și rîsete.

De ziua ei, Luke îi dărui o baghetă de cristal, un sceptru de ametist prelung și suplu, înfășurat în fire subțiri de argint și încrustat cu pietre nefațetate, de rubin, citrin și topaz albastru profund. Roxanne îl puse pe masa de lîngă fereastră, astfel ca razele soarelui să-l atingă zi de zi, făcîndu-i magia să pulseze prin văzduh.

Erau îndrăgostiți la nebunie și împărtășeau totul. Totul, în afară de secretul pentru care Luke plătea în fiecare lună cu un cec la purtător de zece mii de dolari.

Max convocase o întrunire, dar nu se grăbea să înceapă. Sorbea din cafea fierbinte a lui LeClerc, aromată cu cicoare, trăgînd de timp. Era plăcut să aibă din nou familia reunită în jurul lui. Nu-și dăduse seama ce lovitură avea să fie plecarea lui Luke și a lui Roxanne de sub acoperișul său. Deși locuiau doar la mică distanță pe jos, pierderea lor îl zdruncinase.

Simțea că pierdea atît de mult, într-un interval de timp așa de scurt. Copiii lui, care nu mai erau copii, mîinile lui, cu degetele lor țepene, părînd atît de adesea să-i aparțină unui străin.

Pînă și gîndurile, iar asta îl speria cel mai tare. Atît de des păreau să-i scape de sub control, suspendate imediat în afara atingerii lui, încît se oprea, încercînd cu disperare să le prindă din nou.

Își spunea că totul se datora faptului că avea atîtea pe cap. Că de-asta o luase pe altă stradă, în drum spre Piața Franceză, sfîrșind rătăcit și dezorientat într-un oraș pe care-l cunoștea de-aproape o viață întreagă. Că de-asta uita tot mai multe lucruri. Ca numele brokerului său de bursă. Sau dulapul unde ținea LeClerc de ani de zile cănile pentru cafea.

Astăzi, însă, avîndu-i pe toți în jur, se simțea mai puternic, mai sigur. Glasul său nu reflecta nimic

din toate îndoielile, cînd ceru să se facă liniște.

– Cred că am ceva de un anume interes, începu, cînd ceilalți se potoliră. O colecție particulară de bijuterii...

Observă că ochii lui Roxanne se abătură către Luke.

– Acord un interes mai deosebit safirelor din colecție. Doamna pare să aibă o mare afecțiune pentru această piatră, iar garderoba ei de bijuterii – care e foarte întinsă – o reflectă. Mai este și un colier de perle și diamante, destul de elegant, care n-ar fi de disprețuit. Firește, aceasta nu e decît o parte din colecție, dar suficientă, cred, pentru nevoile noastre.

– Cîte piese? scoase Roxanne un caiet din poșetă, pregătindu-se să-și noteze informațiile în codul ei propriu, complex. Max radie de mîndrie că avea o fiică atît de practică și precisă.

– Cu safire, zece, își împreună el degetele; curios, acum, că începuse jocul, nu le mai simțea durerea. Două coliere, trei perechi de cercei, o brățară, două inele, un ac de cravată și un colier de contrast. Asigurate pentru o jumătate de milion. Colierul e prețuit la nouăzeci de mii, dar cred că-i puțin cam exagerat. Optzeci de mii ar fi o estimație mai rezonabilă.

Luke luă un fursec din platoul pe care i-l întinse Lily.

– Avem imagini?

– Natural. Jean?

LeClerc luă telecomanda și o îndreptă spre televizor. Aparatul țăcăni, după care video-ul de dedesubt se trezi la viață cu un zumzet.

– Am transferat fotografiile pe bandă video.

Cînd prima imagine lumină ecranul, Max scăpără un chibrit și, ținîndu-l deasupra pipei, începu să tragă.

– Îmi plac jucăriile acestea noi. Colierul ăsta, continuă el, are un model conservator, poate cam lipsit de imaginație. Dar pietrele în sine sînt de calitate. Numără zece safire cu tăietură fantezistă, de-o nuanță ca a albăstrițelor. Greutate totală, douăzeci și cinci de carate. Diamantele sînt baghete de foarte bună calitate, însumînd aproximativ opt virgulă două carate.

Dar următoarea imagine, a șiragului contrastant, îi atrase lui Roxanne atenția. Cu o exclamație scurtă de surpriză, se holbă spre ecran, apoi către tatăl ei.

– Justine Wyatt. Dacă asta nu-i aceeași piesă pe care am văzut-o purtînd-o pe vas, vara trecută, am ceață pe creier.

– N-ai avut niciodată așa ceva, iubita mea, răspunse Max. E întocmai aceeași piesă.

Surîsul se ivi, se lăți într-un rînjet, apoi izbucni în hohote de pură voie bună.

– Tot o facem, la urma urmei. De ce nu mi-ai spus?

– Voiam să fie o surpriză, se împăună Max, încîntat de reacția ei. Consider-o ca pe un dar de Crăciun în avans, deși vom ajunge aproape de Paști, pînă să punem totul la punct.

Arătă spre televizor:

– Dă mai înainte, bine, Jean? Vom putea reveni la asta. Fotografiile sînt copiate din dosarul de asigurări. Propria noastră contribuție ar trebui să fie mai distractivă.

Fotografiile zigzagară derulate înainte cu mare viteză, oprindu-se apoi la imagini video înregistrate pe viu, la bordul *Prințesei yankee*.

– Filme de familie, rînji Mouse, cu gura plină de fursecuri. Pe astea eu le-am făcut.

– Și un Spielberg în devenire, printre noi, îl felicită Max.

Într-adevăr, imaginile erau clare precum cristalul, cadrele stabile ca stînca, sunetul perfect, Panoramările lente, transfocările și unghiurile largi se alternau fără nici una din smuciturile și exitările amatorilor.

– A, uite. Acea drăguță doamnă Woolburger. Ții minte, Max. Stătea în rîndul întîi la toate reprezentațiile.

– Și uite-o pe Dori, se aplecă Roxanne înainte, rezemîndu-se cu coatele pe genunchi. Și... oh.

Roși puțin cînd obiectivul lui Max transfocă spre copastia de la babord, surprinzîndu-i pe ea și pe Luke în timpul unui sărut prelung.

Era straniu și emoționant să se vadă pe ea însăși răsfirînd cu degetele părul lui Luke, să-i vadă capul înclinat pentru a-i acoperi mai mult gura cu a lui.

– Asta-i secvența de dragoste, preciză Mouse, rînjind larg. Orice film bun are una.

– Mai dă odată partea asta, își încleștă Luke

degetele pe umărul lui Roxanne. Fata smulse telecomanda înainte ca LeClerc să-i poată face pe plac.

– Aha, se-ngroașă intriga, murmură ea, cînd pe punte apărură agale Sam și Justine.

Se trase mai aproape de ecran, în timp ce imaginea focaliza pe un plan detaliu al brățării recent studiate în fotografie. Aparatul le urmări mersul pe punte, unde-și aleseră două șezlonguri alăturate.

Nu se zărea nimic din zîmbetele tainice și atingerile languroase ale noilor căsătoriți. Fără a schimba o vorbă, se rezemară de spătare, ea cu o revistă lucioasă, el cu un techno-thriller de Tom Clancy.

– Romantici, dragii de ei, nu-i așa? comentă Roxanne, studiindu-l pe Sam. Briza îi ciufulea părul. Avea pielea ușor bronzată a omului obișnuit să stea mai mult pe-afară.

– Dă bine pe video, observă ea. Cred că ăsta-i un avantaj în politică.

– Barbie și Ken, murmură Luke în spatele ei. Uluitorii oameni de plastic.

Mouse găsea că Sam avea ochi de rechin, dar n-o spuse, gîndindu-se că familia ar fi chicotit, și nu voia să fie comic. În adîncul inimii, își dorea ca Max să fi rămas credincios deciziei inițiale, astfel ca toți să-l ocolească de departe pe Sam, pe nevastă-sa și frumoasele ei pietricele. Pentru Mouse, Max era cel mai deștept om din lume, și niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să se îndoiască de el sau să-i discute hotărîrile.

În timp ce ecranul se stingea, cenuşiu, reîncepînd apoi să sîngereze de culori, Roxanne fluieră încetişor.

– Deci, ăsta-i colierul.

– Superb, nu-i aşa? Opreşte aici, draga mea.

Cînd Roxanne se supuse, Max începu să predice asemeni unui profesor devotat.

– Colierul l-a primit cadou de la părinţii ei, cînd a împlinit douăzeci şi unu de ani, în aprilie viitor se vor face patru ani. A fost achiziţionat de la *Cartier's*, New York, contra sumei de nouăzeci şi două de mii cinci sute nouăzeci şi nouă de dolari – plus toate taxele aferente.

– Cu astea, te jupoaie, la New York, murmură Luke, iar Max încuviinţă din cap.

– Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat din vedere o asemenea piesă, comentă Roxanne.

– A purtat-o în seara de rămas-bun, răspunse Lily, care şi-o amintea foarte bine. Cred că tu şi Luke aţi fost... ocupaţi... pînă la spectacol.

– Aha.

Roxanne îşi aminti şi ea şi-i strecură lui Luke o privire peste umăr.

– Aşa se pare.

Luke o cuprinse cu un braţ de talie, trăgînd-o de pe perna unde şedea, pe genunchii lui.

– E unicat, nu-i aşa?

Max zîmbi fericit. Îşi instruise bine copiii.

– Da, întîmplător. Astfel, va fi mai dificil, deşi nu

imposibil, s-o plasăm.. Cred că e de-ajuns atît, Roxanne.

Aparatul se stinse. Max se rezemă de spătar. Avea mintea atît de limpede, încît se întrebă dacă nu cumva îşi închipuise, doar, ceaţa care i-o acoperea atît de des.

– Aşteptăm planurile casei din Tennessee, ca şi ale locuinţei de vară din New York. Sistemele de pază ale ambelor reşedinţe au să ne ia ceva timp.

– Asta ne va lăsa răgazul să sărbătorim mai întîi Crăciunul.

Nu era o întrebare. Pentru Lily, savurarea îndelungată a tuturor aspectelor sfintei sărbători reprezenta un tabiet neabătut.

– Dacă tot sîntem aici, diseară am putea împodobi pomul, le aruncă ea o privire şireată lui Luke şi Roxanne. Jean are un cocoş în cuptor.

– Cu cartofi din-ăia mici, care se fac crocanţi, şi morcovi?

Luke îşi simţi stomacul, care de două săptămîni se mulţumise cu mese în oraş şi o încercare dezastruoasă de pui fript, oftînd cu poftă.

Roxanne îi trase un cot în coaste. La urma urmei, ea prăjise puiul.

– Omul ăsta-i un apetit ambulant. N-avem nevoie să fim mituiţi ca să rămînem.

– Nu doare, îi aruncă Luke o privire întrebătoare lui LeClerc. Biscuiţi?

– Pe pariu. Şi poate destule resturi şi pentru

porția unui lup tînăr.

Zilele pînă la Crăciun și Anul Nou au trecut repede. Au avut de cumpărat și împachetat cadouri, de copt prăjituri. În cazul apartamentului locuit de perechea Nouvelle/Callahan, de ars prăjituri. Spectacolul anual de magie în sprijinul aripii pediatrice a spitalului a adus cinci mii de dolari foarte trebuitori. Luke, însă, a fost cel care-a îndeplinit tradiția lui Max de-a distra copiii care aveau să-și petreacă noaptea cea mai magică din an imobilizați în pat sau în scaunul cu rotile.

În ora cît scoase cîte-un dolar dintr-o urechiușă sau făcu flori magice să răsară dintr-o vază goală, Luke descoperi de ce-și dedica Max atîta timp acestor copii.

Erau cei mai încîntători dintre toți spectatorii. Cunoșteau suferința, iar realitatea lor era adesea neiertătoare. Dar credeau. Timp de-un ceas, altceva nu mai conta.

În noaptea aceea a visat din nou, după ce lăsase în urmă micile chipuri. A visat și s-a trezit cu inima bubuindu-i în piept și un urlet arzîndu-i în gîtlej.

Roxanne se foi alături, murmurînd în somn. Luke își strînse degetele înghețate peste ale ei, rămînînd, mult timp, cu ochii în tavan.

O iarnă lungă și ploioasă se prelungea cu încăpățînare în luna martie. Acei artiști care-și făceau meseria la colț de stradă sufereau. În casa de pe Charters, LeClerc își ținea bucătăria într-o căldură confortabilă. Deși îi leza mîndria, rămînea în casă, rareori aventurîndu-se pînă la piață măcar. Cînd o făcea, simțea fiecare rafală de vînt pătrunzîndu-i prin pielea tot mai subțire, pentru a-l biciui drept în măduva oaselor.

Bătrînețea, își spunea el, cînd își permitea să abordeze subiectul, era o mare curvă.

Cînd ușa se deschise, sub o rafală de vînt rece și ploaie deasă, LeClerc tresări.

– Închide-afurisita aia de ușă. Nu trăim în peșteră.

– Iartă-mă.

Scuzelor lui Luke li se răspunse cu o privire încruntată. Tînărul era fără pălărie și mănuși, purtînd doar o geacă de doc împotriva stihiilor naturii. LeClerc simți răsucindu-i-se în inimă o amarnică invidie.

– Ai venit aici la pomană?

Luke adulmecă aerul, recunoscînd inconfundabila aromă a merelor coapte.

– Dacă pot căpăta cîte ceva.

– De ce nu-nveți să-ți gătești singur? Crezi că

poți valsa înăuntru și iar afară cu burta plină oricînd poftești? Bucătăria mea nu-i cantina sărăntocilor.

– Ba uite cum e...

Fiind prea bine obișnuit cu latura aspră a limbii Cajun-ului ca să se lase intimidat, Luke își turnă o ceașcă din cafeaua ce se încălzea pe aragaz.

– Eu îmi închipui că un om nu poate fi priceput, priceput cu adevărat, decît la un număr limitat de lucruri.

LeClerc pufni:

– La ce-oi fi așa de priceput, *mon ami,* dacă nu știi să-ți fierbi un ou?

– La magie.

Luke luă o linguriță de zahăr, închise pumnul și-și turnă cristalele albe în pîlnia dintre degetul mare și arătător. Așteptă un moment, apoi deschise larg mîinile, arătînd că erau goale. LeClerc scoase un sunet putînd însemna un hohot de rîs.

– La furat.

Și-i înapoie lui portofelul zdrențuit pe care-l săltase din buzunarul bătrînului, în drum spre aragaz.

– Și să fac dragoste cu o femeie.

Își luă ceașca și sorbi.

– Da-n privința asta va trebui să mă crezi pe cuvînt, fin'că n-am să-ți fac nici o demonstrație.

Chipul uscat al lui LeClerc se lăți într-un rînjet.

– Vasăzică, ți-nchipui că te pricepi la treburile astea, hai?

– Le fac de minune. Acum, ce se-aude cu un măr din-alea coapte?

– Șezi și mănîncă la masă cum ai fost învățat.

Încetînd să se mai arate nemulțumit de companie, LeClerc reveni la frămîntatul aluatului. Mîinile-i erau dibace la corvezile casnice; șerpii încolăciți pe antebrațe se unduiau.

– Unde-i Roxanne?

– La ora aia de gimnastică. A spus că s-ar putea să ia prînzul, pe urmă, cu cîteva din celelalte femei.

– Deci, ai ieșit la pradă, *oui?*

– Lucrăm trucurile ultimei lovituri și am avut nevoie de-o pauză.

Nu voia să recunoască faptul că locuința părea pustie fără ea.

– Mai ai doar două săptămîni.

– Mi-ajung. Balansul pe-o frînghie aprinsă, deasupra Lacului Pontchartrain, ar trebui să atragă o mulțime apreciabilă. Challenger-ul a pariat pe cincizeci de K că nu scap din cătușe, și să ajung înapoi pe pod, înainte de-a arde complet funia.

– Și dacă nu reușești?

– Atunci pierd cincizeci de mii și mă ud.

LeClerc puse aluatul într-un castron mare și îl acoperi.

– Cam mare înălțimea.

– Știu cum să cad, replică Luke, vîrîndu-și în gură o furculiță de măr cald, cu mirodenii. Voiam să revăd cîteva detalii cu Max. E pe aici?

– Doarme.

– Acum? ridică Luke o sprînceană. E ora unșpe.

– Nu mai prea doarme bine noaptea.

Îngrijorarea îi încreți fruntea lui LeClerc, în timp ce-și spăla coca lipită de mîini, stînd însă cu spatele spre Luke.

– Omul mai are dreptul și să doarmă pînă tîrziu, din cînd în cînd, în propria-i casă.

– N-am vrut să... Dar nu obișnuia niciodată.

Luke privi spre hol, dîndu-și seama pentru prima oară cît de tăcută era casa.

– Se simte bine, nu-i așa?

Studie spatele țeapăn al lui LeClerc. În ochiul minții, îl vedea pe Max, lucrînd cu mîinile, cu degetele, flexîndu-și-le, răsfirîndu-le, manipulîndu-le iar și iar, ca un pianist înainte de concert.

– Cît de prost stă cu mîinile?

Văzu, din ușoara crispare a umerilor lui LeClerc, că pusese degetul pe rană. Mirosul cald de mirodenii, mere și aluat de pîine îi stîrni o ușoară greață, în așteptarea răspunsului.

– Nu știu ce vrei să zici.

LeClerc rămase întors cu spatele, în timp ce închidea apa la chiuvetă și întindea mîna după un prosop de bucătărie.

– Jean. Nu mă-mbrobodi. Ai încredere că țin la el tot atît cît ții și tu.

– Bătu-l-ar Dumnezeu.

Dar în blestem nu se simțea forță, iar Luke înțelese răspunsul.

– A consultat un medic?

I se-ntorcea stomacul pe dos. Furculița clănțăni pe farfurie, cînd o împinse deoparte.

– L-a tîrît Lily la unu', se întoarse în sfîrșit LeClerc, ochii săi mici și negri oglindind toate enervarea și emoția pe care și le reprimase. I-au dat pastile ca să-i aline durerea. Durerea din degete, *tu comprends?* Nu durerea de-aici, se bătu el cu pumnul peste inimă. Nu-i aduce magia înapoi. Nimic nu i-o va mai aduce.

– Trebuie să existe ceva...

– *Rien,* îl întrerupse LeClerc. Nimic. Înlăuntrul fiecărui om se găsește un program. Se spune că acesta e momentul cînd ochii i se tulbură sau urechile se înfundă. E ziua cînd se scoală din pat cu oasele țepene și dureri la încheieturi. Iar azi e ziua cînd bășica nu-l mai ascultă sau plămînii îi slăbesc, sau inima-i face poc. Doctorii zic fă asta, ia aia, da' *le bon Dieu* a fixat timpul, iar cînd El spune *c'est assez,* nimic nu-l mai poate opri.

– Pe-asta n-o cred.

Nu voia s-o creadă. Luke își împinse scaunul înapoi, ridicîndu-se.

– Spui că nu avem ce-i face, n-avem nici un control.

– Crezi că avem? hohoti LeClerc scurt, ca un lătrat. Asta-i aroganța celor tineri. Crezi că a fost un accident c-ai venit în seara aia la bîlci, că l-ai găsit pe Max, că el te-a găsit pe tine?

Luke își amintea mult prea clar atracția afișului, felul cum ochii pictați îl seduseseră să intre în cort.

– A fost norocul.

– Norocul, *oui.* Doar un alt nume al sorții.

Era sătul de filosofia fatalistă a lui LeClerc. Scor-

monea prea aproape de propriile sale credințe, adînc îngropate.

– Nimic din toate astea nu are nici o legătură cu Max. Ar trebui să-l ducem la un specialist.

– *Pourquoi?* Ca să-și facă analize care-or să-i frîngă inima? Are artrită. Se poate ușura, dar nu și vindeca. Acum voi sînteți mîinile lui, tu și Roxanne.

Luke se așează la loc, privind gînditor în cercul negru al cafelei care se răcea.

– Ea știe?

– În cap, poate că nu, dar în inimă, știe. La fel ca tine.

LeClerc ezită. Urmîndu-și instinctul, și propria soartă, se așează în fața lui Luke.

– Și mai e ceva, spuse el, calm.

Luke își înalță privirea. Expresia de pe chipul lui LeClerc îi trimise un fior de frică pe șira spinării.

– Ce?

– Petrece ore-n șir cu cărțile, cu hărțile lui.

– Piatra filosofală?

– *Oui,* piatra. Discută cu savanți, cu profesori, chiar și cu mediumuri.

– I-a captivat imaginația, spuse Luke. Ce-i rău în asta?

– Poate nimic, în sine. Ăsta-i Sfîntul Graal al lui. Crede că dacă o găsește, își va afla pacea. Dar deocamdată... L-am văzut uitîndu-se la o singură pagină dintr-o carte și, peste o oră, încă nu dăduse pagina. La micul dejun, poate că-i cere lui Mouse să mute sofaua din salon sub fereastră. Iar la prînz, întreabă

de ce a fost aranjată altfel mobila. Îi spune lui Lily că azi trebuie să repetăm scamatoria asta nouă, iar după ce ea îl așteaptă în atelier, cînd merge și-l găsește ascuns cu cărțile lui în bibliotecă, nu-și mai amintește nimic de nici o repetiție.

Frica scobea cu dinți și gheare.

– Are multe pe cap.

– Capul lui e cel ce mă preocupă, oftă LeClerc; crezuse că ochii-i erau prea bătrîni pentru lacrimi, dar acestea i-i înțepau, fierbinți, și trebuiau alungate cu efort. Ieri, l-am găsit în curte. Stătea în costum, fără haină împotriva vîntului. „Jean,", zice. „Unde-i furgoneta?"

– Furgoneta? Dar...

– Noi n-avem nici o furgonetă, își păstră LeClerc ochii la aceași înălțime cu ai lui Luke, de aproape zece ani, dar el mă-ntreabă dacă Mouse a dus-o la spălătorie înainte de spectacol. Așa că eu îi spun că azi n-avem nici un spectacol, și că trebuie să vină în casă, să nu mai stea în frig.

LeClerc ridică ceașca, luînd o înghițitură adîncă.

– Iar atunci el se uită în jur, pierdut, și-i văd limpede spaima în ochi. Așa că-l duc înăuntru, și-l vîr în pat. Întreabă dacă Roxanne s-a întors acasă de la școală, iar eu îi zic că nu, încă nu. Da' c-o să vină curînd. El zice că Luke trebuie s-o invite la cină pe drăguța lui prietenă, iar eu zic *bien,* am să fac *étouffée.* Apoi adoarme și, cînd se trezește, am impresia că nu-și mai aduce aminte nimic din toate astea.

Luke își desfăcu pumnul pe care-l strînsese pe

genunchi.

– Isuse.

– Cînd pe om îl trădează trupul, se mişcă mai încet. Dar ce face dacă-l trădează minţile?

– Trebuie să consulte un medic.

– A, *oui*, şi se va face şi asta, fiindcă Lily are să insiste. Dar mai trebuie să faci şi tu ceva.

– Ce pot face?

– Trebuie să ai grijă să nu vină cu tine cînd vei zbura în Tennessee.

Înainte ca Luke s-apuce să răspundă, LeClerc îi alungă vorbele cu un gest:

– Trebuie să participe la pregătirea planului, dar nu şi la executarea lui. Dacă uită unde e, şi ce face? Poţi să-l rişti?

– Nu, răspunse Luke, după o lungă pauză. N-am să-l risc. Dar nici n-am să-l rănesc.

Stătu un moment în cumpănă, apoi dădu din cap:

– Cred c-ar trebui să...

– Jean, ce-i aroma asta minunată? intră agale Max, arătînd atît de vioi şi în formă, încît Luke aproape că alungă povestea lui LeClerc. A, Luke, deci şi tu ţi-ai urmat nasul. Unde-i Roxanne?

– În oraş, cu nişte prietene. Vrei o cafea?

Luke se ridicase deja, pornind spre aragaz. Max se aşează, întinzîndu-şi picioarele, cu un oftat. Degetele i se mişcau, se mişcau, se mişcau, ca ale unui om cîntînd la un pian invizibil.

– Sper să nu se-ntindă prea mult. Ştiu că Lily voia s-o ia cu ea, după nişte pantofi noi. Fetiţei ăsteia

nu-i mai vine nici o pereche, mai mult de două săptămîni.

Mîna lui Luke zvîcni. Cafeaua se vărsă pe tejghea. Max discuta despre Roxanne ca şi cum ar fi avut din nou doisprezece ani.

– O să apară.

Îşi simţea inima ca o nicovală în piept, pe cînd aducea cafeaua pe masa din bucătărie.

– Ai pus la punct amănuntele evadării din *Tortura Apei*?

Lui Luke îi venea să urle la Max să-nceteze, să sară din cine ştie ce maşină a timpului care îi ţinea mintea captivă. În schimb, răspunse calm:

– De fapt, lucrez la *Frînghia în flăcări*. Mai ţii minte? îl îmboldi el uşor. E stabilită pentru Marţea Spovedaniei. Săptămîna viitoare.

– *Frînghia în flăcări*?

Mîna lui Max se opri. Ceaşca de cafea, ridicată la jumătatea drumului spre buze, începu să tremure. Era chinuitor să-l vezi luptîndu-se să revină în prezent. Gura i se deschise, cu falca atîrnînd moale, ochii săgetîndu-i înnebuniţi. Apoi se limpeziră iar. Mîna duse ceaşca la gură.

– Ai să atragi un public frumos, spuse el. Presa face o reclamă excelentă.

– Ştiu. Şi n-aş putea cere o acoperire mai bună pentru afacerea Wyatt. Vreau să pornesc într-acolo în aceeaşi seară.

Max se încruntă.

– Ar mai fi un număr de mici detalii care trebuie

clarificate.

– Avem timp.

Dispreţuindu-se pe el însuşi, Luke se rezemă de spătar. Îşi petrecu peste acesta un braţ, nepăsător.

– Vreau să-ţi cer o favoare, Max.

– În regulă.

– Vreau să fac singur treaba.

Văzu pe chipul bătrînului şocul, dezamăgirea.

– Pentru mine, e foarte important, se avîntă el. Cunosc regulile, cum că nici o misiune nu trebuie să aibă motivaţii personale, dar asta face excepţie. Între mine şi Sam se află o grămadă de chestii.

– Cu atît mai multe motive să nu lăsăm emoţiile să tulbure problema.

– Chiar ele sînt toată problema.

Atîta, cel puţin, era adevărat.

– Îi sînt dator. Asta s-ar apropia mult de achitarea vechilor datorii.

Apoi scoase atu-ul, detestîndu-se pe sine însuşi pentru asta.

– Dacă n-ai încredere c-o pot duce singur la îndeplinire, dacă nu crezi că-s destul de bun, ajunge doar să spui.

– Sigur că am încredere în tine. Dar problema e...

Nu ştia care era problema, decît că fiul său se îndepărta cu încă un pas.

– Ai dreptate. A sosit de mult timpul să încerci ceva de capul tău. Eşti cît se poate de bun.

– Mulţumesc.

Îi venea să ia mîinile acelea agitate într-ale lui, dar nu făcu decît să ridice ceaşca de cafea, în semn de salut:

– M-a învăţat cel mai bun din toţi.

– Cum adică, s-o faci de unul singur? întrebă autoritară Roxanne.

Cu geanta de gimnastică agăţată pe umăr, îl urmase pe Luke din living, unde el îşi lansase bomba, în dormitor.

– Exact cum am spus. E numărul meu.

– Pe dracu'. Toţi muncim împreună.

În pofida enervării, pedanteria adînc înrădăcinată o făcu să deschidă fermoarul genţii pentru a-şi scoate prosoapele şi echipamentul de gimnastică.

– Tata n-ar fi de acord.

– A şi fost de acord.

Luke îşi scoase scurta de doc şi o aruncă în vecinătatea unui fotoliu. Haina lunecă de pe braţul acestuia, căzînd pe jos.

– Nu-i nici o scofală.

– Ba este, închise Roxanne la loc fermoarul, punînd geanta la locul ei, pe raftul debaralei; dădu un şut în grămada de pantofi ai lui Luke. Dacă am luat cu toţii parte la stadiul de pregătire, din capul locului, de ce crezi că eşti singurul care-i cazul să se distreze?

– De-aia, se trînti el pe pat, potrivindu-şi braţele sub cap. Aşa vreau eu.

– Ascultă, Callahan...

– Ascultă tu, Nouvelle.

Modul lui de-a i se adresa pe numele de familie o făcea de obicei să rîdă. Deşi buzele-i tresăltară, bărbia rămase cu încăpăţînare în sus.

– Max şi cu mine am discutat. Lui îi convine, aşa că las-o moartă.

– I-o fi convenind lui, da' nu şi mie, îşi propti Roxanne mîinile în şolduri. Sînt implicată, amice. Asta e.

Ochii lui Luke scînteiară.

– Vreau s-o fac singur.

– Frumos. Şi eu vreau să am păr blond şi drept, da' nu mă prea vezi smiorcăindu-mă pe chestia asta, nu?

– Îmi place părul tău, preluă el ideea, sperînd s-o distragă. Seamănă cu un snop de tirbuşoane care-au luat foc.

– Ce poetic eşti.

– Şi-mi place mai ales cînd eşti goală. Vrei să te dezbraci în pielea goală, Rox?

– Bagă-ţi un ciorap în hormoni, Callahan. De mine nu scapi. Vin şi eu.

– Serveşte-te.

Nu conta dacă venea şi ea sau nu. Cearta pe această temă, însă, îi abătuse lui Roxanne gîndurile de la Max.

– Dar eu conduc.

– În visele tale, îşi înfipse ea mîinile de-o parte şi de alta ale picioarelor lui, la baza patului. Parteneri cu drepturi egale, pînă la capăt.

– Am mai multă experienţă.

– La fel ai spus şi despre sex, dar te-am ajuns din urmă, nu-i aşa?

– Acum, că tot ai adus vorba...

Se încordă, dînd s-o înhaţe. Roxanne se feri cu uşurinţă din calea lui.

– Vino-aici, porunci Luke.

Fata îşi înclină capul, expediindu-i un surîs lung, seducător, peste umăr.

– Pari destul de puternic ca să te ridici şi să umbli, Callahan. De ce nu vii să mă prinzi?

Luke ştia cum să joace partida. După o mişcare neglijentă a umerilor, rămase cu privirea în plafon.

– Nu, mulţumesc. Nu mă interesează atît de mult.

– O.K. Vrei să mergem la masă devreme, să evităm îmbulzeala de Mardi Gras?

– Sigur.

Fără a se urni de-un deget, îşi plecă ochii, privind-o cum îşi scotea cămaşa. Pe dedesubt purta un sutien subţire de bumbac alb, atletic, care-ar fi trebuit să fie la fel de ispititor ca o porţie de gumbo rece. Sîngele i se prăbuşi din cap, drept în şale.

– Simt ceva cald.

Roxanne îşi împături ordonat cămaşa şi o puse pe placa scrinului. Cu mişcări calculate, îşi descheie blugii. Luke auzi scrîşnetul încet al fermoarului şi se concentră să nu-şi înghită limba.

– Şi condimentat.

Îşi trase în jos pantalonii de doc, dezvăluind chiloţii practici, din acelaşi bumbac alb ca zăpada cu sutienul. Avea pielea palidă, după sezonul de iarnă, imaculată. Pantalonii trecură prin acelaşi proces meticulos ca şi cămaşa.

Îşi luă alene peria, bătîndu-se cu ea în palmă.

– De ce ai chef, Callahan?

Se apropie de pat, încet, doar atît încît mîna lui, cînd se repezi, s-o poată apuca de braţ. Rîzînd, căzu pe saltea.

– Am cîştigat, declară Luke, rostogolindu-se deasupra ei.

– Nu. Meci nul.

Îşi înălţă capul, pentru a-i întîmpina cu buzele gura care cobora:

– Sîntem parteneri. Să nu uiţi.

Capitolul 23

Marţea a început cu clătite. Cît vorbea el despre noroc şi soartă, LeClerc credea în pariatul pe mai mulţi cai deodată. Servise clătite în ultima zi dinaintea Postului Mare de cînd se ştia, iar Roxanne era îndeajuns de practică pentru a nu strîmba din nas la adresa superstiţiilor. Singura ei modificare a constat în a alege amestecul, în locul unei singure specialităţi, din complicata reţetă a lui LeClerc.

Or fi fost clătitele ei subţiri şi pîrlite pe margini, dar satisfăceau cerinţele de bază. Reuşi să-şi croiască drum, mestecînd, printr-unul din discurile de consis-

tența cauciucului, însă, de vreme ce Luke devoră încîntat o duzină, presupuse că își aranjaseră norocul pentru acel an.

Și poate că avea dreptate.

În acea ultimă zi de Mardi Gras, străzile și trotuarele cartierului erau pline de petrecăreți. Sunetele muzicii și rîsete pluteau pînă la balconul ei, după cum se întîmplase în tot timpul săptămînii de continuă sărbătorire. Știa că în seara aceea volumul sonor și frenezia aveau să sporească. Parăzi, costume, dansuri – acel ultim iureș dinaintea celor patruzeci de zile de seriozitate ale drumului spre Paști. Dar aveau să fie și bețivi împleticindu-se, pungași, încăierări sălbatice și cîteva crime. Înapoia măștii frumoase și seducătoare, Lăsata Secului putea ascunde un chip mohorît.

Dacă ar fi avut seara liberă, Roxanne și Luke ar fi putut merge la casa din Chartres, privind evenimentele din balcon. Astfel stînd lucrurile, aveau să-și petreacă aproape toată noaptea de chiolhan în Tennessee, ușurîndu-i pe domnul și pe doamna Samuel Wyatt de aproximativ o jumătate de milion, sub formă de bijuterii.

Un tîrg cinstit, își spuse Roxanne, surîzînd. Soții Wyatt își puteau încasa obscenele prime de asigurare, echilibrînd astfel înțepătura de-a li se fi șterpelit lucrurile de sub nas. Familia Nouvelle avea să-și mențină sigure legăturile dintr-un vechi lanț de magazine alimentare. În fond, nu numai cei din neamul Nouvelle aveau de cîștigat.

Roxanne își apăsă o mînă peste stomacul deranjat. Se vede că nu-i căzuse bine clătita, își spuse ea. Spera ca stomacul de fier al lui Luke să reziste. Ultimul lucru care i-ar fi trebuit era un acces de grețuri, în timp ce stătea atîrnat cu capul în jos deasupra Lacului Pontchartrain.

Porni și ea într-acolo. Acțiunea urma să înceapă peste o oră și ceva, iar Luke avea s-o dorească în preajma lui. Frînghia în flăcări o neliniștea, dar se obișnuise cu stările de nervi și tensiune datorate evadărilor lui.

Își luă poșeta, după care o lăsă să cadă iarăși, cu un geamăt.

Lua-le-ar dracu' de clătite! își spuse și se repezi spre baie.

– Ar trebui să fie aici.

Sfîșiat între preocupare și nemulțumire, Luke încerca să se pregătească mental pentru treaba pe care o avea de făcut. Trupul îi era gata.

– De ce n-a venit, pur și simplu, cu mine?

– Fiindcă în timpul pregătirii n-avea nimic de făcut, decît să se alarmeze!

Lily îl supraveghea cu ochi de vultur pe Max, care-i dădea un interviu unui reporter de la televiziune.

Avea propriile ei griji pe cap.

– Concentrează-te asupra ta, îi ordonă ea lui Luke. O să vină şi Roxanne.

– Dumnezeu ştie cum o să mai răzbească, acum, scrută Luke podul. Dincolo de bariere, mulţimea se unduia şi se îmbrîncea să vadă cît mai bine. Autorităţile locale cooperaseră, închizînd podul circulaţiei vehiculelor, pe perioada orei necesare lui Luke pentru pregătire şi execuţie. Dar asta nu oprise gloatele. Năpădiseră podul din ambele capete, înghesuindu-se în bariere.

Luke se întrebă într-o doară cît de multe buzunare aveau să fie golite deasupra lacului în acea după-amiază. Era întotdeauna dispus să-i dea o mînă de ajutor unui asociat.

Unde naiba era Roxanne?

Îşi puse mîna streaşină la ochi, apărîndu-se de strălucirea puternică a soarelui, şi aruncă o ultimă privire spre capătul dinspre New Orleans al podului.

Lily avea dreptate, îşi spuse el. Trebuia să se concentreze asupra problemei imediate. Roxanne avea să ajungă acolo atunci cînd va ajunge.

La această înălţime deasupra apei, vîntul sufla cu putere. Pusese la socoteală şi acest factor, dar accepta ideea că natura le putea juca adesea calculelor farse capricioase. Vîntul acela avea să-l balanseze ca toţi dracii.

– Hai să-i dăm drumul.

Se postă la semn. Într-o clipă, mulţimea începu

să aplaude şi să strige cuvinte de încurajare. Camerele se concentrară asupra lui. După cîteva demersuri diplomatice delicate, se hotărîse ca Lily să prezinte evadarea în locul lui Max. Îşi luă microfonul şi, arătînd teribil de ţipătoare în salopeta ei roşie, şi ridică mîna să facă linişte.

– Bună ziua, doamnelor şi domnilor. Astăzi, aveţi privilegiul de a fi martorii uneia dintre cele mai îndrăzneţe evadări încercate vreodată. Frînghia în flăcări.

Continuă, explicînd cu exactitate ceea ce urma să se întîmple şi prezentîndu-i pe cei doi ofiţeri de poliţie, unul din New Orleans, celălalt din Lafayette, care examinau cămaşa de forţă şi cătuşele pe care avea să le folosească Luke.

Odată ce braţele lui Luke îşi luară poziţia, poliţistul din Lafayette îi încătuşă încheietura unei mîini, petrecu împrejur lanţul şi o asigură şi pe cealaltă. Cheia era ţinută de Miss Louisiana, care venise să participe la eveniment în ţinută de seară completă, cu tiară cu tot. Cel din New Orleans potrivi legăturile la locul lor.

Funia fu legată în jurul gleznelor lui Luke de către actualul campion de imobilizare a viţeilor la *National Rodeo*. Răsună un ropot de tobe, prin bunăvoinţa formaţiei de toboşari şi gornişti a unui liceu local.

Luke fu coborît cu capul în jos spre apele Lacului Potchartrain. Cîteva persoane din mulţime ţipară. Luke le binecuvîntă pentru comportare. Nimic nu se compara cu o undă de isterie sau cîteva leşinuri bune

pentru a spori dramatismul.

O rafală intensă de vînt îl plesni peste față destul de tare pentru a-i da lacrimile. Trupul i se răsucea și se legăna. Începuse deja să lucreze la cătușe.

Simți smucitura, cînd frînghia sfîrși să se desfășoare. Mai avea cinci secunde înainte ca un voluntar să apropie o torță de capătul funiei, trimițînd focul să se tîrască spre el. Fu nevoit să înfrunte un surprinzător acces de amețeală, cînd vîntul îl cuprinse într-o mînă jucăușă, făcîndu-l să se rotească pe loc.

Futu-i muma-n cur de fizică, își spuse. Un corp în mișcare rămîne în mișcare, iar el era prins într-o pendulare amplă care încînta și înfiora publicul, dar îi făcea misiunea mult mai dificilă.

Satisfacția de a-și fi eliberat mîinile nu fu sortită să dureze. Simțea mirosul de fum. Lunecos ca un șarpe, se întoarse prin cămașa de forță și simți un fulger de durere în încheieturile maltratate. Degetele-i lucrau fără răgaz.

Avea mintea detașată, stăpînă pe situație. Nu intervenea decît un singur gînd, izbind prin mecanica în activitate ca un pumn neînduplecat.

N-avea să rămînă captiv.

Auzi mugetul general de deasupra, cînd cămașa de forță căzu spre ape, goală. Barca de salvare care sălta pe loc îl felicită cu un sunet din clacson. Deși aprecia bunele intenții, Luke era conștient că încă nu sosise momentul să destupe șampania.

Cu un mormăit de efort, se îndoi din talie, încordîndu-și mușchii abdominali în timp ce se ridica să se lupte cu nodurile pe care i le făcuse cowboy-ul la glezne. Nu privi focul, dar îi simți mirosul. Mai avea cîțiva centimetri pînă la el și se furișa tot mai aproape.

Nu credea că va muri de picioare afumate, deși își închipuia că ar fi fost o senzație al dracului de incomodă. Ceasul minții îl preveni că mai avea doar cîteva minute pînă cînd flăcările urmau să devoreze frînghia, trimițîndu-l cu capul înainte în lac.

După cum descoperi Luke, cowboy-ul făcuse cîteva șmecherii. Își dori să fi urmat sfatul lui LeClerc de-a-și fi strecurat un cuțit în cizmă. Acum, însă, era prea tîrziu pentru regrete. Avea să învingă nodurile, sau să facă o baie pentru a-și răcori picioarele încinse.

Simți funia cedînd. Această etapă finală necesita o coordonare complexă. Dacă se elibera prea repede, se ducea în apă. Dacă aștepta prea mult, avea să-și încheie evadarea cu o vizită la pavilionul pentru arsuri. Nici una nu-l atrăgea prea mult.

Își încîrligă mîna în jurul celei de-a doua corzi. Inducerea în eroare și faptul că era subțire ca sîrma împiedicaseră spectatorii s-o vadă. Luke simți fierbințeala funiei aprinse afumîndu-i degetele, în timp ce se prindea mai sigur.

Își eliberă picioarele și începu să urce ca o maimuță. De sus de pe pod, se părea că escaladează o coloană subțire de foc. Într-adevăr, avea să necesite o porție generoasă din alifia lui LeClerc pentru pîrleli și arsuri.

Mulțimea își ținea răsuflarea, slobozind cîte un gîfîit de fiecare dată cînd îl prindea vîntul. Ajuns sus, simți pe brațe strînsoarea solidă și sigură a lui Mouse. LeClerc se aplecă, pentru a-i adresa, ostentativ, o formulă de felicitare.

– L-ai prins? îi murmură el lui Mouse.

– Mhm.

– *Bien.*

Roxanne scoase un cuțit din mînecă și reteză ambele frînghii.

Răsunară țipete și agitație cînd funia de foc căzu în lac.

– Vrei să mă tragi pînă sus?

Lui Luke aproape îi revenise respirația. Știa că, în momentul de după trecerea valului de adrenalină, avea să-l doară îngrozitor. Camerele se strîngeau deja spre el, dar Luke scurta mulțimea.

– Roxanne?

– S-o fi înțepenit pe undeva, răspunse Mouse și-l plesni pe Luke în spinare suficient de tare pentru a-l face să se clatine. Îți fumega cămașa, spuse el moale, rînjind. A fost drăguțică, Luke. Poate mergem la San Francisco, s-o facem pe Golden Gate? N-ar fi grozav?

– Sigur, își trecu el într-o doară mîna prin păr, doar ca să se asigure că nu-i luase foc. De ce nu?

Poate că era o prostie, o atitudine peste măsură de posesivă. Poate erau mai multe trăsături neatrăgătoare la un loc, dar Luke nu știa decît un singur lucru clar cînd intră în dormitor, mirosind a fum și triumf, pentru a o găsi pe Roxanne întinsă pe pat. Era nervos.

– Ei, asta chiar că-i frumos. Își aruncă pe comodă cheile, cu un zornăit care-o făcu pe Roxanne să deschidă ochii, gemînd. Mi-am închipuit că ai avut cine știe ce accident, amenințîndu-ți viața, și iată-te aici, trăgînd un pui de somn.

Roxanne își asumă un risc pe care-l găsea groaznic și deschise gura să vorbească.

– Luke...

– Cred că n-a fost mare brînză pentru tine faptul că lucrez la bucățica asta de luni de zile, că probabil a fost cea mai mare chestie pe care-am făcut-o-n viața mea sau că-mi promiseseși că aveai să fii acolo la revenirea mea pe pod.

Veni pînă la picioarele patului, se încruntă un moment, apoi se îndepărtă.

– Simplul fapt că aveam nevoie să mă concentrez, că mă aștept am la un mic sprijin de la femeia mea...

– Femeia ta?

Atîta fusese de-ajuns ca să o ridice ca o cobră.

– Să nu-mi arunci tu mie expresia asta de parcă aş fi vîrîtă undeva între costumul tău de mătase şi colecţia de discuri.

– Eşti puţin mai înaltă decît colecţia mea de discuri dar e evident că locul meu se află cu cîteva ghivente mai jos.

– Nu fii aşa de nesimţit.

– La naiba, Rox, ştiai că e important pentru mine.

– Voiam să vin, dar...

Se întrerupse, cînd stomacul i se răsculă iarăşi.

– Of, căcat!

Adunîndu-se pe picioare, se năpusti în baie.

Pînă termină de vomat, Luke era deja alături, cu un prosop umed, rece şi o atitudine pocăită.

– Haide, iubito, înapoi în pat.

Trupul ei vlăguit păru să i se scurgă din mîini, pe cearceafuri.

– Iartă-mă, Rox.

Cu blîndeţe, îi tamponă faţa rece.

– Am intrat val-vîrtej şi nici măcar nu m-am uitat ca lumea la tine.

– Cît de rău arăt?

– Nu mă-ntreba, o sărută el pe frunte. Ce s-a întîmplat?

– Cred că e din cauza clătitelor.

Rămase cu ochii închişi, nedeschizînd gura decît atîta cît să şoptească:

– Speram să te-ntorci acasă bine, ca să fiu sigură că n-a fost otrăvită mîncarea.

– Iartă-mă, zîmbi Luke, atingîndu-i din nou fruntea cu buzele; era rece, dar bănuia că nu avea febră. Aş zice că ai una din crizele-alea de douăzeci şi patru de ore..

Dacă n-ar fi fost atît de slăbită, s-ar fi simţit insultată.

– N-am niciodată aşa ceva.

– Tu n-ai niciodată nimic, sublinie el. Dar cînd te-apucă ceva, te-apucă, nu glumă.

Îşi aminti vărsatul de vînt, singura boală a copilăriei de care suferise vreodată. Aceea şi accesul de greţuri la bordul *Prinţesei yankee* fuseseră singurele prilejuri cînd îşi amintea s-o fi văzut doborîtă. Pînă acum.

– N-am nevoie decît să mă mai odihnesc puţin. O să-mi revin.

– Roxanne.

Luke puse prosopul deoparte pentru a-i lua faţa în mîini.

– Nu vii.

Ochii i se deschiseră brusc. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar el o ţinu pe loc cu cea mai uşoară apăsare.

– Ba fii sigur că vin. Toată figura asta a fost ideea mea, din start. N-am să lipsesc de la răfuială numai fiindcă am mîncat o clătită stricată.

– Nu clătitele au fost de vină, o contrazise el. Dar, indiferent de cauză, eşti bolnavă ca un cîine.

– Ba nu-s. Am doar puţină greaţă.

– Nu eşti în formă pentru misiune.

– Sînt într-o formă perfectă.

– Bine, facem un tîrg, se aşează el, privind-o. Te scoli acum, mergi pînă-n living şi-napoi fără să cazi pe mutră, şi ne urmăm planul cum am stabilit. Nu reuşeşti, mă duc singur.

Fiind o provocare, era irezistibilă.

– În regulă. Mişcă.

După ce Luke se ridică, Roxanne scrîşni din dinţi şi-şi coborî picioarele peste marginea patului. Capul i se roti, pe ceafă ivindu-se broboane de sudoare noi şi păcătoase, dar reuşi să se salte în picioare.

– Fără să te ţii, adăugă Luke, cînd ea se propti cu o mînă de perete.

Aceste cuvinte o făcură să-i înţepenească spinarea. Se îndreptă, merse cu pas iute pînă în living room. Şi se lăsă moale pe un scaun.

– Doar un moment să stau...

– Nici vorbă, se ghemui Luke în faţa ei. Rox, ştii că n-o poţi face.

– Am putea amîna...

Se întrerupse, clătinînd din cap.

– Nu, asta ar fi o greşeală. Sînt o proastă.

Vlăguită, frustrată, îşi lăsă capul să-i cadă pe spate.

– Detest să lipsesc la lovitura asta, Callahan.

– Ştiu, o luă el în braţe, s-o ducă înapoi la pat. Cred că uneori lucrurile nu merg întocmai cum ai vrea.

Nu credea că era momentul să-i menţioneze că

şi planurile lui primiseră o lovitură. I se păruse inspirată ideea de-a transforma valul de triumf împărtăşit în comun într-o seară romantică, cerînd-o de soţie. Acum trebuia să mai aştepte.

– Nu cunoşti sistemul de alarmă la fel de bine ca mine.

– L-am revăzut de zece ori, îi aminti el, jignit. Nu va fi prima mea noapte de lucru cu el.

– Îţi va lua mai mult timp.

– Sam şi Justine sînt la Washington. Am tot timpul.

– Ia-l pe Mouse, îl apucă ea de mînă, pradă unei panici neaşteptate. Nu te duce singur.

– Rox, stai calmă. Aş putea-o face şi-n somn. Ştii bine.

– Nu mi se pare în regulă.

– Tu nu-mi pari în regulă, o corectă el. Vreau să te odihneşti. Am s-o chem pe Lily, să vină şi să vadă de tine. Ţine o lumină aprinsă, iubito.

Apoi o sărută uşor.

– Mă-ntorc înainte de răsăritul soarelui.

– Callahan.

Roxanne întări strînsoarea, în timp ce Luke se retrăgea. Era o neghiobie, îşi spuse, această groaznică teamă de a-l lăsa să plece.

– Te iubesc.

Luke zîmbi şi se aplecă s-o mai sărute o dată, sărutarea uşoară, prietenoasă, a omului care ştie că în curînd va avea timp pentru mai mult.

– Şi *eu te iubesc.*
– *Rupe-ţi un picior.*
Oftă şi-i dădu drumul.

Lui Luke îi plăcea să zboare cu avionul. De prima oară cînd îşi legase chingile în carlingă, să ia lecţia de iniţiere de la Mouse, îl captivase. Nu se mai punea problema să înveţe o îndeletnicire practică, putînd aduce beneficii ambelor lui cariere. Fusese, de la acel înălţător început, plăcere pură.

Avionul pe care-l pilota era înregistrat pe numele unui oarecare John Carroll Brakeman, un inexistent funcţionar de asigurări. Pentru a-şi desăvîrşi dubla identitate, Luke adăugase o barbă scurtă, cochetă, şi un costum *trois pièces* în dungi subţiri – cu cîteva degete de căptuşeală în plus pe dedesubt. Părul său negru era înspicat cu argintiu la tîmple.

Cînd ateriză în Tennessee, se înregistră, îşi confirmă zborul de înapoiere şi-şi duse servieta cu monogramă la dichisitul *Mercedes* 450 pe care-l închiriase. Merse pînă la *Hilton*, se instală în apartamentul rezervat şi lăsă instrucţiuni să nu fie deranjat.

Cincisprezece minute mai tîrziu, minus barba, căptuşeala şi tîmplele argintii, coborî grăbit scara pînă în parking. *Sedanul* negru pe care-l comandase sub

o altă identitate îl aştepta. Fiind mai simplu astfel decît să ia cheile de la recepţie, Luke forţă încuietoarea, scurtcircuită motorul şi plecă senin.

Odată treaba încheiată, avea să aducă *Sedanul* înapoi în parcare şi să se strecoare în camera lui. Îşi refăcea travestiul şi înregistra părăsirea hotelului. Mai bogat cu aproximativ o jumătate de milion de dolari, urma să zboare înapoi la New Orleans. Nimic n-avea să-l pună în legătură cu numele fals sau cu spargerea.

Un drum ocolit, poate, dar, aşa cum obişnuia să spună Max, chiar şi un drum ocolit tot te duce acolo unde vrei să mergi.

La două colţuri de casa lui Sam, Luke parcă *Sedanul* negru, fără identitate, pe o stradă mărginită cu copaci. În acest paradis suburban, toate peluzele erau tunse, cîinii bine crescuţi, iar casele întunecate respectabil la ora unu noaptea.

Felinarele de stradă revărsau conuri de lumină pe care le evita cu uşurinţă. Înveşmîntat în negru din cap pînă-n picioare, se strecura printre umbre. Plutea o părere de ceaţă care la aeroport i-ar fi putut pricinui oarecare dificultăţi. Simţea, însă, că pîcla fusese comandată special pe măsura lui. Pe cer lucea o semilună, însă cu lumina blocată după norii schimbători, iar aerul era dulceag de miresmele primăverii.

Ocoli proprietatea Wyatt, o clădire de cărămidă, întinsă, cu un etaj şi coloane albe care, în lumina scăzută, semănau cu nişte oase subţiri. Pe alee nu se zărea nici o maşină. Luminile de pază ardeau în fasci-

cule tăioase ca niște spade, pe gazon, scăldînd straturile frumoase de narcise aurii și frunzele gingașe, înfășurate, ale copacilor încă în curs de înverzire. Aproape regreta că Sam se afla la Washington. Ar fi adăugat mai multă sare și piper satisfacției savuroase de-a se fi furișat și a fi luat cele dorite în timp ce vechiul său dușman trăgea la aghioase.

Un gard înalt, ca oprire a accesului, înconjura casa pe trei laturi, iar copaci bătrîni adăposteau fațada. Luke îi folosi pentru camuflaj, în timp ce se apropia.

Resimți acut lipsa lui Roxanne, cînd începu cu instalația de pază. Noile sisteme computerizate îl iritau, îi insultau creativitatea. Bănuia că numerele și succesiunile complexe ispiteau mintea logică a lui Roxanne, dar, pentru Luke, transformau arta furtișagurilor într-o plictiseală contabilicească.

Chiar și cu instrucțiunile ei desfășurîndu-i-se pe de rost în minte, îi luă de două ori mai mult timp cît i-ar fi trebuit ei pentru a descifra codul. Oricum, Roxanne nu avea de ce s-o afle.

Satisfăcut, alese intrarea din spate și descuie îndemînatic broasca. Prefera metoda șperaclului, pe care o putea realiza orice spărgător de mîna a doua și, categoric, era mai nobilă decît spargerea unui geam, care nu necesita nici un fel de dibăcie.

Luke păși într-un salon ordonat, mirosind a ulei de lămîie și a glicină. Vechea emoție i se furișă pe șira spinării. Găsea indescriptibil de excitant faptul de a se afla într-o casă goală, întunecată, înconjurat de

formele și umbrele bunurilor altora. Parcă i s-ar fi divulgat secretele acestora.

Luke ieși fără zgomot din salon, cotind la stînga pe coridor, spre cabinetul lui Sam. Deja îl mîncau degetele, în interiorul mănușilor chirurgicale subțiri, de nerăbdare să întoarcă discul seifului.

Nu avea nevoie de lumină. Ochii săi avuseseră timp să se adapteze și cunoștea suprafața în metri pătrați a locuinței lui Wyatt mult mai bine decît înșiși proprietarii.

Tăcerea unei case pustii deține o anume calitate care lui Luke îi plăcuse întotdeauna. O șoaptă, un zumzet, un soi de feerică muzică plăcută pe care o dobîndea aerul cînd nu exista înăuntru nimeni care să-l respire.

Intrase în cabinetul lui Sam, cînd îl frapă absența acestei muzici. În clipa următoare, lumina se aprinse, orbindu-l.

– Ei, Luke, poftește, se rezemă Sam de spătarul fotoliului său din spatele biroului, făcînd pielea să scîrțîie. Te așteptam. Te rog.

Îi făcu un semn, lumina lucind pe cromul pistolului 32 din mîna lui.

– Să bem împreună ceva.

Luke studie zîmbetul lui Sam, scrutînd suprafața netedă a biroului, unde stăteau două pahare de coniac. Bănui că era *Napoleon*, dar se îndoia că aroma acestuia avea să-i spele gura de gustul uleios al înscenării.

– De cînd știai?

– A, se fac cîteva luni.

Cu pistolul ațintit spre pieptul lui Luke, Sam se aplecă să-și ia cupa în căușul celeilalte mîini.

– Mi-e rușine să spun că înainte nu bănuisem. În tot acest timp, am dedus stilul extravagant de viață al familiei Nouvelle prin puțin șantaj sau unele mici pungășii. Stai jos, îl invită el. Îmi pare-atît de teribil de rău că ai venit singur.

– Lucrez singur, spuse Luke, sperînd să salveze măcar atîta lucru.

– Întotdeauna ai fost patetic de galant. Șezi, repetă el, cu glasul rece precum cromul pistolului.

Apreciind că avea cele mai mari șanse jucînd scena pînă la capăt, Luke se așeză.

– Coniacul e excelent, puse Sam paharul deoparte, pentru a ridica receptorul telefonului. Nu-ți face griji, spuse el, observînd fulgerul din ochii îngustați ai lui Luke. Nu telefonez la poliție. Nu cred că vom avea nevoie de ei.

Apăsă cîteva butoane, așteptă.

– E aici. Da. Folosește ușa din spate.

Cînd puse receptorul la loc în furcă, zîmbea.

– O mică surpriză. Ei, despre ce să vorbim cît timp așteptăm?

– S-ar putea să faci să țină ipoteza de intrare prin efracție, spuse calm Luke. Există posibilitatea tentativei de jaf. Pe care le-aș putea rafina probabil, pe toate, într-o glumă. Slabă judecată, aș zice, să

încerc o farsă asupra unui rival din copilărie.

Sam stătu un moment, parcă pe gînduri.

– Mă-ndoiesc că ar merge, mai ales după ce am dezvăluit sistemul. Pe care, recunosc, nu l-am descoperit decît recent. Ticălosule, spuse el, cu același surîs larg pe față. Farisei nenorociți – cu toții. V-ați prefăcut scandalizați fiindcă șterpelisem din cîteva dughene, în timp ce voi înșivă nu erați decît niște hoți și escroci mărunți.

– Nu mărunți, îl corectă Luke, hotărîndu-se să încerce totuși coniacul. Și niciodată escroci. Ce vrei?

– Ceea ce-am vrut tot timpul. Să te pun la plată. Te-am urît, din primul moment. Ține-ți mîinile așa ca să le pot vedea, îl preveni el.

Luke ridică din umeri și luă o înghițitură de coniac.

– N-am știut exact de ce, doar că te uram. Dar cred că deoarece ne asemănam atît de mult.

Acum Luke zîmbi.

– Ai un pistol îndreptat spre mine, Wyatt. Poți să mă omori sau să mă bagi în pușcărie. Dar nu mă insulta.

– Mereu calm, și tot nepăsător. Era o combinație pe care-aș fi putut-o admira, dacă nu erai de-o superioritate atît de dezgustătoare. Țineai familia Nouvelle în palmă. O, am văzut încă de pe-atunci potențialul, dar îmi stăteai în drum.

– Recunoaște-o, amice.

Poate, numai poate, îl putea înfuria îndeajuns

pentru a-l împinge să facă o greşeală.

– Te-ai futut.

Ochii lui Sam sclipiră, dar pistolul nu şovăi.

– Cea pe care am futut-o era gagică-ta. Iar pe Roxanne am sedus-o să se îndepărteze de tine. Crede-mă, dacă-mi dădeam seama ce potenţial are, aş fi futut-o pe ea, mai curînd decît pe – cum o chema? Annabelle.

Furia se răzvrăti în el. Luke trebui să-şi încleştеze mîna pe braţul fotoliului pentru a rămîne aşezat.

– Atunci ţi-aş fi rupt mai mult decît nasul.

– Aici, pentru prima oară, ai dreptate. Ar fi trebuit să mă distrugi, Callahan, fiindcă acum te voi distruge eu pe tine. Intră, domnule Cobb.

Acum Luke sări într-adevăr în picioare. Coniacul i se vărsă pe mîna înmănuşată. Acolo, în uşă, se afla cel mai vechi coşmar al lui.

– Cred că vă cunoaşteţi, continuă Sam.

O, asta era măreaţă, îşi spuse el. Magnifică. Ce-ar fi putut cere mai mult, decît să vadă chipul lui Luke albindu-se? Mult mai mult, decise, chicotind în sinea lui. Mult, mult mai mult.

– S-ar putea să nu fii la curent că domnul Cobb lucrează pentru mine de-o bună bucată de vreme. Serveşte-te cu ceva din bar, pînă-i explic eu cîteva amănunte remarcabile prietenului nostru comun.

– Nu mă deranjează.

Cobb merse ţanţoş spre carafa cu whisky şi-şi turnă o porţie dublă. Îi plăcea ideea să bea împreună

cu un om de calibrul lui Wyatt, să fie invitat – după atîta timp – în casa lui.

– Se pare că te-a luat de chică, Luke.

– Exprimat succint. Acum, că sîntem cu toţii împreună, voi contura tranzacţia.

Era perfect, atît de perfect, încît Sam abia-şi putea stăpîni glasul să nu tremure de emoţie.

– A mea a fost ideea ca domnul Cobb să te contacteze şi să-ţi stoarcă lunar cîteva mii. Închipuieşte-ţi, ce surpriză pe mine să văd că plăteai fără zarvă şi cu uşurinţă, chiar cînd i-am dat permisiunea să mărească sumele. Ei, ei, m-am întrebat, oare un om – fie şi unul cu o anume măsură de succes financiar – plăteşte cereri de şantaj depăşind o sută de mii pe an fără a-şi schimba stilul de viaţă nici măcar într-o măsură infimă?

Oprindu-se un moment, Sam se bătu cu un deget peste buzele arcuite.

– Nu poate, firește, decît dacă are o altă sursă de venit. Deci, am început să te urmăresc. Încă mai am şi eu contactele mele, să ştii. După care am întins momeala şi te-am privit cum adulmecai. Compania mea de asigurări, sistemul de alarmă, programul meu. N-a fost greu să fac să pară că săptămîna asta aş fi plănuit să mă aflu la Washington.

Primul val de greaţă îmbrobonase ceafa lui Luke cu o sudoare rece.

– Ai deschis uşa cuştii, izbuti el să spună, dar asta nu-nseamnă c-o voi lăsa să se încuie în urma

mea.

– Sînt conştient de asta. E clar că un avocat deştept te-ar putea absolvi de acuzaţii. Întrucît ai venit singur, ar fi greu, dacă nu chiar imposibil, să extind vina şi asupra familiei Nouvelle. Te-aş putea omorî, pur şi simplu.

Cu buzele strînse, ridică pistolul, ţintind spre fruntea lui Luke.

– Dar, atunci, n-ai fi decît mort.

– Nu se omoară gîsca cu ouă de aur, comentă Cobb şi chicoti de propriu-i banc.

– Categoric, nu, mai ales dacă o poţi face să se frigă încet.

– Şi va continua să plătească, îşi mai turnă Cobb whisky.

– Da, deşi nu în sensul la care te gîndeşti.

Sam îi zîmbi lui Cobb, apoi apăsă pe trăgaci.

Detunătura explodă în mica încăpere. Luke îi simţi ecourile prin el însuşi, ca şi cum ar fi fost un tunel gol. Buimăcit, îl privi pe Cobb clătinîndu-se, îi văzu expresia surprinsă de pe chip şi sîngele curgînd prin gaura neagră, perfect rotundă, care-i apăruse deodată în mijlocul frunţii.

Paharul de whisky căzu cel dintîi, rostogolindu-se întreg pe covorul turcesc viu colorat. Iar Cobb se prăvăli ca un trunchi de copac.

– A mers mai uşor decît îmi imaginasem, îi tremură lui Sam mîna, o dată, mai mult de emoţie decît de teamă. Mult mai uşor.

– Isuse.

Luke încercă să sară în picioare, dar descoperi că avea membrele îngreunate. Se ridică încet, ca un om chinuindu-se să se mişte prin apă. Camera începu să se rotească precum un carusel, iar covorul multicolor, plin de sînge, zbură în întîmpinarea lui.

Cînd se trezi, îşi simţea mintea înceţoşată. Tobele care băteau înlăuntrul ei erau amortizate cu cocoloaşe de vată.

– E evident că ai forţă, păru să plutească spre el prin pîclă glasul lui Sam. Credeam că vei rămîne ameţit mai mult timp.

– Ce?...

Împleticit, Luke reuşi să se salte în patru labe. Trebui să înfrunte un puternic val de greaţă înainte de-a îndrăzni să-şi ridice capul. Cînd o făcu, văzu chipul alb al lui Cobb.

– O, Doamne!

Ridicîndu-şi o mînă, îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Îi era rău şi i se învîrtea capul, dar redevenise destul de conştient ca să-şi dea seama că nu mai avea mănuşile pe mîini.

– Nici un strop de recunoştinţă? întrebă Sam; stătea iarăşi la birou, dar cînd lui Luke i se limpezi

privirea, văzu că ţinea în mînă un alt pistol. În fond, individul ţi-a transformat viaţa într-un iad, nu? Acum e mort.

– Nici măcar n-ai tresărit.

Sam, pistolul, camera se clătinau, în timp ce Luke încerca să-şi revină.

– L-ai împuşcat cu sînge rece şi nici n-ai tresărit.

– Mulţumesc. Ţine minte, pot face la fel cu tine – sau cu Max, sau cu Lily. Sau cu Roxanne.

N-avea să cerşească, nu tîrîndu-se în patru labe. Cu chiu cu vai, se ridică în picioare. Genunchii-i tremurau, adăugînd pe lîngă spaimă şi umilinţa.

– Ce vrei?

– Exact ceea ce am să obţin. Acum pot chema poliţia, declarînd că tu şi Cobb aţi pătruns în casă pe cînd eu lucram noaptea în cabinetul meu. V-am luat prin surprindere, tu ai scos un pistol. Apoi v-aţi luat la ceartă între voi şi l-ai împuşcat. Profitînd de confuzie, am reuşit să-mi iau pistolul. Apropo, ăsta e pistolul meu.

Gesticulă cu un 25 elegant. Voia să apese pe trăgaci, foarte tare voia să-l apese şi să simtă iarăşi şocul acela de putere. Dar ar fi fost prea scurt. Prea rapid, prea definitiv.

– Celălalt e neînregistrat şi nu i se poate da de urmă – cu excepţia faptului că acum poartă amprentele tale. Vei fi acuzat de crimă şi, avînd în vedere legătura ta cu Cobb, mă-ndoiesc că ai să mai scapi.

Afişă un zîmbet enorm. Omul orbit de propria-i

abilitate.

– Acesta e primul nostru scenariu, continuă el. Care s-ar derula frumos, cred. Nu-mi plăcea la fel de mult ca al doilea, întrucît implică şi rolul meu. Al doilea, e să iei cadavrul şi să scapi de el. Apoi să pleci.

– Să plec?

Chinuindu-se să-şi păstreze luciditatea, Luke îşi trecu o mînă prin păr.

– Aşa, simplu?

– Exact. Numai că nu te vei mai întoarce la New Orleans. Nu mai iei legătura cu familia Nouvelle. Vei dispărea, literalmente.

Rînjetul de pe chipul lui Sam se întinse, erupînd într-un chicotit rapid, sălbatic.

– Abracadabra.

Sunetul acestui cuvînt îi strînse lui Luke şira spinării cu degete reci.

– Ţi-ai ieşit din minţi.

– Ţi-ar conveni, nu? întrebă Sam, cu o sclipire în ochi. Ţi-ar conveni s-o crezi, fiindcă te-am învins, te-am învins în sfîrşit.

– Toate astea?

Glasul lui Luke încă mai era îngreunat de drog. Vorbea rar, cu grijă, ca pentru a fi sigur că înţelegea el însuşi cuvintele.

– Ai plănuit toate astea, l-ai omorît pe Cobb, numai ca să te răzbuni pe mine?

– Nu ţi se pare rezonabil? se rezemă Sam de spătar, rotindu-şi scaunul în ambele părţi. Poate că

așa aș gîndi și eu, dac-aș fi în situația ta.

Zvîcni din nou înainte, avînd plăcerea de a-l vedea pe Luke tresărind, încordat.

– Dar, vezi tu, nu sînt. Eu sînt stăpînul. Și vei face exact așa cum spun. Dacă nu, pun să te aresteze pentru crimă, și voi avea grijă ca Maximillian Nouvelle să fie anchetat pentru spargeri în stil mare – în afara cazului că mi se va părea mai plăcut să-l omor.

– Te-a cules din stradă.

– Și m-a trimis înapoi cu un șut, se strîmbă zîmbetul de pe fața lui Sam într-o grimasă de dezgust. Să nu te-aștepți la loialitate din partea mea, Callahan, mai ales dacă nu dorești să ți-o aduci pe-a ta proprie în discuție.

– De ce nu mă omori pur și simplu?

– Prefer ideea că te chinuiești să ai ce mînca într-un oraș uitat de Dumnezeu, că transpiri noaptea visînd-o pe Roxanne și bărbații cu care-o să-și umple viața, că ți-ai pierdut steaua de care te-ai ținut atît de strîns de-a lungul anilor. Evită toate astea, Callahan. Te duci, sau familia Nouvelle va plăti, pe tot restul vieții. Și să nu crezi că poți să dispari acum, ca să reapari apoi peste cîteva săptămîni. Poate-ai să scapi de ștreang, dar am să-l strîng și mai tare pe gîtul lui Max, asta ți-o promit. Am toate dovezile necesare ca să-l spînzur, exact în seiful pe care n-ai avut nici un moment ocazia să-l deschizi.

– Nu te-ar crede nimeni.

– Nu? Un slujbaș public devotat, cu dosarul alb

ca neaua? Un om care s-a ridicat singur din iadul străzilor? Care, deși simțea o anume loialitate față de bătrîn, n-a mai putut ascunde faptele? Și care, recunoscîndu-i semnele de senilitate, ar pleda pentru internarea într-o instituție de sănătate mintală, în locul pușcăriei?

Aceste cuvinte prefăcură teama în gheață, o suliță de gheață ascuțită, dințată, care amenința să facă vărsare de sînge.

– Nimeni nu-l va interna pe Max.

– De tine depinde. E alegerea ta, Callahan.

– Tu ai pîinea și cuțitul.

Își simțea viața lunecîndu-i printre degete ca nisipul.

– Am să dispar, Wyatt. Dar nu vei fi niciodată complet sigur cînd am să mă întorc. Într-o noapte, voi apărea ca din senin.

– Ia-ți și vechiul prieten cu tine, Callahan, arătă el înspre Cobb. Și să te gîndești la mine, zi de zi, cînd vei fi în iad.

Capitolul 24

Luke știa că era un risc nebunesc, dar riscurile nu mai păreau să conteze. Lăsă a doua mașină de închiriat în parcajul hotelului și, folosind liftul principal din lobby, urcă în camera lui. Odată ajuns înăuntru, scoase dintr-o pungă o sticlă de *Jack Daniel's*, o puse pe scrin și rămase cu ochii la ea.

O privi mult timp, pînă s-o destupe. Înclină sticla, luînd trei înghițituri prelungi, pentru a lăsa focul lichid să-i ardă cea mai rea parte a nefericirii.

Nu reuși. Învățase deja, din exemplul aspru al tinereții, că alcoolul nu alunga nenorocirile, le îngrădea

doar. Însă meritase încercarea.

Continua să simtă mirosul lui Cobb. Sudoarea, sîngele, duhoarea morții, i se lipiseră de piele. Fusese o treabă hidoasă, să lege o greutate de cadavru și să-l scufunde în rîu.

Dorise să moară. Dumnezeu îi era martor cît dorise moartea lui Cobb. Dar nu știuse ce efecte putea să aibă o moarte neașteptată, violentă și nemiloasă.

Luke nu putea uita cum trăsese Sam cu pistolul – atît de nepăsător, ca și cum răpirea unei vieți ar fi fost un eveniment la fel de banal ca o seară de cărți. N-o făcuse din ură, din patimă orbească, sau pentru vreun cîștig. O făcuse pe negîndite, ca un copil mic răsturnînd o construcție din cuburi. Și numai deoarece Cobb îi era marginal mai de folos mort decît viu.

Stăpîn, își spuse Luke, așezîndu-se greoi, ca un bătrîn, pe pat. În toți acești ani, crezuse că era stăpîn pe soarta lui. Dar fusese o minciună. Tot timpul existase cineva în culise, trăgînd de sfori și bătîndu-și joc de ceea ce credea el că făcuse sau ar fi putut face din propria-i viață.

Și totul, datorită unei invidii stupide, a unei rîci peste măsură de înfierbîntate, pornită de la un nas rupt. Orice om prezent în cabinetul cu mobile din piele și lemn de stejar ar fi văzut, în seara aceea, că Sam era mai mult decît ambițios, avea mai mult decît sînge rece. Era nebun. Dar exista doar o singură persoană, încă în viață, care văzuse.

Ce putea face? își frecă Luke podurile palmelor

peste ochi, ca pentru a şterge imaginea a ceea ce fusese, spre a vedea mai clar ce trebuia să fie.

Pătrunsese într-o locuinţă particulară. Dacă poliţia ştia unde să caute, aveau să găsească imediat urma, iar urma ducea direct la familia Nouvelle. Dacă Luke se ducea la poliţie cu o poveste încîlcită, de şantaj şi crimă, pe cine-ar fi crezut? Pe hoţ, sau pe cetăţeanul serios?

Ar fi putut să riște. Deşi nu era sigur că putea înfrunta închisoarea fără să înnebunească, putea să-şi asume riscul. Dar exista şi şansa ca Sam să-şi pună în aplicare celelalte ameninţări. Max într-un spital de nebuni, Lily distrusă, Roxanne ruinată. Sau poate că Sam avea să găsească omorul mai pe placul lui, ucigîndu-i – ucigîndu-i cu pistolul care păstra amprentele lui Luke.

Acest gînd îi stîrni panica, aşa că apucă telefonul şi începu să tasteze un număr. Degetele i se încleştară pe receptor. Roxanne răspunse de la primul apel, ca şi cum l-ar fi aşteptat.

– Alo... Alo? E cineva la telefon?

Putea s-o vadă, la fel de clar ca şi cum ar fi făcut-o să apară în cameră. Aşezată în pat, cu receptorul la ureche, o carte deschisă în poală şi un vechi film alb-negru pîlpîind pe ecranul televizorului.

Apoi imaginea dispăru, risipindu-se ca fumul, Luke ştiind că n-avea s-o mai vadă niciodată astfel.

– Alo? Luke, tu eşti? S-a-ntîmplat...

Închise telefonul, calm, încet.

Se hotărîse. A-i răspunde, a-i spune ce se întîmplase, ar fi însemnat s-o păstreze şi s-o ştie suferind. Faptul de-a o părăsi, fără o vorbă, fără un semn, ar fi făcut-o să-l urască, în deplină siguranţă.

Ca un om deja beat, se ridică şi-şi aduse sticla în pat. N-avea să-i aline nefericirea, dar poate reuşea să-l adoarmă.

Dimineaţă, după un duş, cu travestiul refăcut, ieşi din hotel şi porni spre aeroport. Voia să trăiască. Poate numai ca să se asigure, de la distanţă, că Sam lăsa familia Nouvelle în pace. Şi poate ca să tragă de timp, să aştepte, să urmărească şi să facă planul unei răzbunări convenabile.

Totuşi, nu avea nici un plan de zbor, nici o destinaţie. Deşi îi plăcea să zboare, viaţa sa era acum la fel de goală ca sticla pe care o lăsase în urmă.

– Ar fi trebuit să se întoarcă de cîteva ore.

Frecîndu-şi nervoasă palmele umede, Roxanne se învîrtea prin atelierul tatălui ei.

– S-a-ntîmplat ceva rău. Nu trebuia să meargă singur.

– Nu e prima lui misiune, draga mea, ridică Max o cutie pictată în culori vii, de pe o banchetă înaltă pînă la talie dezvăluind capul retezat al lui Mouse, care rînjea. Ştie el ce face.

– N-a dat nici un semn.

– Nu sîntem într-o staţiune de agrement.

La apăsarea unui buton al telecomenzii ascunse în mîneca lui Max, capul scoase un geamăt lung, cu ecou. Altă comandă, şi ochii se răsuciră spre stînga şi spre dreapta, iar gura se mişcă.

– Excelent, excelent. Veridic, nu ţi se pare?

– Tată.

Pentru a-i capta atenţia, Roxanne împinse cutia la loc peste cap.

– Luke are necazuri. O ştiu.

– De unde ştii? închise el telecomanda.

– Fiindcă nimeni n-a mai primit nici o veste de la el de cînd a plecat de-aici, aseară. Fiindcă trebuia să se-ntoarcă dimineaţa la şase şi e aproape prînzul. Fiindcă de la aeroport, cînd am dat telefon să mă interesez de John Carroll Brakeman, mi-au spus că-şi înregistrase planul de zbor dar n-a mai apărut.

– Motive evidente. La fel de evidente, ca şi faptul că ţeasta lui Mouse mai e încă în cutie.

Cu o mişcare măiastră, Max luă cutia de pe masă. Capul dispăruse, înlocuit de un geraniu înflorit.

– Te-am crescut în scopuri mai bune decît să

accepţi ceea ce e evident.

– Asta nu-i o scamatorie, fir-ar a dracului!

Roxanne se răsuci pe călcîie. Cum îi putea sta mintea la jocuri, cînd Luke dispăruse? Max îi puse o mînă pe umăr, iar ea deveni ţeapănă.

– E un băiat deştept şi descurcăreţ, Roxy. Am ştiut de prima oară cînd l-am văzut. O să se-ntoarcă în curînd.

Roxanne îi aruncă înapoi cuvintele:

– De unde ştii *tu?*

– O spun cărţile.

Ca s-o distragă şi s-o amuze, Max scoase un pachet de cărţi din buzunar şi le desfăcu în evantai. Degetele sale rigide, însă, nu mai puteau efectua înfloritura. Max avu impresia că, prinzînd viaţă, cărţile îi săriseră din mînă cu veselie răutăcioasă, să se împrăştie. Le privi cu ochi împăienjeniţi de groază cum îi zburau dintre degete.

Roxanne îi simţi inima frîngîndu-se, la fel de clar cum şi-o simţi pe a ei. Se lăsă pe vine pentru a aduna pachetul, grăbindu-se să spargă tăcerea grea.

– Ştiu că Luke se abate uneori de la program, dar nu aşa.

Blestema cărţile, blestema bătrîneţea, îşi blestema propria nepricepere de a astupa golul.

– Crezi c-ar trebui să mă duc să-l caut?

Max continua să se holbeze spre podea, deşi cărţile dispăruseră, ascunse la spatele lui Roxanne. Acum le vezi, acum nu le mai vezi. Dar Max avea o

formulă magică mai bună. Pur şi simplu, înceta efortul de a se mai gîndi la ceea ce se întîmpla. Cînd ochii îi reveniră spre fiica lui, în ei se citea un zîmbet, un surîs blînd, plăcut, care-i înmuia de tot inima.

– Cînd căutăm destul de atent, destul de mult, întotdeauna găsim ceea ce ne trebuie. Ştii că mulţi oameni cred că există mai mult de-o singură piatră filosofală? Dar au căzut în capcana a ceea ce pare a fi evident.

– Tată.

Roxanne întinse mîna liberă, dar Max clătină din cap, aflat la kilometri întregi depărtare de fiica lui care stătea privindu-l cu lacrimi în ochi.

Deodată, trînti o carte cu destul forţă pentru a o face pe Roxanne să tresară. Acum din ochi îi dispăruse zîmbetul, înlocuit de patimă – şi de disperare.

– Aproape că i-am dat de urmă.

Ridică un teanc de însemnări, agitîndu-le.

– Cînd voi reuşi, cînd în fine o voi avea...

Delicat, puse hîrtiile jos, netezindu-le cu degetele chinuite.

– Ei bine, atunci magia va fi aici, nu-i aşa?

– Da, va fi aici.

Fata se apropie de el pentru a-l cuprinde cu braţele, apăsîndu-şi obrazul peste al lui.

– De ce nu vii cu mine sus, tată?

– Nu, nu, du-te tu. Eu am treabă, se aşează el să devoreze flămînd vechile cărţi pline de secrete vechi. Spune-i lui Luke să-l cheme pe Lester, continuă, absent. Vreau să mă asigur că a instalat noile echipamente de iluminare.

Roxanne deschise gura să-i amintească lui Max că fostul administrator de la *Uşa Magică* se retrăsese în Las Vegas, cu trei ani în urmă. Cînd colo, strînse cu putere buzele şi dădu din cap.

– Bine, tată.

Urcă scara, în căutarea lui Lily.

Roxanne o găsi în curte, aruncînd pîine la porumbei.

– LeClerc se înfurie pe mine că fac asta, azvîrli ea în văzduh o mînă de firimituri, rîzînd cînd păsările se îmbulziră luptîndu-se pentru ele. Murdăresc toate cărămizile. Dar sînt atît de dulci, cum dau din capete şi te privesc cu ochişorii ăia ai lor negri.

– Lily, ce se-ntîmplă cu tata?

– Ce se-ntîmplă? încremeni mîna femeii în punga de plastic. S-a lovit?

Se întoarse, gata s-o zbughească în casă, dacă n-ar fi oprit-o Roxanne.

– Nu s-a lovit. E în atelier, cu cărţile lui.

– Aha.

Uşurarea era atît de palpabilă, încît Lily îşi apăsă o mînă pe inimă. Se îndoia că inima unui porumbel ar fi putut bate mai repede.

– M-ai speriat.

– Sînt speriată, spuse calmă Roxanne, făcîndu-i surîsul nesigur să şovăie. E bolnav, nu-i aşa?

Un moment, Lily nu spuse nimic. Apoi ochii ei

albastru-deschis îşi pierdură expresia neputincioasă, îndepărtată. Deveniră fermi.

– Cred c-ar fi bine să stăm de vorbă, îi cuprinse Lily talia cu un braţ. Hai să ne aşezăm.

Preluînd comanda, o conduse pe Roxanne spre o bancă de fier, sub umbra încă blîndă a unui stejar tînăr.

– Lasă-mă un minut, iubito.

Se aşeză, ţinînd strîns mîinile lui Roxanne într-a ei, pe cînd cu cealaltă continua să le arunce firimituri porumbeilor.

– Îmi place mult perioada asta din an, murmură ea. Nu că m-a deranjat vreodată căldura, ca pe alţii, dar primăvara, primăvara timpurie e un anotimp vrăjit. Narcisele şi zambilele înfloresc, răsar tulpinile lalelelor. În pomul ăsta e un cuib, îşi ridică ea privirea, dar cu un surîs nostalgic, puţin pierdut. E la fel în fiecare an. Întotdeauna se întorc. Păsările, florile. Pot veni să mă aşez aici şi să privesc, şi să ştiu că unele lucruri durează veşnic.

Porumbeii gungureau şi ciuguleau la picioarele lor. De dincolo de porţile curţii răsuna vuietul constant al traficului. Soarele era blînd în acea zi, îndulcit de un zefir care şoptea prin frunzele fragede. De undeva din apropiere se auzea un flautist cîntînd o veche melodie irlandeză.

– *Danny Boy.*

Roxanne îl recunoscu, înfiorată, ştiind că era un cîntec de despărţire şi moarte.

– L-am pus să se ducă la doctor.

Lily îi frămînta mîna lui Roxanne, liniştind-o, liniştindu-se.

– Max nu se poate opune niciodată bunelor sîcîieli de modă veche. I-au făcut teste. Pe urmă, a trebuit să-l mai duc o dată, să-i mai facă şi altele. N-a vrut să se interneze în spital, ca să i le facă pe toate odată. Iar eu... în fine, n-am insistat. Nici nu nu voiam să se interneze.

Înapoia ochilor lui Roxanne începu să bată pulsul cu putere. Vocea ei suna detaşată, parcă nefiind deloc a ei.

– Ce fel de teste?

– Tot felul. Atît de multe, că le-am pierdut socoteala. L-au cuplat la aparate şi au studiat graficele. I-au luat probe de sînge, l-au pus să facă pipi într-un vas. I-au făcut raze.

Ridică umerii, apoi şi-i lăsă să cadă.

– Poate am greşit, Roxy, dar le-am cerut să-mi spună mie cînd aveau să afle. Nu voiam să-i spună lui Max, dacă descopereau ceva rău. Ştiu că eşti fiica lui, sînge din sîngele lui, dar eu...

– N-ai greşit, îi puse Roxanne o mînă pe umăr. Ai făcut exact ce trebuie.

Avu nevoie de un minut pentru a-şi aduna curajul.

– E grav, nu-i aşa? Trebuie să-mi spui, Lily.

– Va uita în continuare lucruri, spuse Lily, cu vocea tremurîndu-i. În unele zile se va putea prezenta

foarte bine, dar în altele nu va fi-n stare să-şi ţină mintea concentrată, nici chiar cu ajutorul medicamentelor. Cam ca un tren care deraiază de pe şine. Au spus că s-ar putea să evolueze foarte încet, dar trebuie să fim pregătite pentru momente cînd nu-şi va mai aminti de noi.

Lacrimile îi lunecau în tăcere pe obraz, picurînd pe mîinile împreunate ale amîndurora.

– Poate o să se-nfurie, o să ne-acuze că încercăm să-i facem rău, dau poate doar va face tot ce i se spune, fără să pună întrebări. Poate să meargă pînă la colţ după o sticlă de lapte şi să uite drumul înapoi. Poate uita cine e, şi, dacă nu reuşesc să-l opească, s-ar putea ca într-o zi să se piardă înăuntrul minţii lui, unde nimeni dintre noi nu-l va mai putea ajunge.

Era şi mai rău, îşi dădu seama Roxanne. Mult mai rău decît moartea.

– Vom... vom găsi un specialist.

– Mi-a recomandat doctorul unul. L-am sunat. Luna viitoare îl vom putea duce pe Max la Atlanta, să-l examineze.

Lily luă una dintre batistele ei inutile de dantelă, să se şteargă la ochi.

– Între timp, va studia toate testele lui Max. Se numeşte boala lui Alzheimer, Roxy, şi nu există tratament.

– Atunci vom găsi noi unul. Nu vom lăsa să i se întîmple aşa ceva lui Max, sări Roxanne în picioare, şi ar fi căzut în genunchi, dacă n-o prindea Lily.

– Iubito, o iubita mea, ce este? N-ar fi trebuit să-ţi spun în felul ăsta.

– Nu, m-am ridicat doar prea repede.

Dar ameţeala continua să-i învîrtă capul. Greaţa i se încleştă în stomac.

– Eşti atît de palidă. Hai în casă, să-ţi dau un ceai, sau ceva.

– N-am nimic, insistă Roxanne, în timp ce Lily o trăgea spre uşă. Doar o idioată de virozâ.

În clipa cînd ajunseră pe pragul bucătăriei, mirosul supei grele pe care o pusese LeClerc la fiert pe aragaz îi făcu pielea palidă să se înverzească.

– Fi-ţi-ar, scrîşni ea printre dinţi. N-am timp pentru chestii de-astea.

Se repezi spre baie, cu Lily agitîndu-se pe urmele ei.

După ce termină de vomat, se simţea îndeajuns de slăbită pentru a nu protesta cînd Lily o conduse în dormitor, insistînd să se culce.

– Toate grijile astea, puse ea diagnosticul.

– Microbi.

Roxanne închise ochii, rugîndu-se să nu mai aibă în stomac nimic pe care acesta să-l respingă.

– Credeam că şi-a făcut cursul. La fel mi s-a-ntîmplat şi ieri după-amiază. Pînă seara, îmi revenisem. Şi azi dimineaţă, la fel.

– Ei, o bătu Lily pe mînă, dacă-mi spuneai că ţi-a fost rău două dimineţi la rînd, m-aş fi întrebat dacă n-oi fi gravidă.

– Gravidă! se deschiseră din nou ochii lui Roxanne; i-ar fi venit să rîdă, dar nu i se părea deosebit de amuzant. Cînd eşti gravidă, nu ţi se face rău după-amiaza.

– Se pare că nu.

Mintea lui Lily, însă, trecuse la treabă.

– N-ai sărit nici un ciclu, nu?

– Nu l-am sărit, tocmai.

Roxanne simţi primul junghi de panică, şi încă ceva.. Ceva ce nu era frică de nici un fel, ci doar o plăcere simplă, subtilă.

– Mi-a întîrziat puţin, atîta tot.

– Cît ţi-a întîrziat?

Roxanne apucă aşternutul cu degetele.

– Vreo două săptămîni. Poate trei.

– O, draga mea! exclamă Lily, plină de încîntare; prin cap îi dansau imagini de botoşei şi pudră pentru bebeluşi. Un copilaş!

– Nu te repezi.

Prudentă, Roxanne îşi apăsă abdomenul cu o mînă. Dacă acolo se afla un copil, era unul rău. Acest gînd o făcu să zîmbească. Nu s-ar fi aşteptat din partea copilului lui Luke să fie un molîu, nu-i aşa?

– Acum se găsesc testele alea pentru sarcină, de făcut la domiciliu. Ai putea să afli imediat. Asta o să-l doboare pe Luke de pe picioare.

– N-am discutat niciodată.

Frica îi reveni.

– Lily, nici măcar n-am vorbit vreodată despre

copii. S-ar putea să nu vrea...

– Nu fi prostuţă, sigur că vrea. Te iubeşte. Acum nu te mişca de aici. Cobor să-ţi aduc puţin lapte.

– Ceai, o corectă Roxanne. Cred că organismul meu ar fi în stare să reţină puţin ceai... cîteva crochete.

– Fără garnitură de fragi şi murături? chicoti Lily, cînd Roxanne gemu. Iartă-mă, dulceaţo. Sînt doar atît de emoţionată. Vin imediat.

Un copil, îşi spuse Roxanne. De ce nu se gîndise că putea fi însărcinată? Sau, chiar era? Oftă, întorcîndu-se prudentă pe o parte. Posibilitatea n-o surprindea prea mult. Şi, deşi credea că luase cu fidelitate pilula, nici rău nu-i părea.

Copilul lui Luke şi al ei. Ce-avea să spună? Cum avea să se simtă?

Singura cale de-a afla era să-l găsească.

Întinzînd mîna, trase pe pat telefonul şi formă un număr.

Mai tîrziu, cînd Lily reveni cu ceaiul, pîine prăjită şi un drăgălaş boboc de trandafir roz, Roxanne zăcea din nou pe spate, privind pierdută în tavan.

– A plecat, Lily.

– Hmmm? Cine?

– Luke a plecat.

Se ridică în capul oaselor. Greţurile n-aveau nici o şansă împotriva emoţiilor care o devastau pe dinăuntru.

– Am sunat la aeroport. A decolat din Tennessee azi dimineaţă la nouă şi treizeci şi cinci.

– Nouă treizeci? puse Lily tava pe comodă. Păi, acum e trecut de douăşpe. Zborul pînă la New Orleans nu durează mai mult de-o oră.

– Nu spre New Orleans a plecat. A trebuit să mă lupt din răsputeri ca să-i aflu planul de zbor, dar am reuşit.

– Cum adică, nu venea în New Orleans? Sigur că aici venea.

– În Mexic, şopti Roxanne. A plecat în Mexic.

A doua zi dimineaţă, Roxanne se convinsese de două lucruri. Era gravidă, şi era posibil ca un om să dispară de pe faţa pămîntului. Dar ceea ce dispărea, putea fi făcut să apară din nou. Nu degeaba era ea a doua generaţie de magicieni.

Tocmai încheia fermoarul genţii de voiaj, cînd auzi bătaia. Primul gînd, ca o lovitură de trăsnet, i se îndreptă spre Luke! Ajunse din dormitor la uşa de la intrare într-o clipă.

– Unde-ai... a, Mouse.

– Îmi pare rău, Roxy.

Umerii lui mari stăteau căzuţi.

– Nu-i nimic, reuşi ea un zîmbet. Ascultă, sînt practic în drum spre uşă.

– Ştiu. Mi-a spus Lily cum că pleci în Mexic să-l

cauţi pe Luke. Vin şi eu cu tine.

– Frumoasă intenţie, Mouse, dar mi-am şi făcut planurile.

– Vin cu tine.

O fi fost el greoi, o fi fost dulce, dar mai putea fi şi încăpăţînat.

– N-ai să faci atîta drum singură, în... în situaţia ta, izbucni el. Obrajii îi ardeau ca focul.

– Lily tricotează deja botoşei?

Îşi îmblînzi, însă, sarcasmul, bătîndu-l pe braţ.

– Mouse, n-ai nici un motiv de îngrijorare. Ştiu ce fac şi nu cred că un bagaj cît o gămălie de ac o să mă-ncetinească la mers.

– O să am eu grijă de tine. Luke aşa ar vrea.

– Dacă pe Luke îl interesa atît de-al dracului de mult, nu s-ar afla în Mexic, se răsti ea, şi imediat îi păru rău, văzînd faţa lui Mouse boţindu-se şi căzînd. Iartă-mă. Se pare că graviditatea îmi încurcă hormonii şi mă face să fiu arţăgoasă. Mi-am rezervat deja locul la avion, Mouse.

Nu era dispus să cedeze.

– Îl anulezi. Te duc eu.

Roxanne dădu să protesteze, apoi ridică din umeri. Poate compania lui Mouse avea să-i prindă bine.

Reuşi să ajungă în toaleta doamnelor de la aeroportul din Cancún. În timp ce voma, îi trecu prin minte că aproape-şi putea cronometra greţurile după ceas. Probabil copilul îi moştenise simţul sincronizării.

Cînd se simţi din nou în stare să se ţină pe picioare, i se alătură lui Mouse, care o aştepta îngrijorat în sala mică, scăldată de razele soarelui.

– E-n regulă, îi spuse ea. Doar unul dintre beneficiile maternităţii în perspectivă.

– Va trebui să faci asta nouă luni încheiate?

– Mulţumesc, Mouse, răspunse Roxanne vlăguită. Chiar aveam nevoie.

Pierdură aproape o oră încercînd să obţină de la turnul de control informaţii despre avionul lui Luke. Da, fusese programat să aterizeze la aeroportul acela. Nu, nu sosise. Nici măcar nu luase legătura prin radio sau să fi cerut permisiunea de-a-şi schimba destinaţia. Pur şi simplu cîrmise în altă direcţie, undeva deasupra Golfului.

Sau, după cum sugeră veselul dispecer de zbor, în Golf.

– Nu s-a prăbuşit, fir-ar al naibii, reveni Roxanne spre avion, ca o furtună. Nici vorbă să se fi prăbuşit.

– E un pilot bun, se înghesui Mouse în spatele ei, bătînd-o pe umăr şi pe cap. Şi am verificat chiar eu avionul, înainte de plecare.

– Nu s-a prăbuşit, repetă ea; desfăşurînd una dintre hărţile lui Mouse, începu să studieze configuraţia ţărmului mexican al Golfului. Unde s-ar fi putut duce, Mouse? Dacă a preferat să evite oraşul Cancún?

– Aş ghici mai uşor dacă aş şti de ce.

– Nu ştim de ce.

Îşi apăsă pe fruntea asudată sticla de Coca Cola rece pe care i-o cumpărase Mouse.

– Putem presupune – poate a vrut să acopere o urmă. Nu-i putem da telefon lui Sam, să-l întrebăm dacă lipsesc safirele nevesti-sii. La actualităţi nu s-a anunţat nici o spargere, dar ăştia le ţin adesea ascunse o vreme. Dacă a dat de necaz în Tennessee, e posibil să se fi hotărît, din propriile lui motive idioate, s-o ia spre Vest, să-l facă pe John Carroll Brakeman să dispară.

– Dar de ce n-a dat nici un semn?

– Nu ştiu.

Îi venea să urle, dar îşi păstră tonul calm.

– Insulele astea de-aici. Unele din ele trebuie să aibă piste de aterizare. Oficiale, şi nu chiar oficiale. Pentru contrabandă.

– Mda, sigur.

– O.K.

Îi dădu harta lui Mouse.

– Să verificăm.

Petrecură trei zile căutînd prin Peninsula Mayan. Răspîndiră semnalmentele lui Luke în susul şi-n josul coastei, strecurînd bani în mîini dornice şi urmînd piste false.

Accesele de greaţă ale lui Roxanne îl făceau pe Mouse să-şi frîngă mîinile şi să-şi dorească prezenţa lui Lily. Dacă încerca să protesteze sau să se plîngă, Roxanne muşca asemeni unui terrier. Dimpotrivă, străfulgerările ei de enervare îl încurajau. Era foarte conştient că, la ocazie, s-ar fi băgat de una singură în junglă, înarmată doar cu o ploscă şi o hotărîre de fier. Pînă-i dădeau de urmă lui Luke, Mouse o considera pe Roxanne în responsabilitatea lui. Cînd arăta prea palidă sau prea roşie la faţă, o silea să stea locului şi să se odihnească, suportîndu-i crizele cum suportă un stejar bătăile unei ciocănitori – în tăcere şi gravă demnitate.

Obiceiul deveni atît de constant, încît amîndoi începeau să simtă că aveau să-şi petreacă astfel tot restul vieţii lor.

Apoi au găsit avionul.

Pe Roxanne a costat-o o mie de dolari americani, pentru o conversaţie de zece minute cu un antreprenor mexican care-şi administra afacerile în faţa unei colibe de chirpici din jungla Mayan, lîngă Mérida.

Îşi tăia unghiile cu un cuţit de buzunar, în timp ce o femeie cu ochi bănuitori şi picioare pline de praf frigea *tortillas*.

– Zice că vrea să vînză, că dacă voi să cumpăr.

Juarez îşi turnă *tequila* într-o cană de tinichea, apoi, generos, îi oferi lui Roxanne sticla.

– Nu, mulţumesc. Cînd ai cumpărat avionul?

– Acu' două zile. I-am dat preţ bun.

Mai că nu-l furase, iar satisfacţia acestui gînd îl făcea pe Juarez să fie expansiv faţă de drăguţa *señorita*.

– Îi trebuieşte bani, io îi dau bani.

– Unde s-a dus?

– Io nu pui întrebări.

Îi venea să înjure dar, observînd neastîmpărul femeii de lîngă sobă, optă pentru tact. Afişă un surîs uns cu admiraţie.

– Dar vei fi ştiind dacă mai e în regiune. Un om ca dumneata, cu relaţiile dumitale, trebuie să ştie.

– *Si.*

Aprecia faptul că-i arăta respect.

– S-a dus. Face tabără o noapte în junglă, apoi, puf, pocni Juarez din degete. Dus. Se mişcă uşor, şi iute. Dacă ştie că o doamnă aşa frumoasă îl vrea, poate se mişcă mai încet.

Roxanne se ridică de la masă. Luke ştia că ea îl căuta, îşi spuse, obosită. Şi totuşi, fugea.

– Te superi dacă mă uit în avion?

– Priveşte, gesticulă Juarez, ceva anume din ochii ei oprindu-l să ceară o taxă în plus pentru acest privilegiu. Dar nu-l vei găsi.

Nu găsi nimic, nici măcar scrum de la vreuna dintre ţigările lui. Nu se zărea nici urmă că Luke ar fi

stat vreodată în carlingă, ar fi ținut manșa sau ar fi studiat stelele prin geam.

– Putem încerca spre Nord, spuse Mouse, în timp ce Roxanne se așeza pe locul pilotului, cu privirea în gol. Sau spre inima uscatului.

Bîjbîia, stînjenit de expresia goală, buimacă, a feței ei.

– Poate că s-a dus și mai spre interior.

– Nu, clătină Roxanne din cap; în pofida arșiței care scălda carcasa avionului, era prea înfrigurată ca să mai plîngă. Și-a lăsat mesajul chiar aici.

Nedumerit, Mouse privi prin carlingă.

– Dar, Roxy, aici nu e nimic.

– Știu.

Închise ochii, lăsînd durerea s-o sfîșie, pentru ca speranța să i se poată revărsa liberă, pînă seca. Cînd îi deschise din nou, erau limpezi și duri.

– Nu e nimic aici, Mouse. Nu vrea să fie găsit. Hai să mergem acasă.

PARTEA A TREIA

De magia-mi cruntă mă lepăd, iată.
WILLIAM SHAKESPEARE

Capitolul 25

Iar acum, se întorsese. Numărul de dispariţie, lung de cinci ani, se sfîrşise şi, ca un artist veteran ce era, Luke îşi pusese în scenă revenirea cu un fior de dramatism şi pompă. Publicul, format dintr-un singur spectator, era captivat.

Pentru o clipă.

Omul lipit de ea, asaltîndu-i cu dibăcie gura, mintea, nu era o iluzie. Era în carne şi oase. Totul era atît de dureros de familiar, buna lui greutate, solidă, gustul pielii, bătăile de ciocan ale propriei ei inimi, în timp ce degetele acelea puternice şi agile se strecurau

în sus să-i cuprindă obrazul.

Era real.

Era acasă.

Era cea mai josnică formă de viaţă ce se bălăcărise vreodată prin mocirlă.

Mîinile lui Roxanne se încleştară în părul lui, smucind apoi cu destulă putere pentru a-l face să ţipe.

– Isuse, Roxanne...

Dar de mai multă diversiune nu avea nevoie. Se răsuci, înfigîndu-i cu forţă un cot în coaste şi repezindu-şi genunchiul între picioarele lui. Luke reuşi să blocheze genunchiul care l-ar fi ologit, dar Roxanne se folosi de acelaşi cot ţeapăn pentru a-l izbi puternic în bărbie.

Văzu stele verzi. Următorul lucru pe care-l ştiu, fu că zăcea pe spate, cu Roxanne călare peste el, dezvelindu-şi dinţii, în timp ce unghiile lungi i se repezeau spre faţa lui.

O apucă de încheieturi, oprind-o înainte ca degetele acelea încovoiate să-i poată jupui pielea. Rămaseră în această poziţie, care le trezea amintiri incomod de senzuale, respirînd greu şi privindu-se cu ostilitate reciprocă.

– Dă-mi drumul, Callahan.

– Vreau să-mi păstrez faţa în aceeaşi stare cum era cînd am intrat.

Roxanne încercă să se elibereze, dar cei cinci ani pe care el îi petrecuse făcînd Dumnezeu ştie ce nu-l slăbiseră. Încă mai era puternic ca un taur. O muş-

cătură ar fi fost satisfăcătoare, dar nedemnă. Alese disprețul.

– Păstrează-ți fața. Nu mă interesează.

Deși slăbi strînsoarea, Luke rămase încordat, pînă cînd Roxanne se ridică în picioare, cu tot atîta grație și aroganță ca o zeiță ieșind dintr-un bazin.

Se ridică și el repede, cu acea tulburătoare iuțeală și economie a mișcărilor pe care ea și le amintea atît de bine, rămînînd proptit pe vîrfurile picioarelor. Fără o vorbă, Roxanne îi întoarse spatele și-și turnă un pahar de șampanie. Chiar explodîndu-i pe limbă, balonașele aveau un gust sec, trezit. Dar găsi astfel un moment, un moment atît de necesar, pentru a-și trage ultimul zăvor peste inimă.

– Tot aici ești? întrebă, întorcîndu-se.

– Avem multe de vorbit.

– Zău? mai sorbi ea o gură. Curios, nu-mi trece nimic prin minte.

– Atunci am să vorbesc eu, trecu Luke peste băltoaca de apă și trandafiri striviți, pentru a-și umple din nou paharul cu vin. Poți încerca și tu ceva nou, să asculți, de pildă.

Mîna îi zvîcni, apucînd-o de încheietură înainte ca Roxanne să-i azvîrle vinul ei în față.

– Vrei să ne mai batem puțin, Rox? răsună glasul lui, scăzut, periculos și, Doamne ferește, trimițîndu-i fiori pe șira spinării. Ai să pierzi. Calculează șansele.

Erau împotriva ei. Enervarea o putea îndemna să se repeadă, să-l muște și să-l zgîrie pe față, dar

n-ar fi făcut decît să sfîrșească din nou trîntită-n fund. Totuși, mai avea și alte arme. Și urma să le folosească pentru a-i plăti anii în care o lăsase singură.

– Nu voi strica pe tine vinul ăsta bun.

Cînd degetele lui Luke se relaxară, Roxanne ridică paharul la buze.

– Iar timpul meu e chiar mai prețios. Am o obligație, Luke. Va trebui să mă scuzi.

– Calendarul tău e liber pînă mîine la conferința de presă, închină el paharul. L-am și întrebat pe Mouse. Ce-ar fi să luăm un supeu în doi? Putem lămuri lucrurile.

Furia mocnea imediat sub punctul de aprindere. Cu grijă, Roxanne se întoarse spre masa de toaletă și se așeză.

– Nu, mulțumesc oricum, puse ea paharul deoparte, începînd să-și șteargă machiajul de scenă. Mai curînd aș cina cu un liliac turbat.

– Atunci vom vorbi aici.

– Luke, timpul trece.

Aruncă în lături șervețelele folosite. Luke văzu că, pe sub strălucirea pe care și-o pictase pentru spectacol, nu era decît și mai frumoasă. Nici una dintre fotografiile pe care reușise să le găsească și să le colecționeze de-a lungul anilor nu se apropia de felul cum arăta Roxanne în carne și oase. Nici unul dintre dorurile care-l chinuiseră nu se putea compara cu ceea ce se răspîndea acum printr-însul.

– Și cînd trece timpul, continuă ea, umezindu-și

pielea, evenimentele trecute devin fie mai amplificate, fie mai mici decît au fost. Ai putea spune că tot ceea ce-am avut noi doi a devenit atît de mic, încît e aproape invizibil. Deci, nu mai avem ce clarifica, în regulă?

– Știu că te-am făcut să suferi.

Orice altceva mai fusese pregătit să spună îi îngheță în gît, cînd ochii ei îi fulgerară pe-ai lui, prin oglindă. Păreau ca un fum verde, iar emoțiile ce se învolburau în ei erau chinuitoare la vedere.

– Habar n-ai ce mi-ai făcut.

Cuvintele, abia mai sonore decît o șoaptă, îl lăsară zdrobit.

– Habar n-ai, repetă Roxanne. Te-am iubit din toată inima, cu tot ce eram sau aș fi putut să fiu, iar tu ai zdrobit totul. M-ai zdrobit pe mine. Nu, te rog, trase ea aer printre dinți, înțepenind, nemișcată, cînd mîna lui se întinse spre părul ei. Să nu mă mai atingi.

Luke își opri mîna în aer, la un centimetru, înainte de-a o lăsa să-i cadă pe lîngă trup.

– Ai tot dreptul să mă urăști. Nu-ți cer decît să mă lași să-ți explic.

– Atunci, îmi ceri prea mult. Chiar crezi că tot ce-ai avea de spus ar putea îndrepta lucrurile?

Răsucindu-se pe scaun, Roxanne se ridică. Întotdeauna fusese puternică, își amintea Luke. Acum, însă, era și mai puternică, și îndepărtată ca luna.

– Că indiferent ce explicație ai putea născoci ar face lucrurile să fie cum au fost, astfel încît să te primesc înapoi cu brațele deschise și patul desfăcut?

Se opri, dîndu-și seama că era teribil de aproape de-a țipa, pierzînd infima doză de demnitate pe care o mai avea.

– Am mai mult decît dreptul să te urăsc, spuse, cu mai mult calm. Ți-aș putea spune că mi-ai zdrobit inima, și că mi-am dres-o la loc cu multă sudoare și efort. Și ar fi adevărat. Dar îți pot oferi și un adevăr mai pertinent. Pur și simplu nu am inimă, în ceea ce te privește pe tine. Ești fum și oglinzi, Luke, și cine să știe mai bine decît mine cît sînt de înșelătoare?

Luke aștepta pînă putu fi sigur că glasul avea să-i sune la fel de calm ca al ei.

– Vrei să cred că nu simți nimic?

– Pentru mine nu contează decît ce cred eu.

Se întoarse, uimit că, după ce dorise atîta timp să fie aproape de ea, acum avea o nevoie disperată de-a lua distanță. Roxanne avea dreptate. Timpul trece. Indiferent cît de multă magie rămăsese în el, nu-și putea face lacrimile să dispară.

Totuși, n-avea de gînd să mai lase ca trecutul să-i dicteze viitorul. Și-și dorea acel gust suculent și răcoros al răzbunării. Pentru toate aceste lucruri, avea nevoie de ea.

– Dacă-mi spui adevărul despre ceea ce simți, atunci n-ar trebui să fie o problemă să faci afaceri cu mine.

– Îmi rezolv singură afacerile.

– Și încă foarte bine.

Schimbînd tactica, scoase o țigară și se așeză.

– Cum am spus adineaori, am să-ți fac o propunere. O ofertă de afaceri care cred că te-ar interesa foarte mult.

Roxanne ridică din umeri, scoțîndu-și stelele argintii de la urechi.

– Mă-ndoiesc.

– Piatra filosofală.

Atîta spuse. Cerceii căzură zăngănind pe masa cabinei.

– Nu apăsa butonul care nu trebuie, Callahan.

– Știu cine o are. Știu unde e și am unele idei despre cum am putea-o lua.

Zîmbi.

– Butoanele astea îți convin?

– De unde știi?

Poate datorită flăcării brichetei, cînd își aprinse țigara, dar lui Roxanne i se păru că vede în ochii lui un fulger fierbinte, sălbatic.

– Să zicem că treaba mea este să știu. Te interesează?

Ridică iar din umeri, își luă peria și începu să și-o treacă încet prin păr.

– S-ar putea. Unde crezi că e?

Nu putea vorbi. Nu cînd îl inundau amintirile și toate dorurile care le străbăteau. Roxanne periindu-și părul, numai trandafiriu și auriu, rîzînd peste umăr. Atît de sveltă, atît de frumoasă.

Ochii li se întîlniră din nou în oglindă. Șocul amintirii reciproce trosni în aer ca fulgerul. Mîna îi tremură

o dată, în timp ce punea peria jos.

– Te-am întrebat unde crezi că e.

– Am spus că știu.

Trase aer în piept, adînc, calm.

– Este într-un seif din biblioteca unei case din Maryland. Proprietarul e un vechi prieten de-al nostru.

Inhală fumul țigării, pentru a-l expira într-un nor albastru, subțire.

– Sam Wyatt.

Ochii lui Roxanne se îngustară. Luke cunoștea acea privire și știu că o cucerise.

– Îmi spui că Sam are piatra filosofală. Piatra pentru căutarea căreia a pierdut Max atîția ani.

– Întocmai. Pare să fie autentică. Sam, categoric, așa crede.

– De ce-ar avea el nevoie de ea?

– Fiindcă o dorea Max, răspunse Luke simplu. Și fiindcă e convins că reprezintă puterea. Mă-ndoiesc că găsește la ea ceva mistic, ridică el din umeri, încrucișîndu-și picioarele la glezne. E mai mult un simbol al cuceririi. Max o dorea, Sam o are. De șase luni.

Lui Roxanne i se păru înțelept să se așeze din nou, pentru a-și veni în fire. Nu credea cu adevărat în piatră. Existaseră momente cînd urîse pînă și legenda ei, pentru a-i fi tras tatăl tot mai departe și mai departe de crîmpeiul lui, tot mai îngust, din realitate. Totuși, dacă exista...

– De unde știi despre ea, despre Sam?

I-ar fi putut spune. Erau atîtea lucruri pe care i

le-ar fi putut spune, revenind peste prăpastia acelor cinci ani. Dar, a-i spune o parte, însemna să-i spună totul. Avea şi el mîndrie.

– E treaba mea, de-acum încolo. Te întreb dacă eşti interesată să dobîndeşti piatra.

– Dacă sînt interesată, nu există nimic care să mă oprească s-o dobîndesc prin mijloace proprii.

– Te-aş opri eu.

Nu se clintise din poziţia relaxată, pe scaun, dar Roxanne simţi provocarea – şi baricada.

– Am investit mult timp şi efort în urmărirea acestei pietre, Roxanne. Nu te voi lăsa să mi-o sufli de sub nas. Dar...

Întoarse ţigara, pentru a-i studia jarul.

– Îţi ofer un soi de parteneriat.

– De ce? De ce mi l-ai oferi, de ce-aş accepta?

– Pentru Max, reveni Luke cu privirea la ea. Orice ar fi, sau n-ar fi, între noi doi, şi eu îl iubesc.

Aceste cuvinte o răniră. În timp ce absorbea durerea, îşi împreună mîinile în poală.

– Categoric, ţi-ai demonstrat devotamentul în ultimii cinci ani, nu?

– Am oferit o explicaţie, ridică el din umeri, întinzînd mîna după şampanie. Acum va trebui să aştepţi. Poţi lucra cu mine, şi vei avea piatra, sau o iau singur.

Roxanne ezită. Mintea ei analiza deja posibilităţile. N-ar fi fost dificil să localizeze casa lui Sam din Maryland – dat fiind că era principalul favorit în proximele alegeri pentru Senat. Exact din aceleaşi motive,

paza avea să pună probleme ceva mai complicate, dar nu imposibile.

– Va trebui să mă gîndesc.

O cunoştea prea bine.

– Da sau nu, Rox. Acum. Ţie ţi-ar trebui luni de zile pînă să aduni informaţiile pe care eu le am deja. Pînă reuşeşti, eu voi avea piatra.

– Atunci de ce ai nevoie de mine?

– Ajungem şi-acolo. Da sau nu.

Îl privi cu ochi mari, privi chipul pe care-l ştia atît de bine. Fusese un timp cînd ar fi ghicit ce gîndea şi, categoric, ce simţea. Anii, însă, făcuseră din el un străin.

Era mai bine aşa, decise Roxanne. Dacă rămînea străin, îi putea face faţă.

– Da.

Valul de uşurare păru un curent de aer curat. Putu să respire din nou. Singura reacţie exterioară constă într-un uşor surîs şi o înclinare a capului.

– Bine. Sînt anumite condiţii.

Ochii ei deveniră îngheţaţi.

– Fireşte că sînt.

– Cred că poţi supravieţui cu ele. În toamna asta, se va ţine o licitaţie la Washington.

– Proprietatea Clideburg, ştiu.

– Ar mai trebui să ştii şi că numai bijuteriile sînt preţuite suplimentar la şase milioane.

– Şase virgulă opt, cu zgîrcenie.

– Cu zgîrcenie, confirmă el, dînd pe gît ultimii

stropi de şampanie. Vreau să le iau.

O clipă, Roxanne nu putu scoate un cuvînt.

– Ţi-ai ieşit din minţi.

Emoţia din ochi, însă, o trăda.

– Ai putea la fel de bine să intri în *Smithsonian* şi să-ncerci să salţi Diamantul Hope.

– Ghinion.

A, da, ştia că o cucerise. Ridicîndu-se, întinse mîna după sticlă să le mai toarne amîndurora vin.

– Am făcut o bună parte din cercetarea iniţială. Sînt cîteva belciuge de rezolvat.

– De mărime atomică, presupun.

– O treabă e o treabă, îl cită el pe Max. Cu cît mai mari sînt complicaţiile, cu atît mai grandioasă devine iluzia.

– Licitaţia are loc în octombrie. Nu ne rămîne prea mult timp.

– E timp destul. Mai ales dacă anunţi mîine la conferinţa de presă că lucrezi din nou cu un partener.

– De ce dracu' aş face-o?

– Fiindcă vom lucra, Roxanne, pe scenă şi în afara ei.

O luă de mînă şi, ignorîndu-i rezistenţa, o ridică în picioare.

– Strict probleme de afaceri, iubito. Sînt un mister care revine. Pune asta alături de numărul pe care-l vom crea, şi devenim o senzaţie. Iar în octombrie, vom avea o mică diversiune – reprezentaţia noastră la gala dinaintea licitaţiei.

– Ai făcut deja înscrierea?

Luke nu luă în seamă ironia, nu cînd juca pentru a cîştiga.

– Lasă asta în seama mea. Totul se leagă, Rox, spectacolul, licitaţia, piatra. Cînd se va sfîrşi, vom avea fiecare ceea ce dorim.

– Eu ştiu ce doresc.

Continua s-o ţină de mînă. Roxanne ar fi jurat că-i simţea puterea emanînd din degete. Era o senzaţie care o înspăimînta şi o excita deopotrivă.

– De tine nu-s sigură.

– Ar trebui să fii, îşi fixă el ochii într-ai ei. Întotdeauna ai fost. Te vreau înapoi, Roxanne.

Îi duse la buze degetele rigide.

– Şi am avut mult timp să mă gîndesc cum să obţin lucrurile pe care le vreau. Dacă te temi de asta, mai bine retrage-te acum.

– Nu mă tem de nimic, îşi smulse ea mîna dintr-a lui, înălţîndu-şi bărbia. Am intrat în afacere, Callahan. Cînd treaba va fi gata, am să pocnesc din degete.

O făcu, în faţa nasului lui.

– Şi-ai să dispari. Asta vreau.

Luke se mulţumi să rîdă şi, luînd-o de umeri, o smuci spre el pentru o sărutare scurtă şi apăsată.

– Doamne, ce bine e să te-ntorci acasă. Fă-i praf la conferinţa de presă, Roxy. Spune-le că lucrezi la ceva nou. Aţîţă-le pofta. După aceea, am să vin în apartamentul tău. Putem începe să lucrăm detaliile.

– Nu.

Îl împinse cu ambele mîini în piept, alungîndu-l.

– Mă ocup de presă, apoi voi veni eu la tine. Asigură-te că ai destul ca să-mi menţii interesul.

– Asta ţi-o pot promite. Stau la acelaşi hotel cu tine, cu un etaj mai jos.

O parte din roşeaţă i se scurse din obraji.

– De cînd eşti acolo?

– M-am cazat doar cu o oră înainte de spectacol.

Cu curiozitatea trezită de reacţia ei, Luke îşi înclină capul.

– De ce te deranjează?

– Înseamnă că va trebui să-mi controlez mai atentă încuietorile.

Zîmbetul din ochi i se stinse.

– Nici o încuietoare nu m-ar putea opri dacă aş hotărî să intru, Rox. Un nu din partea ta, însă, da. Vino pe la amiază, mai spuse, pornind spre uşă. Te invit la masă.

– Luke.

Nu schiţă nici un pas spre el. Acesta rămînea un lucru pe care nu-l putea face.

– Pe Lily ai văzut-o?

Cînd el nu făcu decît să clatine din cap, inima pe care Roxanne crezuse că şi-o baricadase atît de bine împotriva lui se înmuie puţin.

– Pot s-o chem, dacă vrei.

– Nu pot eu.

În toată viaţa sa, nu iubise decît două femei. O întîlnire cu amîndouă în aceeaşi seară era mai mult

decît se credea în stare să suporte.

– Voi vorbi cu ea mîine.

Apoi dispăru, rapid şi fără nici o altă vorbă. Roxanne nu fu sigură cît timp stătu cu privirea spre uşa ce se închisese în urma lui. Nu era sigură nici ce simţea. Cînd o părăsise, viaţa i se întorsese cu susul în jos. Nu credea să-şi fi revenit la loc odată cu întoarcerea lui. Cel mult, i-o sucise într-un chip cu totul nou. De astă dată, îi revenea ei să controleze unghiul şi gradul.

Dar era obosită. Obosită frîntă. Pînă şi faptul de-a se schimba din costum în hainele de stradă părea aproape peste puterile ei. Degetele îi încremeniră pe capsa blugilor, cînd auzi bătaia în uşă.

Dacă se întorsese, avea... dar nu, îşi spuse, cu o strîmbătură. Luke nu s-ar fi ostenit să ciocănească.

– Da, cine e?

– Eu sînt, iubito.

Cu ochii strălucitori, Lily vîrî capul pe uşă. O parte din luciu păli cînd, privind prin cabină, o descoperi goală, cu excepţia lui Roxanne.

– Mi-a spus Madame... am aşteptat cît de mult am putut.

Intră, pentru a vedea balta de apă şi flori de pe podea.

– E aici! îi reveni zîmbetul, şi mai luminos. Abia dacă mi-a venit să cred. Unde-a fost? E bine? Acum unde e?

– Nu ştiu unde a fost.

Roxanne își luă poșeta, controlînd conținutul, pentru a-și găsi o ocupație cu mîinile.

– Se pare că o duce bine și n-am idee unde e.

– Dar... dar... doar n-a plecat din nou, așa?

– Nu în sensul la care te referi. Locuiește în oraș, la același hotel cu noi. S-ar putea să avem de discutat unele afaceri.

– Afaceri?

Cu un hohot de rîs, Lily își aruncă brațele împrejurul lui Roxanne, strîngînd-o la piept.

– Cred că ăsta-i ultimul lucru despre care ați avea voi doi de discutat. Abia aștept să-l văd. Parcă s-ar fi întîmplat un miracol.

– Mai degrabă una din cele șapte molime, murmură Roxanne.

– Ei, Roxy, sînt sigură că ți-a explicat totul.

– N-am vrut s-aud, se retrase ea, încercînd să n-o dușmănească pe Lily pentru ușurința cu care accepta totul. Nu mă interesează de ce a plecat sau unde. Partea aia din viața mea s-a terminat.

– Roxy...

– Vorbesc serios, Lily. Dacă vrei să tai vițelul cel gras, n-ai decît. Doar nu te aștepta să vin și eu la ospăț.

Se ghemui să arunce în coșul de gunoi trandafirii maltratați.

– Se pare că s-ar putea să lucrăm împreună, temporar. Dar atîta tot. Între noi nu mai e nimic personal. Așa vreau eu să fie.

– O fi cum zici tu că vrei, spuse calmă Lily. Poate chiar simți așa, în clipa asta. Dar lucrurile nu stau deloc astfel, nici nu vor putea vreodată.

Îngenunche, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Nu i-ai spus despre Nathaniel.

– Nu.

Roxanne aruncă un trandafir în lături, privind posacă punctul sîngeriu din locul unde un spin îi înțepase degetul mare.

– M-am temut, în primul moment cînd a spus că stă la hotel, că aflase deja. Dar nu știe.

– Iubito, trebuie să-i spui.

– De ce?

Ochii îi ardeau cu furie.

– Luke are dreptul...

– Drepturile lui au luat sfîrșit acum cinci ani. Acum, toate drepturile îmi aparțin mie. Nathaniel e al meu. La dracu', Lily, nu te mai uita așa la mine, sări ea în picioare, încercînd să scape de privirea aceea blîndă, plină de milă. Ce-ar fi trebuit să spun? A, apropo, Callahan, la cîteva luni după ce tu ți-ai luat tălpășița, i-am dat naștere fiului tău. Și seamănă leit cu tine. E un puști nemaipomenit. Ce-ar fi să vă fac cunoștință într-o zi?

Își apăsă gura cu mîna, pentru a-și înăbuși un suspin.

– Roxy, nu.

– N-am de gînd, clătină ea din cap, cînd brațele lui Lily o cuprinseră. Niciodată n-am plîns după el. Nici

măcar o dată. N-am să-ncep acum.

Se lăsă, însă, consolată, întorcîndu-şi obrazul pe umărul lui Lily.

– Ce-am să-i zic lui Nate, Lily? Uite-l pe tatăl despre care ţi-am spus că a trebuit să plece. Acum uite-l înapoi, da' nu te obişnui cu gîndul, fiindcă s-ar putea să se joace iar de-a uite-popa-nu-e-popa.

– Nu i-ar întoarce spatele fiului său. N-ar putea.

– Prefer să nu risc.

Trase adînc aer în piept şi păşi înapoi, mai stăpînă pe sine.

– Dacă şi cînd voi hotărî să-i spun lui Luke despre Nathaniel, va fi într-un moment şi loc alese de mine. De-asta, garantez.

O apucă pe Lily de umeri, strîngînd-o cu fermitate.

– Vreau să-mi promiţi că nu scoţi o vorbă.

– N-am să-i spun, dacă-mi promiţi că faci ce se cuvine.

– Voi încerca. Hai să mergem, bine? Am avut o zi grea.

Peste cîteva ore, Roxanne stătea în uşa camerei unde dormea fiul ei. Umbrele tocmai începeau să se risipească, devenind mai palide, perlate, în pragul

zorilor. Asculta respiraţia lui Nathaniel. Copilul ei, miracolul ei, cea mai puternică magie a ei. Şi se gîndea la bărbatul care dormea cu un etaj mai jos, bărbatul care o ajutase să creeze viaţă.

Şi-şi aminti cît de speriată fusese cînd se hotărîse să-i spună tatălui ei că era însărcinată. Cît de strîns o îmbrăţişase Max. Sprijin neabătut, din partea lui, dintr-a lui Mouse şi a lui LeClerc. Botoşeii tricotaţi de Lily, care arătau ca nişte mitene cu mutaţii genetice, tapetul cu care-i făcuse Mouse o surpriză pentru camera copilului, laptele pe care o forţase LeClerc să-l bea.

Ziua cînd simţise copilul mişcînd pentru prima oară. Atunci aproape cedase, aproape plînsese, dar îşi stăpînise lacrimile. Hainele de gravidă, gleznele umflate. Acel prim şut zdravăn care-o trezise dintr-un somn adînc. Cursurile *Lamaze,* pentru o naştere fără dureri, cu Lily ca instructoare. Şi, tot timpul, măruntul grăunte de speranţă care rămînea sădit adînc, că Luke va reveni înainte de naşterea copilului.

Dar nu venise. Roxanne asudase optsprezece ore în chinurile facerii, rînd pe rînd înfricoşată şi înviorată. Îşi privise fiul luptîndu-se să iasă din pîntec, îi ascultase cel dintîi strigăt de revoltă.

Şi, zi de zi, îl privise, îl iubise şi îl văzuse pe Luke reflectat în chipul lui.

Îşi privise fiul crescînd, şi-şi văzuse tatăl înghiţit de boala pe care n-o putea învinge nimeni. Fusese singură. Indiferent cît de multă iubire simţea în casă,

nu avusese pe nimeni spre care să se întoarcă noaptea în pat. Nici o pereche de braţe nu o cuprinseseră, să-i aducă alinare, cînd plîngea fiindcă tatăl ei n-o mai recunoştea.

Nu era nimeni care să-i stea acum alături, în timp ce-şi veghea fiul, la ivirea zorilor.

Capitolul 26

Lily îşi tapă părul, îşi puse la punct machiajul în oglinda pudrierei bătute în strasuri, şi-şi fixă pe faţă un zîmbet strălucitor, prietenos. Îşi trase umerii înapoi, asigurîndu-se că avea burtica – despre care detesta să admită că devenea o oarecare problemă – suptă. Abia apoi fu îndeajuns de mulţumită de înfăţişarea ei pentru a bate la uşa apartamentului lui Luke.

Nu se punea problema că i-ar fi fost necredincioasă lui Roxanne, îşi spuse ea, foindu-se. Nu făcea decît să-i dea bună ziua – şi poate, cu acest prilej, să-i spună băiatului cam ce-avea în minte. Dar nu era

lipsă de loialitate, chiar dacă inima aproape-i exploda de bucuria pură a revederii.

Şi apoi, aşteptase ca Roxanne să coboare la conferinţa de presă.

Pînă auzi zăvorul tras, îşi mestecase aproape tot rujul. Ţinîndu-şi respiraţia, îşi ridică zîmbetul cu încă vreo cîteva grade, după care privi derutată la bărbatul scund şi brun care stătea dincolo de prag. Acesta se uita la ea prin ochelarii cu lentile groase de-un deget, în rame de argint. Oricît de mult s-ar fi schimbat Luke, îşi spuse Lily, nu putea să fi pierdut cincisprezece centimetri înlăţime.

– Mă scuzaţi. Probabil am greşit camera.

– Lily Bates!

Glasul trăsnea a accent din Bronx şi era la fel de prietenos ca pastrama pe secară. Lily se pomeni că mîna-i era prinsă şi pompată cu entuziasm.

– Te-aş recunoaşte oricînd. *Ori*-cînd! Arăţi chiar mai drăguţă decît pe scenă.

– Mulţumesc.

Obişnuinţa o făcu să-şi fîlfîie genele ca părul de vizon, în timp ce-şi lăsa greutatea în spate pentru a-l împiedica s-o tragă în cameră. Orice femeie cu trup mortal făcea bine să aibă şi instincte mortale.

– Mă tem că am încurcat numerele uşilor.

Bărbatul îi ţinu mîna captivă într-a lui, folosindu-se de cealaltă pentru a-şi împinge în sus ochelarii care-i lunecau pe nasul coroiat şi proeminent.

– Eu sînt Jake. Jake Finestein.

– Încîntată de cunoştinţă.

Îşi continuau micul joc de-a trasul-frînghiei. Lily aruncă o privire stînjenită peste umăr, întrebîndu-se dacă i-ar fi sărit cineva în ajutor, în caz că striga.

– Îmi cer scuze că v-am deranjat, domnule Finestein.

– Jake. Jake, rînji el, afişînd un orbitor şir de dinţi mari şi albi, atît de drepţi încît puteau să fi fost supervizaţi de Brigada Inginerilor. Între noi nu e nevoie de formalităţi, Lily. Spectacolul de-aseară a fost minunat.

Ochii săi negri, ca două boabe de fasole, măriţi prin lentilele groase, o priveau radioşi.

– Mi-nu-*nat.*

– Mulţumesc.

Era mai înaltă decît el, îşi spuse ea. Şi, categoric, mai voinică. Din mînecile scurte ale cămăşii îi ieşeau două braţe firave ca nişte scobitori, cu încheieturi osoase. În cel mai rău caz, l-ar fi putut răpune.

– Acum zău că n-am timp de şuete. Sînt în întîrziere.

– A, dar ai timp pentru o cafea, îşi agită el mîna liberă, arătînd spre o masă încărcată cu vase, cesti şi farfurii acoperite. Şi un mic dejun. Pariez că n-ai mîncat nimic în dimineaţa asta. Am comandat nişte gogoşi foarte bune. Mănînci un pic, bei o cafeluţă, te destinzi. Eu, unul, trebuie să mănînc ceva dimineaţa, altfel organismul meu are toată ziua de suferit. Ce-ai zice de-un suc de portocale?

O mai trase un pas.

– Le storc proaspete.

– Nu pot, serios. Eu doar...

– Jake, ai de gînd să nu mai vorbeşti singur? Mă scoţi din minţi.

Cu părul încă ud de la duş, Luke ieşi din dormitor, încheindu-şi cămaşa. Se opri ca trăsnit, toată nemulţumirea de pe faţă cutremurîndu-i-se într-o inexpresivitate şocată.

– Cui îi trebuie să vorbească singur cînd are o femeie frumoasă alături? se strîmbă rînjetul lui Jake, făcînd cu ochiul, în timp ce degetele lui Lily se strîngeau mai tare pe mîna sa. Şi vreau să zic, fru-moasă. Tocmai purtam o conversaţie plăcută. Îi spuneam lui Lily să ia loc, să servească o cafeluţă, o gogoaşă eventual.

– Aş... aş bea o cafea, îngăimă Lily.

– Bine, bine. Îţi torn eu. Vrei cu frişcă? Cu zahăr? Dulce-şi-slabă?

– Da, perfect.

Nu-i păsa nici dacă Jake ar fi turnat din cafetieră ulei de motoare grele, avea ochi numai pentru Luke.

– Arăţi minunat.

Îşi auzi vocea înecată de lacrimi şi-şi drese glasul pentru a şi le ascunde.

– Iartă-mă. Ţi-am întrerupt micul dejun.

– Nu-i nimic. Mă bucur că te văd.

Era atît de îngrozitor, o atît de hidoasă politeţe. Nu voia decît să stea locului, să se holbeze şi să-i

absoarbă toată imaginea. Faţa drăgălaşă, ridicol de tinerească, papagalii smălţuiţi idiot care-i atîrnau la urechi, parfumul *Chanel* care inunda deja odaia.

– Aşa, ia loc, făcu Jake gesturi ample spre masă. Stai de vorbă, mănînci ceva...

Ochii lui Luke fulgerară spre el.

– Valea, Jake.

– Mă duc, mă duc, se agită Jake cu ceştile şi farfuriile. Crezi c-am să stau pe-aici, să stric măreaţa revedere? Doamna Finestein nu creşte nătărăi. Îmi iau aparatul şi-am să fac fotografii, ca şi cum aş fi turist. Madam Lily, îi apucă el iar mîna, strîngînd-o. Mare plăcere, plăcere sinceră.

– Mulţumesc.

Jake îi aruncă lui Luke o ultimă privire grăitoare, apoi se duse în al doilea dormitor şi închise discret uşa după el. Dacă-şi lipea urechea de crăpătură cîteva minute, ce era rău în asta?

– E... un om foarte drăguţ.

– O pacoste pe capul meu, îşi chinui Luke ceva aproape asemănător cu un rînjet. Da' m-am obişnuit cu el.

Nervos ca un băieţandru la prima întîlnire, îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Deci, stai jos. Stăm de vorbă, mîncăm ceva...

Ucigător de fidela imitaţie a lui Jake de către Luke îi făcu buzele lui Lily să tremure în sus.

– Nu vreau să-ţi răpesc timpul.

Ar fi preferat să fie înjunghiat în inimă.

– Lily, te rog.

– Poate doar o cafea.

Se îndură să ia loc, păstrîndu-şi zîmbetul pe faţă. Dar, cînd ridică farfurioara cu ceaşca, aceasta zăngăni mărunt.

– Nu ştiu ce să-ţi spun. Cred c-aş vrea să ştiu dacă o duci bine.

– Sînt întreg, se aşează şi el, dar, o dată-n viaţă, pofta de mîncare îl părăsise; se mulţumi cu o cafea neagră. Ce faci tu? Roxanne... mă rog, aseară nu prea avea stare să mă informeze despre toată lumea.

– Sînt mai bătrînă, răspunse Lily, într-o slabă încercare de-a fi veselă.

– Nu pari, îi cercetă el faţa, înfruntîndu-şi emoţiile care ameninţau să-l înece. Nici măcar cu-o zi.

– Întotdeauna ai ştiut ce să-i spui unei femei. O fi sîngele tău irlandez.

Trase nesigură aer în piept şi începu să desfacă o gogoaşă.

– LeClerc e bine. Mai arţăgos decît pe vremuri. Acum nu mai vine decît rareori în turnee. Mouse s-a însurat. Ştiai?

– Mouse? Însurat? Luke scoase un scurt hohot de rîs spontan, care făcu ochii lui Lily să se umple de lacrimi. Nu, serios? Cum s-a întîmplat?

– Alice a venit să... să lucreze la noi, spuse cu băgare de seamă Lily; nu mergea să-i spună că Roxanne o angajase ca guvernantă pentru Nathaniel. E isteaţă şi dulce, şi s-a amorezat pînă peste cap de

Mouse. I-au trebuit doi ani ca să-l doboare. Nu ştiu cîte ore a petrecut ajutîndu-l să moşmondească la motoare.

– Va trebui s-o cunosc.

Se lăsă tăcerea, apăsătoare.

– Poţi să-mi vorbeşti despre Max?

– Nu s-a mai ameliorat, ridică Lily din nou cafeaua. S-a îndepărtat undeva unde nimeni dintre noi nu-l mai poate ajunge. Nu l-am... n-am putut să-l internăm în spital, aşa că am aranjat să fie îngrijit acasă. Nu mai poate face nimic de unul singur. Asta-i cel mai rău, să-l vezi atît de neputincios. Lui Roxanne îi e foarte greu.

– Şi tu?

Lily strînse buzele. Cînd vorbi, avea vocea puternică şi stabilă.

– Max nu mai este. Îl pot privi în ochi, iar acolo nu e nici urmă de Max. A, încă mă mai aşez alături de trupul lui, îi dau să mănînce, îl spăl, dar tot ceea ce era el a şi murit deja. Trupul aşteaptă doar să-l ajungă din urmă. Aşa că mi-e mai uşor. Am terminat demult să-l jelesc.

– Trebuie să-l văd, Lily.

Voia să întindă mîna. Degetele-i ajunseseră la cîţiva centimetri de-a i le atinge pe ale ei, cînd şi le retrase.

– Ştiu că Roxanne s-ar putea opune, dar trebuie să-l văd.

– A întrebat de tine, de zeci de ori.

Dincolo de durere se simțea acuzația. Nu și-o putea stăpîni.

– Uita că nu mai erai aici, și tot cerea să te chemăm.

– Îmi pare rău.

Jalnic răspuns.

– Cum ai putut-o face, Luke? Cum ai putut pleca fără o vorbă, frîngînd atîtea inimi?

Întrucît el se rezumă doar să clatine din cap, Lily privi în altă parte.

– Iartă-mă, continuă, țeapănă. N-am nici un drept să te iau la întrebări. Întotdeauna ai fost liber să vii și să pleci cum pofteai.

– Drept la țintă, murmură el. Mult mai eficient decît tot ce mi-a aruncat în față Roxanne aseară.

– Ai distrus-o.

Lily nu știuse că avea închisă în ea o furie atît de arzătoare, decît cînd aceasta izbucni, dezlănțuită.

– Te-a iubit de cînd era mică. A avut încredere în tine. Cu toții am avut. Credeam că ți s-a întîmplat ceva îngrozitor. Pînă s-a întors Roxanne din Mexic și am fost siguri.

– Stai așa, o apucă el de mînă, strîns. S-a dus în Mexic?

– Ți-a luat urma acolo. A fost și Mouse cu ea. Habar n-ai în ce hal era.

Speriată, însărcinată, cu inima zdrobită. Lily își eliberă mîna, ridicîndu-se. Temperamentul ei, întotdeauna atît de calm, era cu atît mai eficace cînd înțepa.

– Te-a căutat, se temea că ai murit sau ești bolnav sau Dumnezeu știe ce. Apoi, ți-a găsit avionul și pe omul căruia i-l vînduseși. Și a înțeles că nu voiai să te găsească. Fir-ai tu să fii, n-am crezut-o în stare să treacă vreodată peste asta.

Își împinse scaunul lîngă masă, destul de tare ca să facă vesela să zăngănească.

– Mi-a spus că aveai amnezie. Mi-a spus că ai fost lovit la cap și uitaseși de noi, uitaseși de toate. Poți să-mi spui și tu același lucru?

– Nu.

Acum plîngea, lacrimi mari și tăcute șiroindu-i pe față, sub privirea lui nefericită.

– Nu-ți pot spune asta și nu-ți pot cere să mă ierți. Pot doar să-ți spun că am făcut ceea ce consideram eu că e mai bine pentru toată lumea. N-am avut de ales.

– N-ai avut de ales? N-ai avut nici măcar atîta minte ca să ne anunți că erai în viață?

– Nu, luă el un șervet, ridicîndu-se să-i șteargă lacrimile. M-am gîndit la voi în fiecare zi. În primul an, mă trezeam noaptea crezînd că sînt acasă, apoi parcă mă lovea în cap. Întindeam mîna după sticlă, în locul lui Roxanne. Puteam la fel de bine să fi murit. Îmi doream să pot uita, să pot să nu mai am nevoie de familia mea.

Făcu șervetul ghemotoc în pumn, glasul îngroșîndu-i-se:

– Abia la doisprezece ani mi-am găsit mama. Nu vreau să-mi trăiesc restul vieții fără ea. Spune-mi ce trebuie să fac pentru a te convinge să-mi mai dai o șansă.

Pentru Lily, iubirea era o stare fluidă. Indiferent cît de solid ar fi fost stăvilarul, curgea întotdeauna liberă. Făcu singurul lucru pe care-l putea face. Deschise brațele și îl strînse la piept, legănîndu-l și mîngîindu-l, în timp ce Luke își îngropa fața în părul ei.

– Acum ești acasă, murmură ea. Asta contează.

Și toate erau neschimbate, exact așa cum le lăsase. Blîndețea, gingășia, forța. Emoțiile îi crescură în suflet ca un rîu gata de revărsare. Nu putu decît să se agațe de ea.

– Mi-a fost dor de tine. Doamne, ce dor mi-a fost!

– Știu, se așeză Lily într-un fotoliu, lăsîndu-l pe Luke să-și culce capul în poala ei. N-am vrut să țip la tine, scumpul meu.

– Nu credeam că vrei să mă mai vezi.

Se ridică, pentru a-i atinge obrazul cu o mînă, simțindu-i pielea delicată.

– Niciodată nu te-am meritat.

– Ce prostie! Majoritatea oamenilor ar spune că ne meritam unul pe altul, chicoti ea tremurat, îmbrățișîndu-l cu putere. Ai să-mi povestești curînd, nu-i așa?

– Cînd vrei.

– Mai tîrziu. Vreau doar să mă uit puțin la tine.

Trăgîndu-și nasul, îl ținu la o lungime de braț,

studiindu-i chipul cu ochii unei mame-acvilă.

– Ei, n-arăți prea rău, la prima vedere, îi netezi ea cu degetele ridurile vagi de la colțurile ochilor. Poate că ești puțin mai slab, puțin înăsprit.

Cu un oftat, îi apăsă pe obraz o sărutare, apoi șterse cu degetul mare urma de ruj.

– Ai fost cel mai frumos băiețel pe care l-am văzut în viața mea.

Văzîndu-i tresărirea, Lily rîse.

– Mai ai magia?

– M-a ținut în viață.

Îi luă ambele mîini, ridicîndu-le la buze. Rușinea și cea mai curată recunoștință îl bîntuiau pe dinăuntru. Încercase să se pregătească pentru accese de furie, pentru fiorul înghețat al reproșurilor, chiar și pentru dezinteres. Dar nu avea nici un mijloc de apărare contra consecvenței afecțiunii ei.

– Aseară erai frumoasă. Privindu-te pe tine și pe Rox pe scenă, mi se părea că anii trecuți de-atunci nici n-au existat vreodată.

– Și totuși, au existat.

– Da, așa este.

Se ridică, rămînînd însă cu mîna ei într-a lui.

– N-am nici un descîntec ca să-i fac să dispară. Sînt, însă, unele lucruri pe care le-aș putea face ca să îndrept totul.

– Încă o mai iubești.

Cum Luke doar ridică din umeri, Lily zîmbi, se sculă și-i cuprinse fața în mîini.

– Încă o mai iubeşti, repetă ea. Dar va trebui să ai mai mult de-un buzunar plin de trucuri ca s-o cîştigi înapoi. Nu-i aşa o găgăuţă ca mine.

Gura lui Luke se amărî.

– Pot să forţez.

Cu un oftat, Lily clătină din cap.

– Atunci nu va face decît să forţeze şi ea la rîndul ei. Max ar spune că poţi prinde mai multe muşte cu miere decît cu un ziar făcut sul. Ascultă-mă pe mine, unei femei – fie şi uneia încăpăţînate – îi place să fie curtată.

Luke se mulţumi să pufnească, dar Lily insistă:

– Nu mă refer numai la flori şi muzică, iubitule. E o problemă de atitudine. Roxy are nevoie să fie provocată, dar mai are nevoie şi de curte.

– Dacă m-aş lăsa într-un genunchi, ea mi-ar înfige un şut în faţă.

Indiscutabil, îşi spuse Lily, dar consideră mai diplomatic să nu confirme.

– N-am spus că va fi uşor. Nu renunţa la ea, Luke. Are nevoie de tine mai mult decît ai putea înţelege.

– Ce vrei să spui?

– Doar să nu renunţi.

Îngîndurat, o trase pe Lily din nou în braţele lui.

– Ăsta nu-i genul de greşeală pe care s-o comit de două ori. Voi face tot ce e necesar, Lily.

Ochii i se înnegurară, privind plini de ură la un lucru pe care numai el îl putea vedea.

– Sînt unele conturi de reglat.

– Şi în parc era un cîine mare. Unul auriu. Făcea pipi pe toţi copacii.

Roxanne îl ţinea pe Nate în poală, rîzînd de aventurile dimineţii pe care i le povestea băiatul.

– Pe toţi?

– Poate pe-o sută.

Îşi privi însufleţit mama, cu ochii tatălui său.

– Pot să am un cîine? L-aş învăţa să şadă, să dea noroc şi să facă pe mortul.

– Şi să facă pipi pe copaci?

– N-n, rînji el, răsucindu-i-se în poală pentru a o cuprinde cu braţele pe după gît; o, ştia s-o vrăjească, îşi spuse Roxanne; fusese fiul lui tată-său de la primul zîmbet ştirb. Vreau unu' mare. Unu' mare şi băiat. O să-l cheme Mike.

– Dacă tot are deja un nume, cred că va trebui să analizăm problema.

Îşi inelă pe deget unul dintre cîrlionţii lucioşi ai lui Nate. Cam la fel cum, îşi spuse ea răutăcioasă, îi răsucea şi fiul ei sufletul pe deget.

– Cîtă îngheţată ai mîncat?

Ochii copilului se măriră.

– De unde știi c-am mîncat înghețată?

Îl dădeau de gol pata de ciocolată de pe cămașă și degetele suspect de licipioase. Dar Roxanne știa să folosească argumente mai impresionante decît asemenea indicii banale.

– Fiindcă mamele știu și văd tot, mai ales cînd sînt și magiciene.

Băiatul își răsfrînse buza, pe gînduri.

– Cum de nu-ți văd niciodată ochii de la spate?

– Nate, Nate, Nate, oftă ea adînc. Nu ți-am spus că-s ochi invizibili?

Pe neașteptate, îl cuprinse în brațe, ținîndu-l strîns, cu ochii închiși să nu-i dea lacrimile. N-ar fi putut spune de ce-i venea să plîngă, nu voia să se gîndească la motive. Tot ce conta era că-l avea pe copilul ei în brațe, la loc sigur.

– Mai bine du-te să te speli pe mîini, Nate cel Mare.

Vocea-i tremura, fiind însă înăbușită în latura gîtului lui.

– Trebuie să merg la întîlnire.

– Ai spus că ne ducem la grădina zoologică.

– Și vom merge, îl sărută ea, depunîndu-l pe picioruşele sale robuste. Într-o oră-s înapoi, după care ne ducem să vedem cît de multe maimuțe seamănă cu tine.

Copilul o zbughi din loc, rîzînd. Roxanne se opri să adune mașinuțele, omuleții de plastic și cărțile cu

poze care stăteau împrăștiate pe covor.

– Alice? Ies. Vin într-o oră.

– Cînd poftești, intonă Alice, făcînd-o pe Roxanne să zîmbească.

Alice cea cu voce blîndă, demnă de nădejde și de netulburat, își spuse ea. Dumnezeu îi era martor că nu și-ar fi putut continua niciodată munca fără sprijinul constant al etericei Alice.

Și cînd te gîndești că aproape o respinsese, datorită înfățișării fragile și a vocii șoptite. Totuși, din regimentul de potențiale guvernante cu care discutase, Alice fusese aceea care o convinsese pe Roxanne că Nathaniel avea să fie fericit și la adăpost în îngrijirea ei.

Îi citise ceva în ochi, se gîndea ea acum, ieșind în hol. Cenușiul acela pal, aproape translucid, și blîndețea lor calmă. Nu lipsise mult ca firea ei practică s-o descalifice în comparație cu candidatele mai țanțoșe și experimentate, dar Nate îi zîmbise din leagăn, și cu asta se hotărîse totul.

Roxanne încă se mai întreba cine pe cine angajase. Alice făcea parte deja din familie. Acel unic zîmbet din partea unui copil de șase luni adăugase încă o verigă lanțului Nouvelle.

Preferă scara, coborînd un etaj pentru a se confrunta cu o altă verigă. Veriga lipsă, își spuse ea cu răutate, umerii încordîndu-i-se cînd ciocăni la ușa lui Luke.

– Promptă ca întotdeauna, comentă el, cînd îi deschise.

– N-am decît o oră, aşa că să trecem la treabă, pluti ea pe lîngă el, lăsînd în urmă un miros vag de flori sălbatice să-i chinuiască trupul.

– O întîlnire fierbinte?

Cu gîndul la fiul ei, Roxanne zîmbi.

– Da, şi nu-mi place să-l fac să m-aştepte.

Alese un scaun, se aşeză şi-şi puse picior peste picior.

– Ia s-auzim cum stă situaţia, Callahan.

– Cum preferi, Nouvelle.

Îi văzu buzele tresărind, dar Roxanne îşi stăpîni rapid surîsul.

– Vrei puţin vin înainte de masă?

– Nici vin, nici masă.

Cu o mişcare regală din încheietura mîinii, el o îndemnă:

– Spune-mi cum te-ai descurcat la conferinţa de presă.

– Ce te priveşte? se rezemă ea de spătar, arcuindu-şi o sprînceană. Le-am spus că voi aduce în spectacol pe cineva care-o să-i năucească. Un vrăjitor care a călătorit prin lume, învăţînd secretele mayaşilor, misterele aztecilor şi vrăjile druizilor.

Zîmbi discret.

– Sper că faci faţă reclamei.

– Mă descurc.

Luke luă de pe măsuţa de cafea o pereche de cătuşe din oţel, jucîndu-se cu ele în timp ce vorbea.

– N-ai fost prea departe de adevăr. Am învăţat cîteva lucruri.

– Ca de pildă? întrebă Roxanne, cînd el îi întinse cătuşele pentru inspecţie.

– Cum să trec prin ziduri, să fac să dispară un elefant, să urc pe o coloană de fum. La Bangkok, am evadat dintr-un cufăr bătut în piroane. Şi am plecat cu un rubin cît degetul tău cel mare. La Cairo, am avut o ladă de sticlă aruncată în Nil – şi smaralde aproape la fel de verzi ca ochii tăi.

– Fascinant, replică ea, căscînd cu deliberare, în timp ce-i înapoia cătuşele. Nu găsise nici un buton secret.

– În Irlanda am stat aproape un an, prin castele bîntuite de stafii şi cîrciumi pline de fum. Acolo am găsit un lucru pe care nu l-aş fi putut găsi nicăieri altundeva.

– Şi anume?

– L-ai putea numi sufletul meu.

Privind-o, îşi fixă cătuşele la mîini.

– Am recunoscut Irlanda, colinele, oraşele, pînă şi aerul. Singurul alt loc care mă mai atrăsese vreodată aşa era New Orleans-ul.

Îşi trase scurt antebraţele în lături, astfel că metalul trosni.

– Dar asta se întîmplase, poate, fiindcă erai tu

acolo. Te-aş duce în Irlanda, Rox. Mi te imaginam acolo, îmi imaginam că fac dragoste cu tine pe unul din cîmpurile acelea verzi şi răcoroase, cu ceaţa ridicîndu-se pretutindeni în jur ca un fum vrăjitoresc şi sunetul corzilor de harpă suspinînd prin văzduh.

Nu-şi putea desprinde ochii dintr-ai lui, sau de la imaginea pe care i-o zugrăvea cu atîta dibăcie. Magia lui era atît de puternică, încît îi putea vedea, pe ei amîndoi, rostogolindu-se prin iarbă, învăluiţi în ceaţă. Aproape că-i simţea mîinile pe piele, încălzind-o, înmuind-o, pe cînd acele vechi dorinţe trosneau ca lemnul uscat într-un foc arzător.

Îşi înfipse unghiile în palme, adînc, apoi îşi smulse ochii dintr-acolo.

– Bun text, Callahan. Foarte convingător.

Mai calmă, reveni cu privirea spre el.

– Încearcă-l cu cineva care nu te cunoaşte.

– Eşti o femeie dură, Roxy.

Ridică de un capăt cătuşele, aruncîndu-i-le în poală. Zîmbetul ei îi trezi un mic sentiment de satisfacţie.

– Văd că nici cu astea nu ţi-ai pierdut talentul. Destul de ciudat. Dacă în toţi anii ăştia ţi-ai făcut cu atîta succes meseria, de ce n-am auzit de tine?

– Presupun că ai auzit, se ridică el să răspundă bătăii în uşă, vorbindu-i indiferent peste umăr. Trebuie c-ai auzit de Fantoma.

– De...

Îşi muşcă limba, în timp ce chelnerul de la room-service împingea înăuntru o măsuţă rulantă. Frecîndu-şi palmele, aşteptă pînă fu pusă masa de prînz, iar Luke semnă cecul. Firește, auzise de Fantoma, straniul magician care evita publicitatea şi apărea în toate colţurile lumii, după care dispărea iar.

– Am comandat şi pentru tine, spuse Luke, în timp ce se aşeza la masă. Cred că n-am uitat ce-ţi plăcea.

– Ţi-am spus că n-am timp pentru masă.

Curiozitatea, însă, o învinse. Aripi de pui fripte. Buzele i se subţiară, în timp ce inima-i bătea mai repede. Se întrebă cum reuşise, cînd ştia foarte bine că nu figurau pe lista de bucate a hotelului.

– Mi-a trecut gustul pentru ele, spuse, dînd să se răsucească, dar Luke o prinse de mînă.

– Să fim civilizaţi, Rox.

Făcu să apară din aer un trandafir, oferindu-i-l. Roxanne luă bobocul, dar refuză să se lase vrăjită.

– E la fel de bine şi aşa.

– Dacă nu mănînci cu mine, voi crede că e din cauză că menu-ul îţi aminteşte de noi. Şi voi mai crede şi că încă mai eşti îndrăgostită de mine.

Se smulse din strînsoare, aruncînd bobocul de trandafir pe masă. Fără a se osteni să ia loc, apucă o bucată de pui şi muşcă din ea.

– Între noi doi, asta n-a fost niciodată o problemă.

Rînjind, Luke îi întinse un şervetel.

– Ai să faci mai puțină murdărie dacă stai jos. Relaxează-te, ridică el mîinile. N-am nimic în mînecă.

Roxanne se așeză și începu să-și șteargă degetele de sos.

– Deci, ai lucrat ca Fantoma. Nici nu eram sigură că exista cu adevărat.

– Asta era toată frumusețea, se rezemă Luke de spetează, punînd picior peste picior. Purtam mască, îmi făceam numărul, luam un mic supliment dacă mă ispitea ceva, și plecam.

– Cu alte cuvinte... .

Sosul era al dracului de gustos. Linse un strop de pe degetul mare.

– Te-ai apucat de pungășit.

Aceste cuvinte îi aprinseră flăcări în ochi și, spera ea, și în măruntaie. Luke îi aruncă o privire care-ar fi putut topi fierul.

– Nu pungășeam.

Deși, la începuturi, cîștigase cîțiva dolari cu *Fenta cu Trei Cărți* și *Cupele și Bilele*.

– Eram în turneu.

Roxanne pufni, deloc ca o doamnă, revenind la pui.

– Exact. Iar acum, ai decis că ești din nou gata pentru jocul în stil mare.

– Întotdeauna am fost gata de joc în stil mare.

Singurul său semn vizibil de nemulțumire era bătaia din degete pe glezne. Dar Roxanne îl cunoștea

și fu încîntată că marcase un punct.

– Nu te interesează nici o explicație despre unde m-am dus și de ce, așa că să zicem doar că am fost în concediu.

– Excelent cuvînt, concediu. Acoperă atîta teren! O.K., Callahan, concediul ți s-a terminat. Care-i treaba?

– Cele trei numere se conjugă.

Își turnă din vinul auriu, lăsînd paharul ei gol.

– Spectacolul, licitația și lovitura. Toate în același weekend.

Roxanne își ridică sprîncenele. Fu singura reacție pe care accepta să i-o acorde.

– Sîntem ambițioși, nu?

– Știu că sînt bun, Rox.

Zîmbetul lui conținea o provocare, de felul celei pe care probabil o ațintise Lucifer spre paradis.

– Bun ca-ntotdeauna, poate chiar mai mult.

– Și la fel de șters.

– Modestia e totuna cu tactul. Le e destinată mironosițelor. Spectacolul va fi diversiunea pentru licitație.

Își arăta palma goală, apoi întoarse mîna și făcu să-i danseze printre degete o rublă rusească.

– Licitația distrage atenția dinspre acțiunea de la Wyatt.

Rubla dispăru. După o pocnitură din degete, turnă în paharul lui Roxanne trei monede.

– Truc vechi, Callahan.

Dispusă să se joace, își vărsă monedele în palmă.

– Ieftin ca vorbăria.

Cu o înfloritură, întoarse palma în sus pentru a-i arăta că monedele se transformaseră în mici bile de argint.

– Așa ceva nu impresionează.

La dracu', nu-și dăduse seama că dezinteresul putea fi stimulativ.

– Încearc-o pe-asta. După spectacol, te alături lumii bune de la licitație. Ești un oaspete respectat, dornic să liciteze pentru cîteva flecuștețe.

– Iar tu?

– Mă ocup de cîteva amănunte la teatru, dar urmează să vin și eu. Licitezi cu curaj împotriva unui anume domn, pentru un inel cu smarald, dar el te întrece.

– Și dacă rîvnesc și alți participanți la inelul ăla?

– Oricare-ar fi oferta, el o va depăși. E francez, bogat și romantic, și dorește inelul pentru logodnica sa. *Mais alors.*

Luke trecu atît de lin la limba franceză, încît Roxanne clipi din ochi.

– Cînd examinează inelul, ca orice francez pragmatic, descoperă că e o copie.

– Inelul e fals?

– Și el, și alte cîteva obiecte.

Își înlănțui mîinile, proptindu-și bărbia pe ele. De deasupra, ochii-i luceau cu acea veche emoție amuzată, care aproape îi smulse și lui Roxanne un zîmbet.

– Fiindcă, singura mea dragoste, noi vom fi schimbat prada în ceasurile acelea dulci și negre dinaintea zorilor. Iar în timp ce Washington-ul și foarte elegantele sale forțe de poliție vor dudui de cutezătorul furt al unor bijuterii în valoare de cîteva milioane, noi ne vom strecura discret pînă la Maryland și-l vom ușura pe senatorul aspirant de piatra filosofală.

Era și altceva, ceva foarte important, dar Luke intenționa să-și cronometreze dezvăluirile la fel de atent ca numerele pe scenă.

– Interesant, spuse Roxanne cu o voce ca un căscat, deși era fascinată. Mai e doar un mic amănunt pe care nu-l înțeleg.

– Care?

Roxanne își făcu mîinile pîlnie și turnă monedele lîngă farfuria lui.

– În primul rînd, cum naiba vom pătrunde într-o galerie de artă cu pază grea?

– La fel cum vom pătrunde într-o casă din suburbii, Roxy. Ca niște experți. Și ne mai e de folos faptul că am ceea ce s-ar putea numi o armă secretă.

– Armă secretă?

– Top secretă.

O apucă de mînă înainte ca ea s-o poată evita și i-o duse la buze.

– Întotdeauna am murit după gustul sosului de pui fript pe pielea unei femei.

Privind-o, își trecu limba peste falangele ei.

– Mai ales dacă e pielea ta. Mai ții minte ziua cînd am avut picnicul acela? Ne-am așezat pe covor și am ascultat ploaia. Cred c-am început să-ți morfolesc degetele de la picioare și am continuat tot în sus.

Îi întoarse mîna, pentru a-i zgîria încheietura cu dinții.

– Niciodată nu m-am săturat de tine.

– Nu mi-amintesc.

Pulsul îi trepida, luînd-o razna.

– Am fost la mai multe picnicuri.

– Atunci, am să-ți împrospătez memoria. Am mîncat același lucru ca acum.

Se ridică, trăgînd-o încet și pe ea în picioare.

– Ploaia șiroia pe ferestre, lumina era scăzută. Cînd te-am atins, tu ai tremurat, exact așa cum tremuri acum.

– Nu tremur.

Ba tremura.

– Și te-am sărutat. Uite.

Îi atinse tîmpla cu buzele.

– Și aici.

Lîngă bărbie.

– Iar apoi...

Se întrerupse, înjurînd, cînd în ușă clănțăni o cheie.

– Ce oraș! năvăli înăuntru Jake, încărcat cu sacoșe de cumpărături. Puteam să stau o săptămînă.

– Mai încearcă înc-o oră, murmură Luke.

– Hopa. Vă întrerup.

Rînjind, lăsă gențile jos și traversă camera pentru a-i lua mîna lui Roxanne, scuturînd-o viguros.

– Abia așteptam să te cunosc. Aseară aș fi băgat nasul în cabină, da' m-ar fi costat viața. Eu sînt Jake Finestein, partenerul lui Luke.

– Partener? repetă Roxanne.

– Roxanne, arma noastră secretă.

Dezgustat, Luke se așeză și-și mai turnă vin.

– Înțeleg.

Nu pricepea nimic.

– Cam care e secretul dumitale, domnule Finestein?

– Jake, întinse el mîna prin jurul ei pentru a culege o aripă de pui. Luke încă nu te-a pus la curent?

– Savantul idiot, zise Luke, făcîndu-l pe Jake să rîdă cu poftă, cu sughițurile acelea răgușite și ciudate care erau numai ale lui.

– E ciufut, atîta tot. Credea c-o să-i cazi direct în brațe. Tipu-i un hoț bunicel, da' nu se pricepe o iotă la femei.

Buzele lui Roxanne se curbară într-un zîmbet sincer:

– Cred că-mi place prietenul tău, Callahan.

– N-am zis că mi-e prieten. Un cui în cap, nisip

în pantofi.

– O muscă-n lapte, făcu Jake cu ochiul şi-şi dădu una-n ochelari. Cred că n-a pomenit cum i-am salvat viaţa la Nisa.

– N-a pomenit.

– Aproape că m-ai omorît, sublinie Luke.

– Ştii cum se deformează lucrurile, după cîţiva ani.

Oricînd gata să fie sociabil, Jake îşi turnă puţin vin.

– Oricum, a avut loc o mică neînţelegere într-un club.

– A fost o bătaie-n bar de futu-i mama mă-sii, gesticulă Luke cu paharul. Pe care tu ai început-o.

– Detalii, detalii. Era vorba de-o tînără foarte atrăgătoare – vreau să zic – a-trăgă-toare – şi un gentleman cam arogant.

– O matracucă şi un peşte, murmură Luke.

– N-am oferit un preţ mai bun? Afacerile-s afaceri, este? Nu-i ca şi cum ar fi semnat un contract în lege.

Deşi încă îi mai ultragia simţul liberei iniţiative, cu un oftat şi o ridicare din umeri, Jake continuă:

– În orice caz, un lucru a dus la altul, iar cînd s-a băgat în drum şi Luke...

– Cînd am intervenit ca să nu te-alegi cu un şiş în coaste.

– Cum o fi. A avut loc o altercaţie. Eu am fost

ăla care l-a pocnit pe malac cu-o sticlă de whisky înainte să-ţi fi tăiat beregata, şi ca mulţumire, ce primesc? L-am tîrît afară – mi-am şi cotonogit ţurloiul de-un scaun, de n-am mai umblat drept cîteva zile. Vînătaia...

Îşi ridică o mînă:

– *Oiy!* Era mare cît o minge de baseball.

Se încruntă, amintindu-şi, sorbi, apoi alungă gîndul cu un oftat.

– Dar divaghez.

– Altceva, ce mai e nou?

Pentru a demonstra că nu-i purta pică, Jake îl bătu pe Luke pe umăr.

– Aflu că Luke aci de faţă-i magician, şi află că eu-s în computere ce-a fost Joe DiMaggio în baseball. Meşter. Nu se află sistem pe care să nu-l pot sparge. E darul meu.

Îşi scînteie dinţii aliniaţi milităreşte, amintindu-i lui Roxanne de un castor ochelarist.

– Dumnezeu ştie de unde-mi vine. Tata avea o brutărie cuşeră în Bronx şi-şi prindea deştele-n casele de marcat. Mie, dă-mi un keyboard şi-s într-al nouălea cer. Aşa că un lucru duce la altul, şi ne-am agăţat.

– Jake era în Europa ca să fugă de-o inculpare de fals.

– O uşoară greşeală de calcul, preciză moale Jake, gîtul său slăbănog, însă, roşind. Computerele sînt pasiunea mea, domnişoară Roxanne, dar falsurile

sînt arta mea. Din păcate, m-a răpus nervozitatea şi m-am pripit.

– Ni se întîmplă şi celor mai buni dintre noi, îl asigură Roxanne, cîştigînd cu aceste cuvinte o gratitudine nemuritoare.

– O femeie înţelegătoare e mai preţioasă decît rubinele.

– În direcţia mea, a dovedit destul de puţină preţiozitate.

Roxanne îşi înălţă o sprînceană spre Luke.

– Dar nu vezi, Callahan, mie îmi *place* Jake. Presupun că priceperea ta la computere ne va face să învingem sistemul de pază.

– Încă nu s-a inventat sistemul care să mă oprească. Am să te bag înăuntru, domnnişoară Roxanne, şi apoi afară. Cît despre restul...

– Să le luăm pe rînd, îl întrerupse Luke. Avem multă treabă de făcut, Rox. Te arunci?

– Pot să-mi ţin firea, Callahan. Întotdeaua am putut.

Surîzătoare, se întoarse spre Jake.

– Ai fost vreodată la New Orleans?

– E o plăcere pe care o aştept cu nerăbdare.

– Mîine plecăm. M-aş bucura să vii la cină, cînd ţi-e comod.

Şi, învrednicindu-l pe Luke cu o privire scurtă:

– Cred că-l poţi aduce şi pe el.

– O să-l ţin sub control.

– Nu mă îndoiesc.

Luînd paharul lui Luke, ciocni cu Jake, făcîndu-i bobiţele ochilor să strălucească.

– Cred că e începutul unei legături frumoase.

Sorbi o înghiţitură, înainte de a lăsa paharul jos.

– Acum va trebui să mă scuzi, am o întîlnire. Aştept un semn din partea ta.

Jake îşi apăsă o mînă pe inimă, în timp ce Roxanne închidea uşa după ea.

– *Oiy*! Ce femeie!

– O mişcare să faci în direcţia aia, amice, şi-ai să-ţi consumi toate mesele cu paiul.

– Cred că mă place, scînteiară steluţe după lentilele groase. Cred c-am zdrobit-o definitiv.

– Ţine-ţi glandele, Finestein, şi du-te după scule. Să vedem cît de mult te poţi apropia de semnătura lui Wyatt...

– Nici chiar brokerul n-o să observe diferenţa, Luke. Ai încredere-n mine.

– N-am încotro, murmură Luke. Asta-i problema.

Capitolul 27

Era, probabil, cel mai dificil rol pe care-l jucase vreodată. Categoric, cel mai important. Făcînd un ocol, pe drumul din Washington D.C. spre New Orleans, Luke ajunse la proprietatea Wyatt din Tennessee cu pălăria în mînă şi răzbunarea în inimă.

Ştia că trebuia s-o facă, rugăminţile, umilinţa, chipul plin de spaimă. Poate că-i rănea mîndria, dar faptul de-a ţine familia Nouvelle în siguranţă îi depăşea cu mult orgoliul. Aşa că avea să poarte o mască – nu masca propriu-zisă pe care şi-o pusese şi-o scosese de-a lungul ultimilor cinci ani, ci una care să-l convingă

pe Sam Wyatt să accepte întoarcerea lui Luke. Cel puţin temporar.

Nu avea nevoie decît de cîteva luni. La capătul lor, urma să aibă tot ceea ce-şi dorea. Sau nimic.

Bătu la uşă şi aşteptă. Cînd deschise servitoarea în uniformă, Luke îşi lăsă capul în piept şi înghiţi zgomotos.

– Eu... domnul Wyatt mă aşteaptă. Sînt Callahan. Luke Callahan.

După o înclinare scurtă din cap, femeia îl conduse prin holul pe care şi-l amintea atît de bine, pînă în cabinetul unde fusese cîndva martorul unei crime şi suferise propria sa mică moarte.

La fel ca în urmă cu cinci ani, Sam stătea la birou. De astă dată, pe lîngă mobilierul elegant, exista şi un poster electoral supradimensionat, pe un şevalet. Zîmbetul din fotografie strălucea de sinceritate şi farmec. Purta un text cu litere groase, conturate în roşu şi albastru:

SAM WYATT PENTRU TENNESSEE
SAM WYATT PENTRU AMERICA

Într-un vas cloazonat, pe marginea biroului, se afla o grămadă de insigne cu acelaşi chip şi aceleaşi sentimente.

Cît despre candidat însuşi, Sam se schimbase foarte puţin. Luke observă că îngăduise să-i lucească la tîmple cîteva fire argintii, iar cînd zîmbea, în colţurile

ochilor se încreţeau riduri fine. Şi zîmbea, enorm. Foarte asemănător, îşi spuse Luke, cu un păianjen care a zărit o muscă zbătîndu-i-se slab în plasă.

– Ei, ei, s-a întors fiul rătăcitor. Asta-i tot, îi spuse el servitoarei, după care se rezemă, continuînd să rînjească, pe cînd uşa se închidea în urma ei. Callahan – arăţi remarcabil de bine.

– Iar tu arăţi... în culmea succesului.

– Da.

Pradă unui vechi obicei, Sam îşi răsuci încheietura mîinii pentru a-şi admira butonii de aur ce-i sclipeau la manşete.

– Trebuie să spun că telefonul tău de ieri m-a surprins mult. Nu credeam să ai tupeul.

Luke îşi îndreptă umerii, într-o atitudine pe care o ştia ca părînd o jalnică încercare de a brava.

– Am să-ţi fac o propunere.

– O, sînt numai urechi, se ridică Sam, chicotind. Cred c-ar fi cazul să-ţi ofer ceva de băut.

Merse cu paşi măsuraţi spre carafa cu brandy, ochii lucindu-i cînd se întoarse.

– În amintirea vremurilor de altădată.

Luke se mulţumi să privească spre cupa pe care i-o întindea, în timp ce respiraţia i se accelera, zgomotoasă.

– Chiar nu...

– Ce-i cu tine, Callahan? Ţi-a pierit gustul pentru brandy? Nici o grijă.

Închină, apoi bău cu sete.

– De data asta, nu mai am nevoie să-ţi descînt băutura ca să obţin ce vreau de la tine. Stai jos.

Era o poruncă, de la stăpîn la cîine. În timp ce sîngele-i clocotea aprins în vene, Luke lăsă coniacul să se legene în pahar, pe cînd se supunea, umil.

– Acuma... se rezemă Sam de colţul biroului, zîmbind. Ce te face să crezi că te-aş lăsa să te-ntorci?

– Mă gîndeam...

Luke bău, ca pentru a-şi aduna curajul.

– Speram să fi fost de-ajuns.

– A, nu, clătină Sam din cap, desfătîndu-se cu propria-i putere. Între tine şi mine nu poate fi niciodată de-ajuns. Poate n-am fost eu destul de clar – cînd s-a întîmplat? Acum cinci ani. Eram exact aici, chiar în camera asta, este? Nu-i aşa că-i interesant?

Merse alene pînă în locul unde se prăvălise Cobb, însîngerat. Covorul era nou. O antichitate italienească, pe care o achiziţionase cu banii nevesti-sii.

– Cred că n-ai uitat ce s-a întîmplat aici.

– Nu, strînse Luke din buze, ferindu-şi ochii. Nu, n-am uitat.

– Cred că ţi-am spus exact ce voi face dacă te mai întorci. Ce ţi se va întîmpla, şi ce se va întîmpla cu familia Nouvelle.

Ca şi cum i-ar fi venit o idee, Sam îşi ridică degetul, lipindu-şi-l de buze.

– Sau poate ţi-ai pierdut vraja faţă de ai lui Nouvelle, după o atît de lungă despărţire. Poate nu-ţi pasă că-l pot trimite pe bătrîn la închisoare, că-i pot trimite

pe toți, la o adică. Inclusiv pe femeia pe care ai iubit-o cîndva.

– Nu vreau să li se întîmple nimic. N-ai nevoie să le faci așa ceva.

Ca pentru a-și îmbărbăta glasul tremurător, Luke mai luă o înghițitură. Era un brandy al dracului de bun, meditä el. Păcat că nu se putea relaxa suficient ca să-i cadă bine.

– Vreau doar să am posibilitatea de-a veni acasă – doar pentru puțin timp, adăugă el repede. Sam, Max e grav bolnav. S-ar putea să nu mai aibă mult de trăit. Nu-ți cer decît să-mi dai voie să petrec vreo lună cu el.

– Ce înduioșător!

Sam trecu din nou în spatele biroului. Deschizînd un sertar, scoase o țigară. Nu-și îngăduia decît cinci pe zi, și numai în intimitate. În actualul climat politic, fumatul putea reprezenta un obstacol. O fi fost el un mare favorit, dar nu era omul care să-și riște imaginea personală.

– Deci, vrei să stai un timp cu bătrînul, pînă moare.

Își aprinse țigara, trăgînd adînc, cu mulțumire.

– De ce dracu' mi-ar păsa mie?

– Știu – nu mă aștept să-ți pese. O sperasem fiindcă ar fi pentru un timp atît de scurt. Doar cîteva luni.

Luke își ridică din nou privirea, cu ochi rugători.

– Nu văd ce importanță ar putea avea pentru

tine.

– Te înșeli. Tot ce te privește pe tine, tot ce-i privește pe Nouvelle, va avea întotdeauna importanță pentru mine. Știi de ce?

Rînjetul său feroce se lăți, dezvelindu-i colții.

– Nici unul dintre voi, dintre voi toți, n-ați recunoscut ce aveam, cine eram. M-ați luat din milă și m-ați azvîrlit de silă. Și ați crezut că erați mai buni. Nu erați decît niște hoți ordinari, dar vă credeați mai buni decît mine.

Vechea mînie se înfierbinta, aproape sufocîndu-l. Ura care se copsese alături de ea fu aceea care-i păstră glasul desluşit.

– Dar nu erați, nu-i așa? continuă el. Tu ai rămas fără casă, fără o țară măcar, iar ai lui Nouvelle sînt cocoșați cu un bătrîn netrebnic care nu-și mai poate aminti nici măcar cum îl cheamă. Iar pe mine, iată-mă aici, Callahan. Bogat, realizat, admirat, în drum spre culmi.

Luke fu nevoit să-și reamintească de plan, de termenul lung, de satisfacția cacialmalei reușite. Altminteri, poate-ar fi sărit pe loc să-i sucească lui Sam gîtul. Fiindcă o parte din spusele lui Sam erau adevărate. Luke nu avea casă. Iar Max își pierduse propria identitate.

– Tu ai tot ce vrei, rămase Luke cu umerii aduși. Eu nu-ți cer decît cîteva săptămîni.

– Presupui că atîta i-a mai rămas bătrînului? oftă Sam, dînd pe gît coniacul. Ce păcat! Sper realmente

să mai aibă mult de trăit, mult, mult timp, cu mintea vegetînd, cu trupul ofilindu-se și toată situația frîngînd inima familiei.

Deodată zîmbi, cu surîsul smălțuit al politicianului care momește alegătorii.

– Știu totul despre boala lui Alzheimer. Mai mult decît ți-ai putea imagina. Inspirat de osînda lui Sam, o parte din platforma mea politică a constat în a pleca urechea, cu simpatie și chiar cu compasiune, la familiile ce se ocupă de îngrijirea și hrănirea celor dragi cu mintea varză. Ah! rîse el de fulgerul scurt din ochii lui Luke. Asta te jignește. Îți insultă sensibilitățile. Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva, Callahan, mă doare-n cot de Maximillian Nouvelle și de toți ceilalți ca el. Verzele nu votează. Da' nu-ți face griji, odată ce voi fi ales, am să continui cu... iluzia, alese el cuvîntul, delectîndu-se cu ironia acestuia. Vom continua să facem promisiuni – pe unele chiar să ni le ținem – despre cercetări și subvenții de la stat, fiindcă știu cum se fac planurile pe termen lung.

Se rezemă, proiectîndu-se în fantezie, deschizîndu-se în fața singurului om despre care era sigur că nu-i putea face nici un rău.

– Fotoliul senatorial nu e decît pasul următor – pasul următor spre Casa Albă. Încă un deceniu, și voi fi cîștigat totul. Odată ce am puterea, puterea absolută, lucrurile vor merge cum vreau eu. Inimile frînte vor sîngera pîn-au să se usuce, și toate grupările alea de interes special care se smiorcăie vor putea să dispară

în uitare. În secolul următor, americani vor afla că au un conducător care înțelege controlul și puterea. Un lider care știe cum să le folosească pe amîndouă și nu se teme să-și asume cîteva pierderi cînd e cazul.

Ridicase glasul, ca un evanghelist pornit să mîntuiască sufletele. Luke privea în tăcere, pe cînd Sam se lăsa absorbit. Mai devreme sau mai tîrziu avea să clacheze, reflectă el. Dumnezeu să ne aibă în paza lui dacă, în acel moment, Wyatt urma să aibă anumite butoane sub mînă.

Sam trase iarăși din țigară, apoi reveni cu privirea spre Luke, strivind chiștocul.

– Dar nu-mi închipui că te interesează politica sau soarta unei națiuni. Interesele tale sînt mai personale.

– Am cîștigat ceva bani în anii din urmă, își umezi Luke buzele, vrînd ca Sam să-l creadă nervos. Îți plătesc, îți dau tot ce vrei, pentru cîteva săptămîni cu Max și familia Nouvelle.

– Bani?!

Încîntat, Sam își aruncă pe spate capul, rîzînd.

– Arăt eu de parc-aș avea nevoie de banii tăi? Ai idee cît greblez în fiecare lună, sub formă de contribuții electorale? Asta-i pe deasupra și mai mult decît ceea ce am de la adorabila mea soție.

– Dacă ai avea și mai mult, ai... ai putea să-ți extinzi campania la televiziune, sau ce mai e necesar ca să fii sigur că alegerile vor ieși cum vrei tu.

– Oricum merg cum vreau eu, se răsti Sam; ochii

i se dilatară, strălucitori. Vrei să vezi fututele alea de numere? Oamenii din statul ăsta mă vor pe mine, Callahan. Îl vor pe Sam Wyatt. După ce termin cu Curtis Gunner, n-au să-l mai aleagă nici ca hingher. Eu cîștig, își trînti el palmele pe birou, împrăștiind scrumul. Cîștig!

– Un milion de dolari, izbucni Luke. Fără-ndoială, ai avea la ce folosi un milion de dolari, ca să fii sigur. Nu vreau în schimb decît un strop de timp. Apoi am să dispar din nou. Chiar dacă aș vrea să rămîn, dacă aș încerca, nu m-ar primi Roxanne.

Își înclină capul, învins.

– Mi-a dat-o clar de înțeles.

– Serios?

Sam lovi cu degetele pe birou. Se calmase la loc. Știa că era important să rămînă calm. La fel de important pe cît era să exploateze avantajele care i se iveau în cale.

– Deci, te-ai întîlnit cu ea.

– La Washington. M-am dus la spectacolul ei.

Emană din el teama, în timp ce arunca o privire spre Sam.

– Doar un moment. Nu m-am putut abține.

– Și, firește, adevărata ta dragoste s-a mai lovit de-un hop?

Nimic nu i-ar fi putut face mai multă plăcere. Se întreba, însă, dacă era ceva mai mult, fiindcă știa cîte ceva despre Roxanne și despre un băiețaș pe nume Nathaniel.

– Și te-a pus la curent cu aspectele cele mai importante ale vieții ei din perioada cît ai lipsit?

– Abia dacă a vorbit cu mine, șopti Luke. Am făcut-o să sufere și, cum nu-i pot explica de ce am plecat, nu e dispusă să mă ierte.

Din ce în ce mai bine, își spuse Sam. Nu știa despre copil. Cît de mult ar fi suferit Roxanne înainte – și dacă – i-ar fi spus. Iar dacă-i spunea, cu cît ar fi sîngerat mai mult inima lui Luke dacă ar trebui să plece iar?

Analiză un moment toate aspectele. I se părea că întoarcerea lui Luke era mai satisfăcătoare decît absența sa totală. În fond, era mai plăcut să vadă oamenii suferind decît să și-i imagineze doar. Și se părea că putea fi chiar și plătit ca să se distreze.

– Un milion de dolari? Cum ai reușit să strîngi atît de mult?

– Am...

Cu o mînă tremurătoare, Luke puse paharul deoparte.

– Am dat spectacole.

– Nu ți-ai pierdut talentul la magie? Îmi închipui că ai continuat și să furi.

Încîntat de tresărirea vinovată a lui Luke, dădu din cap.

– Da, bănuiam eu. Un milion de dolari... Va trebui să mă gîndesc. Fondurile de campanie sînt analizate atît de atent, în ultima vreme. N-am dori ca vreo aluzie de șpagă sau corupție să-mi întineze imaginea – mai

ales cînd Gunner se pretinde a fi imaculat. Aş vrea să...

Lăsă fraza neterminată, o nouă idee venindu-i în minte. Era atît de perfect, îşi dădu el seama, de parcă soarta însăşi i-ar fi înmînat încă un instrument.

– Cred că s-ar putea să ajungem la o înţelegere.

Cu glasul şi ochii plini de nerăbdare, Luke se aplecă înainte.

– Voi avea banii într-o săptămînă. Ţi-i pot aduce oriunde zici.

– Banii vor trebui să aştepte pînă după alegeri. Vreau să le găsească un canal sigur contabilul meu. Între timp, am să-ţi dau de lucru. Îţi voi cumpăra timpul pe care-l vrei atît de tare.

Era o cotitură la care Luke nu se aşteptase. Contase pe avariţia lui Sam ca fiind suficientă.

– Orice doreşti.

– S-ar putea să-ţi aminteşti de un mic incident numit Watergate. Spărgătorii de-acolo au dat rasol. Tu va trebui să fii foarte abil şi foarte deştept.

Luke schimbă vitezele, încuviinţînd.

– Vrei să fur documente?

– N-am de unde să ştiu dacă există documente care să merite a fi furate. Dar un om cu legăturile tale ar trebui să poată fabrica acte, fotografii, chestii de-astea. Şi dacă poţi fura, poţi şi strecura.

Împreunîndu-şi mîinile, Sam se aplecă înainte. Era mai mult decît perfect. Cu noua sa unealtă, avea nu numai să cîştige pur şi simplu alegerile, ci şi să-şi

distrugă adversarul, politic, personal, public.

– Curtis Gunner e căsătorit, fericit, tată a doi copii. Dosarul său în Senatul statului e curat ca lacrima. Vreau să schimbi situaţia asta.

– S-o schimb? Cum?

– Prin magie.

Rezemîndu-şi bărbia pe mîinile unite, Sam rînji.

– La asta te pricepi cel mai bine, nu? Vreau fotografii ale lui Gunner cu alte femei – cu curve. Şi cu alţi bărbaţi, da, cu alţi bărbaţi.

Trebui să-şi apese o mînă pe coaste, cutremurat de rîsul pe care i-l stîrnea o asemenea imagine.

– Aşa va fi şi mai interesant. Vreau scrisori, hîrtii care să-i dovedească implicarea în afaceri ilegale, iar altele care să demonstreze că a deturnat banii publici în folosul său propriu. Asta ar trebui să-i ardă un şut în curul lui liberal. Vreau să le faci perfecte, inatacabile.

– Nu ştiu cum...

– Atunci vei găsi o cale.

Ochii lui Sam sticleau. Avea puterea acolo, chiar acolo, îşi dădu el seama. De astă dată, nici măcar nu mai trebuia s-o caute.

– Vrei să-ţi faci voiajul sentimental, Callahan, atunci plăteşte-l. Adună la un loc fotografiile trucate, hîrtiile, chitanţele, corespondenţa. Îţi dau timp de acum şi pînă, să zicem, cu zece zile înainte de alegeri. Da, zece zile, murmură el aparte. Cînd va ieşi la iveală povestea asta, vreau să fie proaspătă în minţile alegătorilor în timp ce se duc după perdea să tragă de

mîner.

Simțindu-se nespus de generos, își înclină capul:

– Cu asta, îți rămîne tot atîta timp alături de familia Nouvelle.

– Am să fac tot ce pot.

– Ai să faci exact ce spun eu, sau, la timpul potrivit, vei plăti. Toți vor plăti.

– Nu știu despre ce vorbești.

Cu un nou zîmbet jucîndu-i în jurul gurii, Sam înălță *coupe-papiers*-ul de fildeș, încercîndu-i vîrful cu degetul mare.

– Mă vei mulțumi cu sarcina pe care ți-o dau. Mă vei mulțumi complet. Sau, toate cele cu care te-am amenințat acum cinci ani, se vor adeveri.

– Ai spus că dacă plec n-ai să le faci nimic.

Dintr-o lovitură furioasă, Sam înfipse vîrful cuțitului în colțul vătuit al sugativei.

– Iar tu ai readus totul la zero venind aici. Ai aruncat zarurile din nou, Callahan. Ceea ce se întîmplă cu ai lui Nouvelle depinde de cît de bine vei juca. S-a-nțeles?

– Mda. Da, înțeleg.

Avea să joace partida, își spuse Luke. Și, de astă dată, avea să cîștige.

– Deci, deci?

Țopăind de nerăbdare, Jake îl urma pe Luke spre avionul *Cessna.*

– Deci, lucrurile mele sînt la bord?

– Mda, mda. Ce s-a-ntîmplat cu Wyatt? Eu, nu-s decît un pion, sigur. Doar un soldat umil, dinapoia frontului, doar un...

– Un găoz, încheie Luke în locul lui; urcă în carlingă și începu să controleze cadranele. A mers bine, spuse el, cînd Jake se cufundă într-o tăcere ofensată. Dacă ții seama de faptul că a trebuit să mă cobor la a juca rolul milogului bîlbîit, cînd ceea ce-mi venea să fac era să-i smulg inima din piept.

– Din cîte-aud, filfizonul ăsta nici măcar n-are inimă.

Jake își încheie centura și-și împinse ochelarii în sus pe nas. Se vedea clar că Luke era într-o stare de spirit primejdioasă – ceea ce însemna că scurtul zbor pînă la New Orleans avea să fie plin de evenimente. Ca măsură de prevedere, Jake dizolvă dramamină și valium, în ceea ce-i mai rămăsese din sucul de portocale cald.

– Oricum, ai obținut timpul de care aveai nevoie, nu?

– L-am obținut.

Luke se întrerupse, pentru a vorbi cu turnul de control și a primi acordul de decolare. În timp ce-și începea manevrele, îi aruncă o privire lui Jake, care era deja palid, cu ochii sticloși și falangele albite.

– Am mai primit și încă o muncă pentru tine.

– A, bun. Mhm, grozav.

Din instinct de conservare, Jake închise ochii cînd botul avionului se înălță. După cum îi spunea necontenit lui Luke, detesta să zboare. Dintotdeauna, pentru totdeauna. Motiv pentru care, era convins, Luke îl înghesuia în carlingă o dată pe săptămînă în medie.

– Tîrgul propus de Wyatt include oarece împroșcări cu noroi creatoare.

În timp ce avionul își continua ascensiunea, Luke simți cea mai mare parte din tensiune risipindu-se. Îi plăcea zborul. Dintotdeauna, pentru totdeauna.

– E exact în căprăria ta.

– Împroșcări cu noroi, deschise Jake un ochi, prudent. Ei, și ce știu eu despre împroșcatul cu noroi?

– Vrea fotografii trucate, hîrtii, corespondență de afaceri falsă, care să-l pună pe acel Curtis Gunner într-o lumină proastă. Documente ilegale, neetice și imorale – de soiul acelora care duc la pierderea alegerilor, destrămarea familiilor și distrugerea vieților.

– Căcat, Luke, n-avem nimic împotriva lui Gunner ăsta, nu? Știu că a trebuit să te faci frate cu dracul pentru a cumpăra timpul de care ai nevoie ca să-i faci bucata lui Wyatt. Dar, ce mama mă-sii, nu mi se pare tocmai cușer.

După ce înscrise avionul pe orizontală, Luke își aprinse o țigară.

– Viața asta pute, Finestein, dacă n-ai observat. Faci treaba, și o faci bine – doar cu o mică ajustare.

Jake oftă.

– Am spus că intru, deci sînt intrat. Obține materialele – și au să fie destul de fierbinți ca să frigă.

– Contez pe asta.

– Deci, care-i ajustarea?

Luke strînse țigara între dinți, rînjind.

– Nu-i faci figura lui Gunner, i-o faci lui Wyatt.

– Lui Wyatt? Da' ai spus...

Chipul palid al lui Jake se lumină într-un surîs visător. Valiumul își făcea efectul.

– Acum m-am prins. Acum m-am prins. Joc dublu.

– Christoase, repede le mai pricepi, Finestein.

Rînjetul continua să i se lățească, pe cînd Luke introducea avionul în hangar și pornea spre casă.

Capitolul 28

Dormitorul pe care îl împărțiseră cîndva Lily și Max era complet utilat pentru îngrijirea unui pacient cu grave handicapuri cognitive. Roxanne lucrase în strînsă colaborare cu personalul spitalicesc și cu un decorator de interioare, pentru a fi sigură că mediul ambiant al tatălui ei era sigur și practic, fără a sugera atmosfera unui salon de spital.

Monitoarele și medicamentele erau necesare, dar, după părerea ei, la fel de necesare erau și culorile vii și materialele moi pe care le îndrăgise Max întotdeauna. O echipă de trei surori lucrau în schimburi de

cîte opt ore, iar un fizioterapeut și un consultant făceau vizite regulate. Dar mai erau și flori mereu proaspete, perne pufoase și o selecție amplă din muzica clasică favorită a lui Max.

La ușile terasei fusese instalată o încuietoare specială, pentru a-l împiedica să hoinărească de unul singur. Roxanne refuzase cu răceală sfatul medicului de a pune gratii la ferestre, agățînd în locul acestora perdele noi de dantelă.

O fi fost tatăl ei prizonier al bolii, dar n-avea să facă din el un ostatic în propria-i casă.

O bucura să vadă lumina soarelui șiroind prin dantelele de la ferestre, să audă acordurile în surdină ale lui Chopin cînd pășea în odaia tatălui ei. Cînd n-o recunoștea, nu i se mai sfîșia atît de feroce inima. Ajunsese să accepte faptul că existau zile bune, precum și zile rele. Acum, văzîndu-l așezat la birou, plimbînd cu răbdare bile de buret printre degete, putea simți un mic grăunte de ușurare.

Astăzi, era mulțumit.

– Bună dimineața, domnișoară Nouvelle.

Sora din schimbul întîi ședea lîngă fereastră, citind. Puse cartea deoparte și-i zîmbi lui Roxanne.

– Domnul Nouvelle face puțin program de exerciții înaintea tratamentului.

– Mulțumesc, doamnă Fleck. Dacă dorești să iei o pauză de zece, cincisprezece minute, LeClerc tocmai a făcut cafeaua.

– Probabil că m-aș putea strădui să beau puțină.

Doamna Fleck avea douăzeci de ani de meserie și ochi blînzi. Ochii, mai mult decît experiența, o îndemnaseră pe Roxanne s-o angajeze. Își urni de pe scaun făptura masivă și-i atinse lui Roxanne scurt brațul în timp ce ieșea.

– Bună, tată.

Roxanne se apropie de birou, aplecîndu-se să-și sărute tatăl pe obraz. Era prea slab, atît de slab încît se întreba cum putea pielea aceea fragilă să suporte apăsarea oaselor.

– Ce zi frumoasă! Te-ai uitat afară? Toate florile lui LeClerc s-au deschis, iar Mouse a reparat fîntîna din curte. Poate ți-ar plăcea să te așezi mai tîrziu acolo și s-o asculți.

– Am de exersat.

– Știu.

Îi ținea o mînă ușoară pe umăr, privindu-i degetele deformate cum se chinuiau să manipuleze bilele. Cîndva, putuse să pocnească din degete și să aprindă un foc, dar la asta era mai bine să nu se gîndească.

– Spectacolul a mers bine. Finalul a ieșit deosebit de frumos. Oscar a ajuns un cabotin clasa-ntîi și-i atît de cuminte încît nici chiar Lily nu mai e nervoasă prin preajma lui.

Continuă să vorbească, fără a aștepta vreun răspuns. Rare erau zilele cînd Max se întrerupea din ce făcea ca s-o privească, necum să se mai și angreneze cu-adevărat în conversație.

– L-am dus pe Nate la zoo. I-a plăcut nespus.

Nu credeam să-l mai scot vreodată din casa șerpilor. Crește atît de repede, tată. Uneori, mă uit la el și mai că nu-mi vine să cred că-i al meu. Te-ai simțit și tu vreodată așa, în perioada cînd creșteam eu? S-a întîmplat vreodată să te uiți și să simți un fel de buimăceală generală, întrebîndu-te cum a ieșit din tine ființa aia?

Una dintre bile sări pe podea. Roxanne se aplecă s-o ridice, apoi se lăsă pe vine, astfel încît ochii să-i fie la același nivel cu ai lui Max, cînd i-o înapoie.

Privirea lui Max lunecă dinspre a ei, ca un păianjen în căutarea unui colț unde să-și țească pînza. Ea, însă, avu răbdare, așteptînd pînă o privi din nou.

– Îți făceai griji tot timpul? întrebă Roxanne, încetișor. În adîncul minții, pe sub și peste toată treaba asta zilnică de-a trăi? Tot timpul te temeai că faci ce nu trebuie, că spui ce nu trebuie, că alegi greșit? Nu ți-era niciodată mai ușor, nu-i așa? Să ai un copil e atît de minunat, și atît de înspăimîntător.

Surîsul lui Max înflori încet. Pentru Roxanne, era ca și cum ar fi privit răsăritul soarelui în deșert.

– Ești foarte frumoasă, spuse el, mîngîindu-i părul. Acum trebuie să exersez. Ai vrea să vii la spectacol și să mă vezi cum tai în două o femeie cu fierăstrăul?

– Da.

Îi privi degetele lucrînd cu bilele.

– Ar fi frumos.

Așteptă un moment.

– S-a întors Luke, tată.

Max continuă să manevreze bilele, cu zîmbetul prefăcîndu-i-se într-o încruntătură de concentrare.

– Luke, spuse el, după o lungă tăcere; şi din nou. Luke.

– Da. Ar vrea să te vadă. E-n regulă dacă-l las să-ţi facă o vizită?

– A ieşit din lada aia?

Muşchii feţei lui Max începură să tresalte. Bilele se împrăştiară, ricoşînd. Ridică glasul, iritat şi autoritar:

– A ieşit?

– Da, îi luă Roxanne mîinile neliniştite. E bine. Merg să mă văd cu el în curînd. Ai vrea să-l aduc la tine?

– Nu cînd exersez, deveni glasul lui Max mai ascuţit, spărgîndu-se. Am nevoie de exerciţii. Cum să-mi iasă bine dacă nu exersez?

– Perfect, tată.

Ca să-l calmeze, Roxanne adună bilele şi le puse pe birou, la îndemînă.

– Vreau să-l văd, murmură Max. Vreau să-l văd cînd a ieşit din ladă.

– Am să-l aduc.

Îi sărută din nou obrazul slab, dar Max era deja adîncit în strîngerea bilelor de buret în palmă.

Cînd coborî la parter, Roxanne îşi elaborase strategia. Luke revenise; nu putea trece peste acest fapt. Nici n-avea să-i ignore legătura profundă cu Max. Dar asta nu însemna că n-avea să-l supravegheze ca un uliu cînd îi va permite vizita.

Întocmai cum existau anumiţi paşi necesari în sensul întreprinderii unei misiuni, trebuia să respecte anumiţi paşi şi faţă de Luke. Avea să lucreze cu el fiindcă îi convenea, fiindcă propunerea lui o intriga şi, dacă nu se schimbase dramatic în ultimii cinci ani, era cel mai bun. Pe scenă, sau la deschiderea celui mai asigurat seif.

Astfel că avea să-l folosească în scopurile ei proprii, să-şi ia cota din profit şi să se despartă.

Numai că exista şi Nathaniel.

Oprindu-se pe antepenultima treaptă, Roxanne luă un *Ferrari* mare cît o cutie de chibrituri. Şi-o strecură în buzunar, rămînînd însă cu degetele împrejurul maşinuţei, gîndindu-se la copilul ale cărui degete o conduceau în curse pe covor sau în excursii lungi peste dalele curţii. Copilul era chiar acum în clasa sa de grădiniţă, trăindu-şi fericit dimineaţa, împreună cu cei mai buni prieteni ai lui actuali. Putea ignora legătura dintre Luke şi copilul despre care acesta nici măcar nu ştia că exista? Era oare o iluzie pe care ar fi trebuit s-o menţină pe tot restul vieţii?

Încă un timp, se încredinţă, în timp ce mergea spre bucătărie. Mai avea nevoie de ceva timp.

Nu-i ajută la liniştea sufletească să-l găsească pe Luke acolo, aşezat la masă aşa cum stătuse atît de des în viaţa lor, arătînd exact ca la el acasă, cu o ceaşcă de cafea într-o mînă şi ultima bucăţică sfărîmicioasă de beignet în cealaltă.

– Frumoasă scamatorie, Callahan, felul ăsta de-a te strecura prin crăpături.

Luke o salută, confirmîndu-i afirmaţia, cu un surîs dezinvolt.

– Unul dintre cele cinci lucruri care mi-au lipsit cel mai mult cît timp am fost plecat e mîncarea gătită de LeClerc.

– Băiatul ăsta a fost întotdeauna un apetit ambulant. Şezi, fetiţo. Îţi pun cafeaua.

– Nu, mulţumesc.

Ştia că vocea-i era rece şi simţi un uşor junghi cînd ochii lui LeClerc se desprinseră dintr-ai ei. La dracu', se aşteptau să angajeze o fanfară de alămuri?

– Dacă ţi-ai terminat *petit déjeuner*-ul, ne-am putea apuca de treabă.

– Sînt gata cînd eşti şi tu, se ridică Luke, înhăţînd încă un pateu din coşul de pe masă. Iau doar unul, la drum.

Îi făcu cu ochiul lui LeClerc, înainte de a ieşi agale pe uşa ţinută deschisă de Roxanne.

– Şi-acum mai face el singur toată grădinăria? întrebă Luke în timp ce străbăteau curtea decorată cu flori.

– Din cînd în cînd, îl lasă pe...

Nate.

– ...unul din noi să-l ajute, încheie ea. Dar tot tiran e cînd e vorba de trandafiri.

– Abia dacă arată puţin îmbătrînit. Mi-era teamă.

Se opri, acoperindu-i mîna lui Roxanne, în timp ce aceasta o întindea spre clanţa atelierului.

– Bănuiesc că n-ai putea înţelege, dar mi-era teamă că s-au schimbat. Adineaori, însă, stînd în bucătărie, totul era la fel ca întotdeauna. Mirosurile, sunetele, senzaţia, întocmai aceleaşi.

– Şi asta te face să-ţi fie mai uşor.

Îşi dorea s-o fi putut învinui pentru că răsucea atît de expertă cuţitul în rană.

– Nu complet. Tu te-ai schimbat, Rox.

– Serios?

Se întoarse spre el. Era mai aproape decît i-ar fi convenit, dar se hotărî să nu se crispeze, nici să nu se aplece cu jind spre el. În schimb, rămase dreaptă, cu un zîmbet rece.

– A fost o vreme cînd îţi puteam citi totul pe faţă, murmură el. Dar tu ai apăsat un comutator. Arăţi la fel, miroşi la fel, te-auzi la fel, presupun că dacă te-aş putea lua în pat te-aş simţi la fel, dar ai apăsat pe acel mic buton.

Cu ochii într-ai ei, îi trecu o mînă peste faţă.

– Acum, peste femeia pe care mi-o amintesc e suprapusă o alta. Care dintre ele eşti tu, Roxy?

– Sînt exact cine vreau să fiu.

Apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

– Sînt cea care m-am făcut să fiu.

Aprinse luminile, inundînd atelierul mare, cu cuferele lui colorate, mesele lungi şi pîlcurile de magie.

– Deci, ai văzut spectacolul. Ar trebui să-ţi fi format o idee clară despre cum lucrez acum. Stilul de bază constă în eleganţă, tuşe strălucitoare, dar permanent cu graţie şi fluiditate.

– Mda, foarte drăguţ.

Luke muşcă din beignet, împrăştiind zahărul pudră.

– Poate puţin cam prea puternic în latura feministă.

– Zău? îşi arcui ea sprînceana; luă un pumnal de argint cu prăsele încrustate în pietre scumpe, pe care-l folosea ca recuzită. Cred că tu ai prefera să te fudulești pe scenă bătîndu-te-n piept şi flexîndu-ţi muşchii.

– Cred că putem ajunge la o medie armonioasă.

Rezemîndu-se de masă cu un şold, Roxanne îşi bătu lama stiletului în palmă.

– Cred că avem o problemă de comunicare, Callahan. Eu sînt spectacolul. Sînt absolut dispusă să te las să-ţi pui în scenă revenirea, ca parte din diversiune, dar sînt şi voi rămîne stăpînă pe regie.

– Revenirea mea, îşi trecu el limba peste dinţi. Ai dreptate într-o singură privinţă, iubito. Este o problemă de comunicare. Reveniri au foştii. Eu i-am făcut să le sară ochii din cap, în Europa.

– Nu-i drăguţ, cum atîtea dintre sătucurile alea

încă se mai îmbulzesc la panarame?

Ochii lui Luke se strînseră, lucind.

– Vrei să laşi jos cuţitul ăla şi să mai spui o dată?

Roxanne se mulţumi să zîmbească, trecîndu-şi un deget peste vîrf.

– Acum, după cum văd, vom juca o singură seară. Pre-publicitatea ar trebui să ne aducă destui pentru o sală plină. *„O noapte de magie cu Roxanne Nouvelle".*

Îşi azvîrli capul, făcînd ca părul să i se înfoaie în afară şi pe spate.

– Cu participarea specială a lui Callahan.

– Orgoliul, cel puţin, nu ţi s-a schimbat. Parteneri, Roxanne.

Făcu un pas spre ea.

– Vrei partea leului. Voi fi gentleman în privinţa asta. Dar pe afiş va scrie: *„Nouvelle şi Callahan".*

Ea mişcă un umăr.

– Vom negocia.

– Ascultă, nu-mi pierd vremea cu balivernele tale meschine.

– Meschine? Cine vorbeşte de meschinării?

Se răsuci spre el, înfigîndu-i pumnalul în inimă. Expresia de stupefacţie de pe chipul lui o făcu să cadă înapoi peste masă, prăpădindu-se de rîs.

– Doamne, ce fraier!

– Drăguţ.

Îşi frecă pieptul, în locul unde-l lovise de stiletul trucat. Dedesubt, inima i se oprise în loc.

– Foarte drăguț. Acum vrei să ne-apucăm de treabă, sau ai chef de joacă?

– Sigur, trecem la treabă.

Puse cuțitul deoparte, apoi se săltă pe masă.

– E spectacolul meu, și durează o oră și trei sferturi. Sînt dispusă să-ți cedez cincisprezece minute.

– Iau cincizeci – inclusiv zece minute pentru final, pe care-l facem împreună.

– Iei locul lui Oscar?

Cînd Luke îi răspunse printr-o privire mată, zîmbi.

– Mîța, Callahan. Finalul îl fac cu mîța.

– Mutăm bucata în primul act, înainte de pauză.

– Cine naiba te-a făcut șef?

– E numărul meu, Roxanne.

Oprindu-se aici, se îndreptă spre unul dintre cuferele viu colorate. Era la fel de înalt cît el și secționat în trei părți egale.

– Vreau să fac o evadare, un număr de multiplicare pe care l-am pregătit, o iluzie pe scară amplă și o transportare.

Ca să aibă ceva de făcut cu mîinile, Roxanne luă trei bile, începînd să jongleze.

– Asta-i tot?

– Nu, finalul e separat.

Luke se întoarse și luă încă o bilă. Prinzîndu-i ritmul, i-o aruncă printre cele trei. Roxanne prinse cea de-a patra bilă fără a clipi măcar.

– Vreau să fac o variațiune a iluziei cu coada de mătură pe care-o făcuserăm în croazieră. Am pus deja

la punct majoritatea detaliilor. Aș vrea să începem repetițiile cît mai curînd.

– Ai vrea tu multe.

– Mda.

Făcu un pas înainte și, iute ca un șarpe, își strecură mîinile pe sub ale ei pentru a prelua bilele.

– Trucul constă în a decide cînd te miști și cînd aștepți, îi rînji, prin cercul zburător al bilelor. Putem repeta aici, sau putem folosi casa pe care tocmai am cumpărat-o.

– Așa?

Roxanne nu putea suferi faptul că se simțea interesată.

– Crezusem c-ai tras la un hotel.

– Îmi place să am spațiul meu propriu. E o casă mărișoară, în Garden District. De vreme ce încă nu m-am deranjat prea mult cu mobila, am avea loc cît cuprinde.

– Încă?

– M-am întors, Rox.

Expedie bilele spre ea, dar Roxanne le abătu în lături.

– Obișnuiește-te cu ideea.

– Nu dau o para chioară unde locuiești. Asta-i o afacere, și nu mai mult de una. Să nu-ți intre-n cap că revii în echipă.

– Am și revenit. Asta te sperie.

Își ridică o mînă, în semn de pace.

– Ce-ar fi să vedem cum o rezolvăm? Mouse și

Jake şi-au pus deja capetele la bătaie în problema pazei, şi...

– Stai aşa.

Enervată, Roxanne se împinse de lîngă masă.

– Cum adică, şi-au pus capetele la bătaie?

– Adică l-am adus şi pe Jake. El şi Mouse au plecat să discute electronică.

– Pe-asta n-o-nghit, îl îmbrînci ea într-o parte, ca să aibă spaţiu destul de umblat. E clar? N-o înghit. Nici nu mă gîndesc să te las să intri aici în pas de vals şi să te faci stăpîn. Eu organizez totul, de peste trei ani. De cînd Max... de cînd nu mai poate el. Mouse e al meu.

– Nu mi-am dat seama că a devenit bun privat, de cînd am plecat eu.

Furioasă, se răsuci spre el.

– Ştii foarte bine ce vreau să zic. Face parte din familia *mea.* Din echipa *mea.* Tu ai renunţat la asta.

– Am renunţat la multe, dădu Luke din cap. Vrei să faci din asta o chestie personală. Perfect. Am trăit cinci ani fără nimic din tot ceea ce avea importanţă pentru mine. Acum mi le iau înapoi, Roxy. Pe toate.

La dracu' cu prudenţa, cu curtea, cu controlul, îşi spuse, în timp ce o apuca de umeri.

– Pînă la ultima frîntură. Nimic n-are să mă oprească.

Roxanne s-ar fi putut smulge. Ar fi putut să-l zgîrie, să-l muşte şi să se zbată, eliberîndu-se. Dar n-o făcu. Ceva din ochii lui, ceva sălbatic şi disperat

de nefericit, o ţintui locului, exact în clipa cînd Luke îi strivea gura sub a lui.

Simţi gustul furiei, al frustrării şi a încă ceva, un dor prea profund pentru a fi exprimat în cuvinte, prea vast pentru lacrimi. Toate acele vechi dorinţe, îngropate cu grijă, îşi croiau drum să iasă, astfel că răspunse şi ea, la lăcomie, cu lăcomie.

O, cît îl mai dorea încă! Cît mai dorea să şteargă timpul şi spaţiul şi să fie din nou ca înainte. Totul era la fel, gustul lui, felul cum gura i se înclina peste a ei, pulsaţia excitată, iute-biciuitoare, care-i lăsa trupul încordîndu-se înnebunit spre împlinire.

Dar nu mai era acelaşi lucru. Exact în timp ce braţele i se încleştau în jurul lui, putu simţi că era mai slab. Ca şi cum ar fi luat o lamă, ciopîrţindu-se singur, fără milă, pînă la muşchi şi la os. Iar dincolo de schimbările fizice, putea să simtă şi alte schimbări. Acest Luke n-avea să mai rîdă atît de repede, să se liniştească atît de uşor sau să iubească atît de gingaş.

Dar, o, cît îl mai dorea!

Putea s-o posede acolo, pe masa unde de-o generaţie erau trezite forţele magiei. Pe podea, unde zăcea risipit praful farmecelor. Acum şi aici. Iar dacă o făcea, dacă lua înapoi ceea ce pierduse, poate că avea să-şi găsească salvarea. Să-şi găsească pacea, poate. Însă, chiar dacă-i aducea iadul şi haosul, i-ar fi mulţumit lui Dumnezeu pentru asta. Îşi lăsă mintea pradă gîndurilor, în timp ce mîinile sale plămădeau trupul ce se contopea atît de perfect cu al lui.

Ea era singura. Cea dintotdeauna. Nu exista nimeni și nimic care să-l oprească să și-o revendice din nou.

Decît el însuși.

– E la fel.

Își smulse gura de peste a lui Roxanne, pentru a și-o îngropa în gîtul ei.

– La dracu', Roxanne, totul e la fel între noi. Știi bine.

– Ba nu e deloc.

Și totuși, rămînea agățată de el, nemișcată, dornică.

– Zii că nu simți.

Furios, frenetic, o trase înapoi, să-i privească fața. Văzu acolo tot ce-avea nevoie să vadă – ochii grei, pielea palidă, gura umflată.

– Zii că nu simți ce efect avem unul asupra altuia.

– Nu contează ce simt, ridică ea vocea, ca și cum strigînd s-ar fi putut convinge singură. Contează ceea ce e. Voi avea încredere în tine pe scenă. Voi avea încredere chiar și în misiune. Dar nicăieri altundeva, Luke. Cu nimic altceva, niciodată.

– Atunci am să mă descurc fără încredere.

Își afundă degetele în părul ei, zburlindu-i-l.

– Am să iau ce rămîne.

– Aștepți să spun că te doresc, se retrase ea, acordîndu-și un moment pentru două respirații calmante. În regulă, te doresc, și poate voi decide s-o transpun în faptă. Fără obligații, fără promisiuni, fără

bagaje.

Se simțea de parcă cineva i-ar fi frămîntat mușchii abdomenului ca pe un aluat de pîine.

– Hotărăște-te acum.

Roxanne aproape că izbucni în rîs. În porunca lui se simțea atît de mult din vechiul Luke.

– Sexul e un domeniu în care sînt prevăzătoare, îl privi ea cu franchețe. Și altceva nu va mai fi între noi.

– Ești prevăzătoare, murmură el, apropiindu-se iarăși, fiindcă te temi că va fi mult mai mult.

Își înclină capul s-o sărute din nou, dar de astă dată Roxanne îl plesni cu o palmă peste piept:

– Ăsta-i răspunsul tău pentru toate?

Întrucît, fie că știa fie că nu, progresaseră, Luke zîmbi:

– Depinde de întrebare.

– Întrebarea e, dacă putem efectua o serie complicată de treburi, în timp ce ne fredonează hormonii, zîmbi Roxanne la rîndul ei, provocatoare. Eu pot, dacă poți și tu.

– S-a făcut.

O luă de mînă.

– Dar, pe drum, am să te iau în pat. Așa că, de ce nu vii la mine? Am putea să... repetăm.

– Eu iau repetițiile în serios, Callahan.

– Și eu.

Cu un hohot de rîs, Roxanne se balansă pe călcîie, vîrîndu-și mîinile în buzunare. Degetele ei atinseră

mașinuța, și-și aminti. Era prea mult. Zîmbetul i se stinse din ochi.

– O vom face mîine.

– Ce este?

Enervat că din nou căzuse oblonul între ei, Luke îi luă bărbia în palmă.

– Unde te-ai dus?

– Pur și simplu azi n-am timp să lucrez.

– Știi că nu asta am vrut să spun.

– Am dreptul la intimitatea mea, Luke. Dă-mi adresa, și voi fi acolo mîine dimineață. Ca să repetăm.

– Bine, lăsă el mîna jos. Jucăm cum vrei tu. Deocamdată. Mai e un lucru, înainte să plec.

– Ce anume?

– Lasă-mă să-l văd pe Max.

Cînd Roxanne ezită, Luke își pierdu iarăși calmul.

– Ce mama dracului, zgîrie-mă și mușcă-mă cît vrei. Dar nu mă pedepsi în felul ăsta.

– Nu mă cunoști deloc, nu-i așa? replică ea obosită; întorcîndu-se, porni spre ușă. Te duc la el.

Știuse că avea să fie rău. Luke adunase toate referirile din presă despre starea lui Max, citise tot ce putuse găsi despre boala lui Alzheimer. Fusese sigur

că era pregătit pentru schimbările fizice, și pentru cele emoționale.

Dar nu știuse cît avea să-l doară să vadă acel personaj mai mare decît realitatea, din copilăria lui, atît de împuținat, de bătrîn și de rătăcit.

Stătu o oră, în camera însorită, pe muzică de Mozart. Vorbi încontinuu, deși nu primea nici un răspuns, căutînd pe chipul lui Max un semn că-l recunoștea.

Nu plecă decît cînd intră Lily și-i spuse cu blîndețe că era timpul ca Max să-și facă exercițiile.

– Am să mai vin, puse Luke mîna peste a lui Max, simțindu-i pulsul firav în încheietura slăbită. Am cîteva figuri noi pe care s-ar putea să-ți placă să le vezi.

– Trebuie să exersezi, spuse Max, privind spre mîna suplă și puternică a lui Luke. Bune mîini. Trebuie să exersezi.

Rînji deodată.

– Ai potențial.

– O să revin, repetă Luke și plecă orbește spre ușă.

O găsi pe Roxanne la parter, în salonul din față, privind pe fereastră în stradă.

– Îmi pare rău, Roxy.

Cînd păși în spatele ei, cuprinzîndu-i mijlocul cu un braț, Roxanne nu obiectă ci, un moment, cedă, rezemîndu-se de el.

– N-am pe cine să dau vina. La început, am

încercat și calea asta. Pe medici, pe soartă, pe Dumnezeu. Chiar și pe tine, numai fiindcă nu erai aici.

Cînd Luke îi depuse un sărut pe creștetul capului, închise strîns ochii. Dar, cînd îi deschise iar, erau uscați.

– A plecat undeva unde trebuie să fie. Așa rezolv eu situația. Nu suferă, deși uneori mă tem că e o suferință de-un soi mai profund, pe care n-o pot vedea. Știu, însă, ce noroc avem că-l putem ține acasă, aproape, pînă va fi gata să cedeze complet.

– Nu vreau să-l pierdem.

– Știu.

Înțelegerea era prea profundă ca să se mai abțină. Își ridică mîna spre una dintre cele care-i apăsau umerii și-și înlănțui degetele cu ale lui. Cînd era vorba de Max, putea fi generoasă fără nici o limită.

– Luke, am nevoie să stabilesc niște reguli, și nu ca să te pedepsesc. Aș vrea să-l vizitezi pe Max cît mai mult posibil. Știu că e greu, și-i dureros, dar trebuie să cred că lui îi face bine. Ai fost... ești... o parte importantă din viața lui.

– Nu trebuie să-ți spun ce simt pentru el, ce-aș face pentru el, dac-aș putea.

– Nu. Nu, nu e nevoie, expiră ea prelung. Va trebui să mă anunți cînd vrei să fii. Vizitele neanunțate îi perturbă programul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Roxanne.

– Există motive.

Se întoarse, categorică.

– N-am să mă explic, ci doar voi stabili limitele. Ești binevenit aici. Și Max ar dori-o. Dar în termenii hotărîți de mine.

– Deci, mă înscriu în audiențe?

– Exact. De obicei, cel mai bine e dimineața, ca astăzi. Uneori, între nouă și unsprezece.

Cînd Nathaniel se afla în siguranță, la grădiniță.

– Așa, putem fixa repetițiile după-amiaza.

– Perfect, porni el cu pași mari spre ușă. O să-mi fac un nenorocit de orar zilnic.

Roxanne auzi ușa din față trîntindu-se. Ecoul ei familiar aproape o făcu să zîmbească.

Capitolul 29

Pentru prima oară în viața ei, Roxanne suferea dezaprobarea familiei. Nu-i spuneau că greșea. Nu aveau loc teorii, sfaturi nesolicitate, rețineri în zîmbete și conversație.

Poate ar fi preferat toate astea, în locul murmurelor pe care le auzea înainte de-a intra în cîte-o cameră, al privirilor lungi și triste pe care le simțea în spatele ei. Nu înțelegeau. Își putea spune acest lucru, iertîndu-i – sau, aproape. Nici unul dintre ei nu se pomenise vreodată cu burta la gură, părăsit și singur. Ei, poate nu tocmai singur, se corectă ea, proptindu-și

bărbia în pumn și privindu-l pe Nathaniel cum se juca în curte cu mașinuțele. Avusese o familie, un cămin și un sprijin indiscutabil.

Dar nimic din toate astea nu remedia fapta lui Luke. A dracului să fie ea dacă avea să-l răsplătească împărțind cu el copilul său de-o frumusețe perfectă și primejduind echilibrul stabil al fericirii lui Nate.

De ce nu puteau înțelege asta?

Își înălță privirea, cînd ușa bucătăriei se deschise, și-i zîmbi lui Alice care trecea prin curte. O aliată, își spuse Roxanne. Alice nu-l cunoștea pe Luke, nu-și pusese nici o investiție emoțională în el. Dintre toți oamenii, ea ar fi fost de acord că o mamă avea dreptul să-și apere copilul. Și pe ea însăși.

– A fost un accident groaznic, îi spuse Nathaniel lui Alice.

Interesată, guvernanta se aplecă, șuvițele blonde ale părului legănîndu-i-se în față și poalele rochiei largi de bumbac aproape atingînd cărămizile.

– Arată grav, fu ea de acord, cu vocea sa calmă. Mai bine să sunăm la nouă-unu-unu.

– Nouă-unu-unu! acceptă Nathaniel, încîntat, și începu să scoată sunete de sirenă.

– Ăsta-i al treilea accident într-un sfert de oră, se strînse Roxanne pe banca de fier, pentru ca Alice să se poată așeza alături. Numărul victimelor e în creștere.

– Drumurile astea sînt amăgitoare, își arboră Alice surîsul drăgălaș, eteric. Am încercat să-l educ

în privința avantajelor de-a folosi mașinile în comun, dar preferă ambuteiajele.

– Preferă accidentele de circulație. Sper să nu-i sucească mințile.

– A, cred că aici sîntem în siguranță.

Alice inspiră adînc, pentru a simți mireasma trandafirilor, a mazării dulci și a stratului de frunze proaspăt stropite. Curtea era locul ei favorit, un loc umbros, menit să stai jos vara și să cugeți. Obicei atît de tipic sudist. Ca yankee transplantată, îmbrățișa tot ceea ce aparține Sudului cu aceeași fervoare cu care un catolic proaspăt convertit îmbrățișează biserica.

– Mă gîndeam să-l duc pe Nate la Jackson Square, după grădiniță. Să zburde puțin.

– Aș vrea să pot merge și eu cu voi. Întotdeauna, cînd pregătesc o treabă, am senzația că nu stau destul timp cu el.

Alice acceptase toate laturile ocupațiilor familiei Nouvelle, cu o ușurință filosofică. Pentru ea, nu furau, cît mai mult răsfirau profiturile excesive.

– Ești o mamă minunată, Roxanne. Nu te-am văzut niciodată lăsîndu-ți munca să se amestece cu necesitățile lui Nate.

– Sper că nu. Necesitățile lui sînt cel mai important lucru pentru mine.

Rîse, cînd Nate ciocni două mașini, scoțînd sunete de zdrobire.

– Omucidere?

– Agresiune sănătoasă.

– Ești o comoară pentru mine, Alice.

Cu un oftat, Roxanne se rezemă de spătar. Își freca însă palmele, semn sigur de nervozitate.

– Totul părea atît de echilibrat, de just, de simplu. Îmi place rutina, știai? Cred că de la disciplina magiei mi se trage.

Alice o studie pe Roxanne cu ochi calmi.

– N-aș spune că ești o femeie căreia îi displac surprizele.

– Unele surprize. N-am să admit ca viața lui Nate să fie perturbată. Și nici a mea, la o adică. La naiba, vreau să știu ce e mai bine pentru el. Și, categoric, știu ce e mai bine pentru mine.

Alice tăcu un moment. Nu era femeia care să vorbească fără a judeca. Își aduna gîndurile cu grija și selectivitatea cu care ar fi cules flori.

– Vrei să-ți spun că faptul de-a-l ține pe Nate ascuns de tatăl lui e ceea ce trebuie.

– Este.

Roxanne îi aruncă o privire băiatului, coborînd prudentă vocea.

– Cel puțin, pînă consider eu că a sosit timpul. N-are nici un drept asupra lui Nate. A renunțat la drepturi cînd ne-a părăsit.

– Nu știa că *vă* părăsește.

– Asta nu intră în discuție.

– N-o fi intrînd, sau poate că da. Nu sînt în situația de a ști.

– Deci, se subțiară buzele lui Roxanne la gîndul

noii trădări. Te aşezi în rînd cu ei.

– Nu-i ca o alegere de echipe pentru jocul cu mingea, Roxanne.

Întrucît la Alice prietenia stătea pe primul plan, îi cuprinse cu o mînă degetele rigide.

– Orice-ai face sau n-ai face, cu toţii rămînem alături de tine. Indiferent că sîntem de acord sau nu.

– Iar tu nu eşti.

Cu un oftat, Alice clătină din cap.

– Nu ştiu ce-aş face, în situaţia ta. Şi numai tu poţi şti ce simţi cu adevărat, în adîncul inimii. Eu pot să spun că, în săptămîna de cînd l-am cunoscut pe Luke, a ajuns să-mi placă. Îmi place intensitatea trăirilor lui, nepăsarea lui, concentrarea neabătută spre un singur ţel. Acestea sînt şi unele dintre motivele pentru care şi tu îmi placi.

– Deci, spui că ar trebui să-l primesc, să am încredere în privinţa lui Nate.

Era atît de greu să dai sfaturi, îşi spuse Alice; se întrebă de ce atîţia oameni prosperau în acest sens.

– Spun că ar trebui să faci ce simţi tu că e just. Orice-ar fi, nu va schimba un fapt simplu. Luke e tatăl lui Nathaniel.

Luke, Luke, Luke, clocotea Roxanne, în timp ce-l

privea făcîndu-şi numărul *Femeii în cutia de sticlă*, cu Lily. Mouse şi Jake stăteau mai într-o parte, smulşi din încîlceala electronică la care moşmondiseră, pentru a privi.

De ce, de cum se întorsese, Luke devenise deodată soarele în jurul căruia se roteau cu toţii ca nişte planete? Detesta asta.

Totul ieşea prost. Repetau aici, în living room-ul lui ca un hambar, cu plafon înalt şi zugrăveală aiurită. Dintr-odată, nimeriseră pe terenul lui, unde el poruncea.

La stereo cînta muzică rock. Îşi sincroniza numărul pe *Born to Run* a lui Springsteen. Întotdeauna lucrau pe muzică clasică, îşi spuse Roxanne, îndesîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor groşi. Întotdeauna. O înfuria cu atît mai mult faptul că lui îi convenea, precum şi iluzia.

Era rapidă, palpitantă, senzuală. Tot ce făcea el corespundea acestor trei atribute. Ştia al dracului de bine că publicului avea să-i placă. Ceea ce nu făcea decît s-o acrească şi mai tare.

– Bine, se întoarse Luke spre Lily, sărutîndu-i obrazul îmbujorat. Timpul, Jake?

– Trei minute patruzeci.

Acţionase deja cronometrul.

– Cred că mai putem rade zece secunde.

În pofida aerului condiţionat, transpirase. Totuşi, îi plăcea să menţină acea iluzie anume a ritmului trepidant şi era pornit s-o accelereze şi mai mult.

– Mai faci față la o reluare, Lily?

– Sigur.

Sigur, o îngînă Roxanne în sinea ei, strîmbîndu-se. Orice vrei tu, Luke. Oricînd vrei. Dezgustată, se întoarse să se retragă în colțul opus al încăperii. Avea să lucreze la figura cu *Cristalul rotitor* pe care nu avusese timp s-o perfecționeze înaintea ultimei reprezentații. Acolo, lîngă șemineul masiv de piatră, se afla o masă lungă pliantă. Cîteva obiecte de recuzită o așteptau, pregătite, gata să înceapă.

Îi plăcea în mod deosebit cristalul în formă de diamant, cu fațetele sale irizate. Era o greutate bună și solidă în mîinile ei. Își imagină acordurile lui Ceaikovski, vizualiză scena în penumbră, fasciculele de lumină încrucișate, îndulcite cu filtre albastre, și pe ea însăși, scăldată din cap pînă-n picioare în alb scînteietor pur.

Și înjură, cînd zbieretul de fiară al lui Springsteen îi sfărîmă concentrarea.

Luke percepu grimasa pe care i-o aruncase și rînji.

– Mouse, ce-ar fi să pregătești levitația? Cred că pe asta am terminat-o.

– Sigur, se grăbi greoi Mouse să-l servească.

– Îi tragi pe toți de sfori, nu? spuse Roxanne, cînd Luke i se alătură lîngă masă.

– Asta se numește muncă de echipă.

– Eu mai știu o denumire. Viermuială. Fojgăială.

– Ai zis două denumiri.

Îi acoperi mîinile, peste cristal.

– Ia-o așa, Rox. Odată ce-o terminăm și pe-asta, nu va mai fi nevoie să te-apropii de mine mai mult de trei metri. Decît dacă vrei tu.

– Mă mai gîndesc.

Prefera așa, decît să se gîndească la felul cum simpla atingere a mîinilor lui îi făcea sîngele să se îngroașe.

– Trebuie să știu mai multe despre afacerea Wyatt. Ții secrete față de mine, și nu-mi place.

– Și tu, spuse el simplu. Și nici mie.

– Nu știu despre ce vorbești.

Roxanne, însă, tăiase firul vizual.

– Ba știi. Există un lucru pe care nu mi-l spui. Un lucru despre care toți se-abțin să nu respire. Odată ce te explici, vom rezolva și situația asta.

– Să mă explic?

Reveni cu ochii spre el; erau arzători, ucigași.

– Ceva ce nu-ți spun? Ce-ar putea fi? Ia să vedem... o fi faptul că te detest?

– Nu.

O păcăli, plimbîndu-și mîinile peste brațele ei în timp ce mîinile lui Roxanne erau blocate pe cristal.

– Ai fost foarte ocupată să mi-o tot spui, de mai bine de-o săptămînă. Și mă detești doar cînd te străduiești să te gîndești la asta.

– Dar îmi vine atît de firesc, zîmbi ea, dulce ca un stilet uns cu miere.

– Numai fiindcă încă mai ești nebună după mine.

Cînd Roxanne sîsîi furioasă, Luke o sărută pe vîrful nasului.

– Afaceri, corect?

– Da.

– Atunci să revenim, surîse el lent, amenințător. Pe urmă, vom vedea ce vine firesc.

– Vreau mai multe informații.

– Și le vei primi. Exact cum vei primi piatra, cînd terminăm.

– Stai.

Îl apucă de braț, văzîndu-l că dădea să se întoarcă. Nesigură, puse cristalul jos.

– Ce spui?

– Că, după ce terminăm, piatra va fi a ta. Sută la sută.

Îi cercetă chipul, în căutarea adevărului, dorindu-și să-l poată vedea la fel de clar ca odinioară.

– De ce?

– Fiindcă și eu îl iubesc.

Nu avea ce să spună, căci acesta era adevărul și îl putea desluși limpede. Pieptul i se contractă, blocînd aerul precum și cuvintele.

– Vreau să te urăsc, Callahan, îngăimă. Tare mai vreau să te urăsc.

– E greu, da? îi coborî el un deget peste obraz. Știu, fiindcă și eu am vrut să te uit. Tare-am mai vrut să te uit.

Își ridică ochii spre ai lui și, pentru prima oară de cînd revenise, Luke văzu deschiderea. Își croise

drum cu forța, ba bine că nu, își spuse el, cu oarecare dezgust. Prin intermediul iubirii ei pentru Max. Nu acest drum l-ar fi preferat.

– De ce?

Nu voia să întrebe, îi era teamă de răspuns.

– Fiindcă faptul că te iubeam, faptul de a-mi aminti că te iubeam, mă omora.

Aceste cuvinte îi înmuiară genunchii și-i frînseră inima.

– Nu pui tu mîna pe mine, Callahan.

– A, sigur, o luă el de mînă, pentru a o conduce în centrul camerei. Sigur că o pun.

– Aproape gata.

Mouse fluieră printre dinți. Grozav mai era să-i aibă iar pe amîndoi împreună, își spuse el. Chiar dacă nu zîmbeau. Îl jena faptul de-a simți scînteile zburînd între ei. Lui Mouse i se părea că acesta era un lucru care ar fi trebuit să se întîmple în întuneric, cînd doi oameni erau singuri. O asemenea intimitate avea efecte dure asupra martorilor.

Roxanne își ridică brațele, pentru ca Mouse să poată fixa firele. Nu-și luă un moment, însă, ochii de la Luke. Detesta să admită că-i plăcea această iluzie anume. Sfîrîia, curgea, avea dramatism și poezie.

În plus, se distrase stabilind cu el toate amănuntele, pînă la ultimul.

– Folosim muzica? întrebă.

– Mhm. Pickup-ul meu.

– De ce...

– Fiindcă tu ai ales lumina.

Se încruntă, însă-i era greu să se certe pe tema compensațiilor.

– Și ce muzică e?

– *Îți intră fum în ochi*, zîmbi Luke, cînd ai ei se rostogoliră în orbite. The Platters, Rox. Nu-i muzică clasică, dar e o bucată clasică.

– Dacă te-ai pricepe cît de cît ce-i aia să creezi o temă, ai ști că muzica trebuie să fie coerentă pe parcursul spectacolului.

– Dacă tu te-ai pricepe la fler, ai ști că schimbarea de ritm adaugă muc și sfîrc.

– Muc și sfîrc, pufni Roxanne, și-și aruncă părul pe spate. Hai să-i dăm odată drumul.

– Perfect. Urmează muzica.

Roxanne își ridică mîinile, începînd să se unduiască. El și le întinse, îndoind degetele a invitație. Sau a poruncă. Rezistînd, refuzînd, ea își ridică un braț în dreptul feței, cu palma spre Luke, întoarsă fluid într-o parte. Nu ca retragere. Ispititor. Concentrat asupra ei, numai asupra ei, el îi oglindi mișcarea, pas cu pas, ca și cum ar fi fost legați prin fire invizibile. Degetele li se atinseră infim, zăboviră o clipă, se retraseră.

Roxanne simțea puterea vălurind prin ea ca vinul.

Nu avea nevoie să-și amintească scenariul pentru a-și ține ochii într-ai lui. N-ar fi putut privi în altă parte. Concentrarea chipului lui Luke o străpungea, astfel că-i fu ușor să-și lase capul să se rostogolească

moale, visător, pe umeri.

Poate ar fi reușit să cîștige duelul. Sau poate, capitulînd, o și făcuse.

Luke își aruncă mîinile în sus, poruncă dramatică pe care Roxanne o refuză lunecînd mai departe. Numai pentru a se opri, crispată, cînd brațele lui se coborîră, întinzîndu-se spre ea. Încet, ca prinsă într-o transă, se întoarse la loc.

Nu se clinti, cînd Luke păși mai aproape. Mîna lui îi trecu prin dreptul feței. Ochii lui Roxanne se închiseră, tremurători. Nici un moment mai departe de-o fracțiune ca trupurile să li se atingă, Luke îi dădu ocol. Făcea gesturi prelungi, încete, exagerate, în timp ce picioarele ei se desprinseră de podea, în timp ce părul i se revărsa pe spate, iar trupul i se înălța.

Pe creșterea muzicii, mîinile lui îi urmăreau conturul, mereu la aceași distanță. Trupul ei trepida, dincolo de controlul concentrării. Îl privea printre gene, neavînd încotro, convinsă că avea să urle de dorință și frustrare dacă mîinile acelea mai continuau să se plimbe prin jurul ei fără s-o atingă.

Lui Luke i se părea că-i aude bătăile inimii. Abia abia rezistă dorinței de a-i apăsa mîna pe sîn, pentru a simți acea pulsație ritmică a vieții. Avea gura uscată și știa că respira prea repede. Acum, însă, ajunsese dincolo de iluzie.

Intenționase să fie o secvență romantică, senzuală, și știuse că avea să încerce ape adînci. Dar nu bănuise cît de repede putea să se înece.

Înclină capul spre al ei, cu buzele deasupra, atît de-aproape de a o gusta. Sunetul slab scos de Roxanne, chinuindu-se să nu geamă, îi vui în cap.

Luke o luă de mînă, trecîndu-şi degetele peste palmă, pe dosul acesteia. Cînd degetele li se înlănţuiră, începu şi el să se ridice. Avea ochii fixaţi spre faţa ei, în timp ce pluteau suspendaţi în aer împreună. Pe cînd muzica începea să scadă, Luke îşi întoarse trupul, îi potrivi o mînă sub cap şi-şi coborî gura peste a ei.

Încleştaţi laolaltă, se înclinară spre poziţia verticală, cu trupurile rotindu-li-se. Cînd picioarele amîndurora atinseră podeaua, avea încă braţele petrecute în jurul ei şi încă-i mai ţinea gura captivă.

Jake apăsă butonul cronometrului şi-şi drese glasul.

– Cred că nu-i pasă nimănui de timp, murmură el, vîrînd ceasul în buzunar. Baraca Radio, spuse, inspirat. Haide, Mouse. Tre' s-ajungem la hală.

– Hmm?

– La hală, la hală. Ne trebuie piesele alea.

Mouse clipi din ochi, derutat.

– Ce piese?

– Piesele *alea*, îşi dădu Jake ochii peste cap, arătînd cu o smucitură spre Roxanne şi Luke. Acum se îndepărtaseră, dar numai atît cît să se privească.

– A, şi eu am nevoie de cîte ceva.

Cu ochii-n lacrimi, Lily îl apucă pe Mouse de mînă, trăgîndu-l după ea.

– Am nevoie de-o mulţime. Hai să mergem.

– Da' repetiţia...

– Cred c-o au la degetu' mic, replică Jake, rînjind, în timp ce-l scoteau pe Mouse din casă.

Tăcerea se rotea în capul deja ameţit al lui Roxanne.

– A... a durat cam mult.

– Mie-mi spui?

Fusese gata să explodeze. Acum îşi trecu uşor mîinile în sus şi-n jos pe spatele ei, înainte de-a o elibera din harnaşamentul pentru levitaţie.

– Dar va fi un final al dracului.

– Trebuie lucrat.

– Nu despre final vorbesc, se degajă şi el. Vorbesc despre mine şi despre tine.

Privind-o, îi strecură mîinile sub tricou, lăsîndu-le să-i cutreiere pielea caldă şi netedă a spinării.

– Şi despre asta.

O sărută din nou, tandru.

Roxanne n-avu încotro decît să-l apuce de umeri pentru a-şi ţine echilibrul.

– N-ai să mă seduci.

Luke îşi plimbă buzele peste bărbia ei, ştiind exact unde să muşte pentru a-i trezi fiori.

– Pe pariu?

– Pot pleca de lîngă tine oricînd.

Dar trupul îi stătea strîns lipit de-al lui, iar gura ei îi gonea peste faţă.

– N-am nevoie de tine.

– Nici eu.

Culegînd-o în brațe, porni spre scară.

Dacă înceta să mai tremure, Roxanne era sigură că avea să-și vină în fire. Deocamdată, cel mai indicat părea să se țină bine de el.

Știa ce făcea. Doamne, spera că știa. Acel dor cumplit și colțuros făcea ca tot restul să pară atît de mărunt și de vrednic de milă. Altceva nu exista, altceva nu era necesar să existe. Cu un geamăt, își apăsă fața pe gîtul lui.

– Repede, fu singurul ei cuvînt.

Luke ar fi zburat în sus pe scară dacă ar fi putut. Se credea în stare, după felul cum îi tremurau mușchii și i se îngreunase respirația. Imediat ce închise cu piciorul ușa în urma sa, îi căută din nou buzele. Nu putea decît să mulțumească oricăror forțe, că avusese spiritul de prevedere să cumpere un pat.

Și ce mai pat! Enorm, moale, cu patru stîlpi, cedînd ca un nor cînd se prăvăliră deasupra. Stătu un moment, un moment numai, s-o privească și să-și aducă aminte – s-o forțeze și pe ea să-și amintească tot ce însemnaseră unul pentru altul, tot ce făcuseră unul pentru altul și unul altuia, dincolo de prăpastia acelor cinci ani.

Îi văzu în ochi lupta de a-l contrazice și o înăbuși cu un sărut lacom. Acum n-avea să se mai retragă din calea lui, n-o să i-o mai îngăduie. Imobilizîndu-i încheieturile în cătușele mîinilor, îi ridică brațele deasupra capului. Dacă-l atingea, l-ar fi aprins ca pe un

calup de dinamită. Mai întîi voia să fie sigur că simțea tot ceea ce voia el să simtă.

Roxanne se zbătu, captivă, cu inima sărindu-i în gît spre a bubui ca o tobă. Luke nu făcu decît să-și coboare buzele în preludiul unei exploatări a tuturor secretelor pe care și le amintea.

Visase acest moment de nenumărate ori, în nenumărate camere din locuri fără număr. Numai că realitatea era mai puternică decît orice fantezie. Gustul ei, bîntuindu-l pe dinăuntru, era ca un praznic după ani întregi de post. N-avea de gînd să și-l refuze, nici acum, nici altcîndva.

Roxanne nu se opuse torentului de senzații. N-ar fi suportat. Luke îi înapoia tot ceea ce-i răpise, și încă înmulțit. Aproape uitase ce însemna să tînjească și niciodată nu înțelesese cu adevărat ce înseamnă să abandonezi ultima fărîmă de voință. După o atît de îndelungată abstinență, era așa de simplu, de just, să nu facă altceva decît să simtă. De fiecare dată cînd buzele lui i le găseau pe ale ei, o zguduia cîte un șoc de recunoaștere și un fior în fața necunoscutului.

Sîngele lui Luke luă foc cînd își auzi numele rostogolindu-se de pe buzele ei. Fiecare oftat, fiecare geamăt era un ciocan izbindu-l în pîntece. Înnebunit să mai primească, îi dădu drumul mîinilor pentru a o trage de haine. Gemu de-o plăcere violentă, cînd îi găsi pe dedesubt splendida goliciune.

– Repede, spuse Roxanne din nou, smulgîndu-i cămașa, înnebunită să ajungă cu pielea lipită pe piele.

Cuptorul care se întețea înlăuntrul ei ajunsese aproape de limita exploziei. Dorea să-l aibă în ea cînd avea să sară în aer. Dorea ca Luke să aţîţe focul din trupul ei.

Luke voia s-o savureze. Simțea nevoia s-o devoreze. Gîfîind sufocat, bîjbîi la capsa blugilor, în timp ce mîinile ei îl torturau iar gura îl ardea ca trăsnetul peste umeri şi piept.

Se repezi. La prima dementială lovitură, Roxanne juisă într-un gheizer de lumini întunecate, fără nume. Trupul i se arcui, vibrînd ca o coardă de harpă. Aerul îi năvăli afară din plămîni într-un ţipăt de durere şi totodată de triumf.

Apoi se încleştă împrejurul lui, cu picioarele moi ca mătasea, tari ca oţelul. Pe jumătate scos din minţi, Luke se afundă într-însa, iar şi iar, pînă-şi află propria eliberare şi, poate, mîntuirea.

Rămase astfel, prăbuşit peste ea, uniţi în chip intim. Ştia că Roxanne tăcea de prea multă vreme. Dacă lucrurile ar fi stat ca odinioară, şi-ar fi ridicat o mînă să-i mîngîie alene spatele. Ar fi oftat, l-ar fi sărutat sau ar fi şoptit ceva menit a-l face să rîdă.

Dar nu era nimic, în afara tăcerii prelungite şi pustii. Îl înspăimînta îndeajuns pentru a-i biciui nervii.

– Nu-ţi pare rău că s-a întîmplat, îşi încleştă el

posesiv o mînă în părul ei, ca s-o ţină nemişcată, în timp ce se retrăgea s-o privească. Oi fi fiind capabilă să te convingi pe tine însăţi de aşa ceva, dar nu şi pe mine.

– N-am spus că-mi pare rău.

Cît de greu era să stea calmă, cînd viaţa tocmai i se mutase pe propriile-i temelii.

– Ştiam c-avea să se întîmple. În clipa cînd am intrat în cabină şi te-am văzut, am ştiut, reuşi Roxanne un gest care să treacă drept o ridicare din umeri. Fac adesea greşeli fără ca pe urmă să-mi pară rău.

Ochii lui sclipiră, înainte de-a se rostogoli de lîngă ea.

– Ştii exact unde să loveşti, nu? Tot timpul ai ştiut.

– Nu-i vorba de lovit.

Avea de gînd să privească situaţia în spirit practic. Chiar dacă asta o ucidea.

– Mi-a plăcut să fac din nou dragoste cu tine. Întotdeauna ne-am potrivit la pat.

Luke o *smuci de braţ* înainte de-a fi apucat să ajungă la cămaşa tricotată.

– Pretutindeni ne-am potrivit.

– Ne-am, confirmă ea, cu băgare de seamă. Voi fi cinstită, Callahan. De cînd ai plecat, *nu mi-am* sacrificat prea mult timp din viaţă pentru aşa ceva.

N-avu încotro. Amorul propriu i se umflă ca un balon umplut cu heliu.

– A, da?

Roxanne nu înțelegea cum putea un om să înfurie, să excite și să amuze o femeie, toate odată.

– Nu te împăuna așa. Eu am ales. Eram ocupată.

– Recunoaște, îi plimbă el un deget leneș în josul sînului. Te-am răsfățat prea tare ca să-ți mai convină și alții.

– Problema e, îl plesni ea peste mînă înainte ca atingerea să dizolve și ce-i mai rămăsese din mîndrie, că întîmplător m-ai prins într-un moment...

„Vulnerabil" nu era tocmai cuvîntul pe care-l dorea.

– ...incendiar. Presupun că oricine care ținea chibritul în locul potrivit m-ar fi putut aprinde.

– Dacă așa devine cazul, pînă acum ar trebui să te fi ars destul de bine.

Dintotdeauna fusese un tip iute. N-ar fi fost surprinsă să se pomenească din nou pe spate, cu mîinile lui scormonind prin focul ce putea fi stîrnit iarăși din tăciuni.

– Nu-i decît sex, reuși ea să gîfîie.

– Mai mult ca sigur.

Îi linse pielea umedă dintre sîni.

Folosindu-și dinții, îi chinui sfîrcurile pînă cînd unghiile ei începură să-i sape semiluni în spinare.

– Un diamant nu-i decît o piatră.

Îi venea să rîdă. Avea nevoie să urle.

– Gura, Callahan.

– Poftiți, vă rog.

Îi ridică șoldurile și lunecă fericit în ea.

Nu considera că arsă sună destul de bine. Golită pe dinăuntru suna mult mai potrivit. Părea să nu-i mai fi rămas un singur nerv, în tot trupul. Cînd reuși să deschidă din nou ochii, lumina devenise trandafirie, anunțînd asfințitul. Ca să-i acorde propriei minți o șansă să-și revină, studie pentru prima oară camera.

Nu conținea nimic, decît patul unde se trîntiseră și un enorm scrin cu sertare, din lemn de cireș lustruit. Dacă nu punea la socoteală și hainele împrăștiate pe podelele goale, agățate de clanță sau îngrămădite prin colțuri.

Cît de caracteristic pentru el, își spuse. Întocmai ca faptul de a-și muta trupul astfel ca al ei să se ghemuiască firesc, lipit de el.

De cîte ori zăcuseră întocmai la fel, noapte de noapte? Existase o vreme cînd ar fi lăsat imediat s-o fure somnul, în siguranță, ocrotită, satisfăcută.

Acum, însă, deveniseră alți oameni.

Dădu să se ridice. Brațul lui se rezumă s-o cuprindă mai strîns.

– Luke, asta nu schimbă nimic.

El deschise un ochi.

– Iubito, dacă vrei să-mi dovedesc încă o dată punctul de vedere, voi fi cum nu se poate mai fericit.

Nu trebuie decît să mă laşi cîteva minute.

– Singurul punct de vedere pe care l-am dovedit este că încă mai ştim cum să ne scărpinăm unul pe altul unde ne mănîncă.

În cea mai mare parte, mînia i se stinsese, lăsînd un hău de tristeţe care nu era decît cu atît mai intensă.

– Nu-i nevoie să... Asta ce dracu' mai e?

Se răsuci să-i vadă mai bine partea dinapoi a umărului.

– Un tatuaj. N-ai mai văzut un amărît de tatuaj?

– Cîteva, la viaţa mea, îşi ţuguie ea buzele, studiindu-l în lumina tot mai slabă.

Exact deasupra locului unde începeau să i se încrucişeze pe spinare cicatricile din copilărie, era imprimată imaginea unui lup cu colţii dezgoliţi. Nu ştiu dacă să rîdă sau să plîngă, aşa că o alese pe prima:

– Doamne-Dumnezeule, Callahan, te-ai ţicnit, sau ce?

Luke era jenat ca dracu'.

– Tatuajele se poartă.

– A, sigur, iar tu eşti ultimul răcnet... De ce mama naibii ai lăsat pe te miri cine să te cresteze...

Se întrerupse, copleşită.

– Iartă-mă.

– Nu-i nimic, ridică el din umeri, azvîrlindu-şi părul din ochi, în timp ce se sălta în capul oaselor. Într-o seară, mă simţeam ca toţi dracii, cam cherchelit, cam foarte primejdios. Am preferat să-mi trag un tatuaj, în loc de-a căuta o căpătînă pe care s-o sfărîm. În

plus, îmi amintea de unde veneam.

Îl cercetă; înclinaţia arogantă a capului, luciul dur din ochi războindu-se cu penumbra tot mai adîncă.

– Ştii, aproape că-mi vine să cred teoria lui Lily cu amnezia.

– Anunţă-mă cînd vrei să ştii adevărul. Îl vei afla pînă la ultimul amănunt.

Roxanne privi în altă parte. Îi era uşor lui, mult prea uşor, s-o ispitească.

– N-ar conta cu nimic. N-ai ce adevăr să-mi spui care să şteargă cinci ani de zile.

– Numai dacă eşti tu dispusă să asculţi.

Îi cuprinse faţa în mîini, dîndu-i părul îndărăt astfel încît s-o încadreze numai degetele lui. Tandreţea pe care o uitase, despre care fusese sigură că i se istovise, era aceeaşi. Asemenea lucruri erau mai greu de înfruntat decît pasiunea.

– Am nevoie să-ţi vorbesc, Rox. Sînt atîtea pe care trebuie să ţi le spun.

– Lucrurile nu mai sînt ce-au fost odată, Luke. Nu pot nici măcar începe să-ţi spun cît de mult s-au schimbat.

Iar dacă rămînea, ar fi spus mai mult decît era înţelept, înainte de-a socoti că terminase.

– Nu ne mai putem întoarce, şi trebuie să mă gîndesc încotro am putea-o apuca de-aici încolo.

– Putem porni oriîncotro. Întotdeauna am putut.

– M-am obişnuit să-mi urmez calea mea, trase ea adînc aer în piept, înainte de-a începe să se îmbra-

ce. S-a făcut tîrziu. Trebuie să mă duc acasă.

– Rămîi aici, îi atinse el părul cu degetele, ispitind-o peste măsură.

– Nu pot.

Degetele lui Luke se încîrligară, strînseră.

– Nu vrei.

– Nu vreau, atunci.

Roxanne își netezi cămașa și se ridică. Îi era mai ușor să fie puternică, stînd din nou pe picioarele ei.

– Acum sînt stăpînă pe viața mea. Poți rămîne, poți pleca, și am să suport consecințele în ambele cazuri. Dacă-ți datorez ceva, este recunoștința că m-ai ajutat să devin destul de rezistentă pentru a face față orice s-ar întîmpla.

Își înclină capul, dorindu-și să fi simțit și în inimă tot atîta curaj ca în cuvinte.

– Așa că, îți mulțumesc, Callahan.

Nepăsarea ei ușoară îl spintecă de-a dreptul, lăsîndu-l să sîngereze.

– N-ai pentru ce.

– Ne vedem mîine.

Ieși din odaie dar, cînd ajunse pe palierul scării, fugea de-a binelea.

Capitolul 30

Casa era în plin vacarm, la întoarcerea lui Roxanne. Nici nu păși dincolo de prag, cînd se pomeni în toiul haosului. În vreme ce toți vorbeau odată, Roxanne îl ridică pe Nathaniel în brațe și-l sărută apăsat pe buzele care-o așteptau, țuguiate, parte ca salut, parte ca scuză pentru a nu fi fost acasă să-i facă baia și să-l ajute să-și ia pe el pijamaua favorită cu Țestoasele Ninja.

Stați așa, își așeză ea băiețelul pe șold, ridicîndu-și o mînă, într-o zadarnică speranță de-a stăvili valul.

Încîntat de tărăboi, Nate sări jos şi începu să urle din rărunchi un cîntec marinăresc cu nişte mateloţi beţi.

Roxanne prinse cîteva crîmpeie despre telefon, caviar, Clark Gabie, San Francisco şi *Culmea cu Aşi.* Mintea ei, deja năucă de pe urma după-amiezei împreună cu Luke, se chinuia să descifreze codul.

– Ce? Clark Gabie a dat telefon de la San Francisco şi a venit să mănînce caviar şi să facă scamatorii cu cărţi de joc?

Întrucît Alice rîse, Nate trase concluzia că era pesemne o glumă grozavă. Chicotind, o trase pe maică-sa de păr.

– Cine-i Clark Gabie, mama? Cine e?

– E un om care-a murit, puişor, la fel cum au să păţească şi anumiţi oameni de-aici dacă nu *tac din gură!*

Pe ultimele trei cuvinte, vocea i se înălţase admirabil. Se lăsă o binecuvîntată tăcere buimăcită. Înainte ca altcineva să-şi poată trage răsuflarea ca s-o ia de la-nceput, Roxanne îndreptă un deget spre Alice. Ştia că dacă nu putea conta pe Alice pentru o explicaţie calmă şi raţională, totul era pierdut.

– De fapt a început cu *San Francisco*, începu Alice. Filmul – îl ştii, cu Clark Gable şi Spencer Tracy. Ştii cum îi place surorii de seara să vadă filme vechi la televizor, în camera tatălui tău?

– Da, da.

– Ei, şi i-a dat drumul în timp ce Lily îl ajuta pe

tatăl tău să mănînce de cină...

Lily o întrerupse, acoperindu-şi faţa cu mîinile şi suspinînd. Roxanne intră în panică.

– Tata?

Continuînd să-l ţină pe Nate în braţe, se răsuci şi ar fi luat-o la goană pe scări dacă n-o oprea Alice.

– Nu, Roxanne, e bine. Se simte bine.

Pentru o femeie atît de scundă şi fragilă la înfăţişare, avea o mînă foarte puternică. Încleştîndu-şi degetele pe braţul lui Roxanne, o ţinu pe loc.

– Lasă-mă să-ţi spun şi restul înainte de-a te duce sus.

– A început să vorbească, spuse Lily, cu vocea înăbuşită în palme. Despre... despre San Francisco. O, Roxy, şi-a amintit de mine. Şi-a amintit totul.

Nate fu atît de mişcat de lacrimile ei, încît întinse mîinile spre Lily. Ea îl strînse la piept, legănîndu-se şi suspinînd, în timp ce Nate o bătea uşor pe obraz.

– Mi-a sărutat mîna – exact aşa cum obişnuia. Şi a povestit despre o săptămînă pe care am petrecut-o în San Francisco şi cum am comandat şampanie şi caviar pe terasa camerei de hotel şi am privit ceaţa rostogolindu-se peste golf. Şi cum... cum a încercat să mă înveţe scamatorii cu cărţi de joc.

– *Oh!* îşi apăsă Roxanne o mînă pe buze; ştia că Max putea să aibă momente de luciditate, dar nu-şi putea înăbuşi acea îndărătnică scînteie de speranţă că acesta avea să dureze. Ar fi trebuit să fiu aici.

– N-aveai de unde şti.

LeClerc o luă de mînă. Nu se putea gîndi decît la durerea şi la alinarea de-a fi stat un moment împreună cu vechiul său prieten.

– Alice tocmai îi telefonase lui Luke, cînd ai intrat tu.

– Mă duc sus, se aplecă Roxanne spre Nate, care-şi rezemase capul pe umărul lui Lily ca s-o consoleze. Voi veni să te sărut de noapte bună, căpşor-cît-nuca.

– Îmi spui o poveste?

– Da.

– Una *foarte* lungă, cu monştri.

– O epopee, cu monştri oribili.

Îl sărută, privind cum îi înflorea zîmbetul.

– Bunicuţu a zis c-am crescut cu două capete. Da' tot numai unul am.

Lacrimile îi podidiră ochii, în timp ce-şi cobora fruntea spre a fiului ei.

– Al doilea e invizibil.

– Atunci el cum de l-a văzut?

– Fiindcă e magician, îl sărută ea pe vîrful nasului, întorcîndu-se apoi să urce la tatăl ei.

Purta un halat de mătase purpurie regală. Avea părul, de-o culoare cenuşie şi lucitoare precum oţelul, pieptănat proaspăt. Stătea la birou, cam ca în toate zilele cînd îl vizitase. Dar de astă dată scria, folosind caligrafia prelungă, cu înfloriturí, pe care fiica sa şi-o amintea atît de bine.

Roxanne privi spre sora ce stătea în picioare

lîngă pat, completînd fişa de observaţie. Schimbară o înclinare din cap, înainte ca sora să iasă din cameră, cu foaia, lăsîndu-i singuri.

Prin mintea lui Max goneau nenumărate gînduri. Se ciocneau, bubuind laolaltă ca o simfonie. Trebuia să se grăbească pentru ca însemnările să ţină pasul cu gîndurile, pentru a le scrie pe hîrtie înainte de a se şterge, pierdute pentru totdeauna.

Ştia că aveau să dispară şi acesta era infernul lui. Efortul necesar pentru a înfrunta ceaţa, a ţine creionul în degetele ce se crispau la fiecare mişcare l-ar fi epuizat pe un om mai tînăr. În el, însă, ardea un foc, viu şi strălucitor, înălţîndu-se mai presus de universul fizic. Dacă-i istovea trupul, aşa să fie. Mintea era din nou a lui. Un ceas sau o zi să dureze, n-avea de gînd să piardă nici o clipă.

Roxanne se apropie. Îi era teamă să vorbească. Teamă că-şi va ridica privirea şi ochii-i vor trece peste ea ca şi cum ar fi fost o străină. Sau, mai rău, o umbră, cine ştie ce iluzie străvezie neînsemnînd pentru el nimic mai mult decît o iluzie a ochiului.

Iar cînd o privi, cea dintîi apăru îngrijorarea. Părea extenuat, atît de palid şi tras, atît de îngrozitor de slăbit. Ochii erau strălucitori, poate prea strălucitori, dar în ei văzu ceva mai presus de frumuseţe. Văzu recunoaşterea.

– Tată.

Ultimii paşi îi făcu împleticiţi, pentru a cădea în genunchi cu capul rezemat de zidul subţire al pieptului

său. Nu ştiuse, nu-şi îngăduise să ştie cît de multă nevoie avea să-i simtă din nou braţele împrejurul ei. Cît de mult îi lipsise senzaţia mîinilor lui mîngîindu-i părul.

Pieptul lui Roxanne făcu un efort de-a îndepărta apăsarea ce creştea înăuntru, cu un suspin. Dar n-avea să-l întîmpine cu lacrimi.

– Vorbeşte-mi, te rog. Vorbeşte-mi. Spune-mi, cum te simţi?

– Îmi pare rău.

Max îşi înclină capul pentru a-şi atinge obrazul de părul ei. Fetiţa lui. Era greu, mult prea greu să încerce a-şi aminti toţi anii care trecuseră, de la copilă pînă la femeia care-l îmbrăţişa acum. Erau ca o ceaţă, un labirint, aşa că se mulţumi s-o accepte ca pe fetiţa lui mică.

– Îmi pare atît de rău, Roxy.

– Nu. Nu.

Ochii ei erau aprigi, cînd se aşeză pe călcîie. Strînse mîinile pînă o durură, dar durerea era delicioasă.

– Nu vreau să-ţi pară rău.

Era atît de incredibil de fermecătoare, îşi spuse el. Copila lui, fiica lui, cu faţa îmbujorată de îndîrjire şi lacrimile tremurîndu-i în ochi. Forţa iubirii ei, simpla ei dorinţă poruncitoare, aproape că-l doborau.

– Şi sînt recunoscător, îi tresări lui mustaţa, cînd buzele se arcuiră în sus. Pentru tine. Pentru voi toţi. Acum.

Îi sărută mîinile lui Roxanne, oftînd. Nu putea vorbi. Erau atît de infim de puţine lucruri despre care putea vorbi. Dar putea să asculte.

– Spune-mi ce magie nouă ai născocit.

Roxanne se ghemui la picioarele lui Max, ţinîndu-şi degetele înlănţuite cu ale sale.

– Fac o variaţiune a *Trucului cu frînghia indiană*. Foarte impresionantă şi dramatică. Dă efecte bune. Am tras-o pe video, ca să mă pot vedea.

Rîse în sus spre el:

– Mă uimesc pe mine însămi.

– Aş vrea s-o văd, îşi schimbă el poziţia, potrivindu-i o mînă sub bărbie pentru a o putea privi în ochi. Lily mi-a spus că lucrezi la o iluzie cu coada de mătură.

Avu nevoie de toată voinţa posibilă pentru a-şi menţine privirea neabătută.

– Ştii că s-a întors, deci.

– Visasem că era...

Iar visul şi realitatea se învolburau laolaltă, astfel că nu putea fi sigur. Pur şi simplu nu putea fi sigur.

– ...Chiar aici, aşezat lîngă mine.

– Vine să te vadă, aproape în fiecare zi.

Voia să se ridice, să umble prin cameră, dar nu putea îndura să-şi desprindă mîna dintr-a tatălui ei.

– Lucrăm din nou împreună, temporar. Era o afacere prea tentantă ca s-o trec cu vederea. Urmează să se ţină o licitaţie în Washington D.C...

– Roxanne, o întrerupse el. Ce înseamnă pentru

tine... întoarcerea lui Luke?

– Nu știu. Aș vrea să nu însemne nimic.

– Nimic înseamnă foarte puțin să-ți dorești, murmură Max, zîmbind din nou. Ți-a spus de ce a plecat?

– Nu. Nu l-am lăsat eu.

Agitată, acum chiar se ridică, dar nu se putu hotărî să se îndepărteze.

– Ce-ar conta? M-a părăsit. Pe toți ne-a părăsit. Odată ce terminăm treaba asta, va pleca din nou. De astă dată, n-o să mai conteze, fiindcă nu voi mai permite eu.

– Nu se găsește nici un truc magic în carte care să poată fereca o inimă, Roxy. Aveți între voi un copil, de data asta. Nepotul meu.

Pe Max îl durea mai mult decît ar fi putut spune faptul că nu păstra despre băiat decît amintiri vagi.

– Nu i-am spus.

Cum tatăl ei rămase tăcut, Roxanne se răsuci, surprinsă cît de pregătită era de luptă.

– Mă dezaprobi?

Max doar oftă.

– Întotdeauna ți-ai luat singură hotărîrile. Corect sau greșit, tu decizi. Dar nimic din ce faci nu poate schimba faptul că Luke e tatăl lui Nathaniel.

Își ridică spre ea o mînă.

– Nimic din tot ce-ai dori tu n-are să schimbe asta.

Mușchii din stomac i se destinseră. Degetele aspre care-o strîngeau de beregată dispărură. Magie,

își spuse, respirînd prelung, limpede. Rostește cuvintele magice.

– Nu, orice-mi doresc, n-ar schimba-o.

Of, mi-a fost dor de tine, tată. N-o spuse, temîndu-se să nu-l facă să sufere.

– E atît de greu să răspunzi de toate, Max. Atît de-afurisit de greu.

– Ceea ce-i ușor e plicticos, Roxy. Cine-ar vrea să-și petreacă viața în ușurătate?

– Ei, poate doar o cunoștință trecătoare.

Max surîdea din nou, clătinînd din cap.

– Roxy, Roxy, pe mine nu poți să mă păcălești. Răspunderea te face să prosperi. Așchia nu sare departe de trunchi.

Roxanne chicoti, îngenunchind din nou lîngă el.

– Bine, poate. Dar nu m-ar deranja să mi se spună ce să fac – din cînd în cînd.

– Tot ce vrei tu ai face.

– Sigur.

Copleșită de dragoste, își aruncă brațele împrejurul lui.

– Dar e mai mulțumitor dacă mai întîi cineva încearcă să-mi spună ce să fac.

– Atunci am să-ți spun eu una. Rîcile sînt punți cu arcadele crăpate. Răsplata e mult mai mare cînd cazi de pe una, decît dacă rămîi prizonier în partea cealaltă.

– Lecție pe gratis? murmură ea și, cu un oftat, își apăsă obrazul pe al lui.

Lui Roxanne îi cam tremurau genunchii cînd își lăsă tatăl dormind și porni înapoi pe scară. Fusese atît de obosit și, odată cu sporirea oboselii, aproape putuse vedea norii rostogolindu-se la loc. Cînd îl așezase în pat, cam la fel cum făcea cu fiul ei, o numise Liiy.

Era nevoită să accepte posibilitatea ca a doua zi dimineață, la deșteptare, Max să nu-și mai amintească nimic. Ora pe care o petrecuse cu el trebuia să fie de ajuns.

Obosită și înlăcrimată, Roxanne se opri la baza scării, pentru a-și îndrepta umerii. Îi datora familiei ei o fațadă solidă, o demonstrație de putere. În drum spre bucătărie, își fixă pe față un surîs calm.

– Simt mirosul de cafea încă din...

Se opri, bîjbîind, cînd emoțiile în plină rostogolire îi mai făcură o tumbă. Acolo, alături de toată familia, era Luke, rezemat de tejgheaua bucătăriei, cu mîinile în buzunare.

Încă o dată, toți începură să vorbească în același timp. Roxanne nu făcu decît să scuture capul, mergînd spre aragaz să-și toarne o cafea.

– Doarme. A vorbit atîta, și a obosit.

– Poate că acum va fi bine.

Lily își răsucea la nesfîrșit pe degete mărgelele

de la gît.

– Poate o să-i treacă.

Expresia din ochii lui Roxanne o făcu să privească în altă parte. Era atît de greu să înmormîntezi speranța, iar apoi s-o dezgropi iarăși numai pentru a simți cum moare.

– A fost așa de bine, să vorbesc din nou cu el.

– Știu, cuprinse Roxanne ceașca de cafea în ambele mîini, fără a bea însă. Putem programa și alte teste.

Lily scoase un mic sunet deznădăjduit și imediat începu să trebăluiască la smîntîniera în formă de vacă, de pe masa bucătăriei. Știau cu toții cît de grele și derutante erau testele pentru Max. Cît de chinuitoare, pentru cei care-l iubeau.

– Putem spera că medicamentele îi ajută, continuă Roxanne. Sau putem lăsa lucrurile așa cum sînt.

Primul care vorbi fu LeClerc, punîndu-și mîna prelungă pe umărul lui Roxanne, pentru a-i risipi cît de cît încordarea.

– Ce vrei să faci, *ma chère?*

– Nimic, spuse ea, cu un semi-oftat. Ceea ce vreau eu să fac, e nimic. Dar ce cred că ar trebui să facem este să convenim asupra testelor pe care le recomandă doctorii.

Trase adînc aer în piept, scrutîndu-le chipurile.

– Oricare-ar fi rezultatul, am avut seara asta. Va trebui să fim recunoscători.

– Pot merge să stau cu el? își privi Mouse vîrfurile pantofilor. N-am să-l trezesc.

– Sigur că poți.

Roxanne așteptă pînă plecară Mouse și Alice, după care se întoarse spre Luke.

– De ce ești aici?

– De ce crezi?

– Am stabilit să nu vii în vizite întîmplătoare, începu ea, numai pentru a fi oprită de furia din ochii lui.

– Asta nu-i întîmplătoare. Dacă vrei să discutăm de ce, acum și aici, aș fi bucuros.

Încă mai putea să roșească, observă el. Era fascinant să-i vadă culoarea urcînd, înflorindu-i pe obraji, în vreme ce ochii denotau o enervare ce n-avea nici în clin nici în mînecă cu jena.

– La care se adaugă, continuă el sec, faptul că atunci cînd mi-a dat telefon Lily în legătură cu Max, n-am avut de gînd să stau acasă să dau pasiențe.

– Iubito, întinse Lily o mînă nesigură. Cred că Max ar vrea ca Luke să fie aici.

– Max doarme, se răsti Roxanne. Nu e nevoie să rămîi. Dacă dimineață e în formă bună, vei avea tot timpul pe care-l vrei ca să stai cu el.

– Ești a dracului de generoasă, Roxanne.

Nu-și trădă decît un moment slăbiciunea, cînd își apăsă degetele peste tîmpla stîngă, care-i bubuia.

– Mai întîi trebuie să mă gîndesc la Max. Indiferent ce e între noi doi, trebuie să știi că nu te voi împiedica să-l vezi.

– Și cam ce e între noi doi?

– Nu prea am chef acum să discut despre asta.

Fluierînd încetișor printre dinți, LeClerc începu să șteargă aragazul. Știa că ar fi trebuit să plece, să-i lase între patru ochi. Se petreceau, însă, lucruri mult prea interesante. Lily nu se osteni cu diversiuni. Încleștîndu-și mîinile una de alta, îi privi cu aviditate.

– Te-ai dat jos de lîngă mine din pat și ai plecat, se desprinse Luke de tejghea. Nici nu mă gîndesc s-o las încurcată.

– Încurcată?

Ironia situației era atît de ascuțită încît Roxanne se miră că nu-l tăia în bucăți. Dar îi convenea de minune. Avea s-o facă chiar ea, cu mîna ei.

– Ai obraz să-mi reproșezi mie că am lăsat ceva – orice – încurcat? Te-ai dus într-o noapte să faci o treabă și nu te-ai mai întors. O variantă foarte deșteaptă a vechiului merg-să-mi-cumpăr-un-pachet-de-țigări, Callahan. Da' a dracului să fiu dacă mă pot declara impresionată.

– Am avut motive, aruncă el, în timp ce Lily își muta ochii de la unul la altul cu atenția unui spectator de tenis la Wimbledon.

– Mă cac pe motivele tale.

– Aiurea, nu ții decît să mă faci să mă tîrăsc, mai înaintă el cu un pas, gîndindu-se serios s-o strîngă de gît. Ei bine, n-am să mă tîrăsc.

– Nu mă interesează să te văd tîrîndu-te. Decît în pielea goală, peste sticlă pisată. M-am culcat cu tine, e bine? își roti Roxanne brațele, pentru a fi mai convingătoare. A fost o greșeală, o idioțenie abjectă, un moment de poftă necugetată.

Luke o înşfăcă de bluză.

– O fi fost o idioţenie şi-o fi fost poftă, din ambele părţi, iubito. Da' greşeală n-a fost.

Glasul i se ridicase ca un tunet, făcîndu-i capul îndurerat să se învîrtească.

– Şi vom lămuri chestia asta, odată pentru totdeauna, chiar dacă trebuie să-ţi pun căluş şi să te leg ca să te fac s-asculţi.

– Încearcă numai, Callahan, şi tot ce-o să mai rămînă din mîinile-astea de care eşti atît de mîndru or să fie două cioturi însîngerate. Aşa că ia-ţi ameninţările, şi jalnicele...

Dar Luke n-o mai asculta. Fascinată, Roxanne privi cum i se scurgea tot sîngele din obraz, pînă ajunse alb şi moale precum ceara topită. Ochii care priveau holbaţi peste umărul ei se întunecară în nuanţa cobaltului.

– O, Doamne, fu singurul lucru pe care-l rosti, iar mîna ce-o strîngea de umăr căzu ca moartă.

– Mama.

Lui Roxanne i se opri inima-n loc, se opri pur şi simplu auzind glasul fiului ei. Se întoarse, convinsă că-şi auzea oasele scîrţîind ca nişte ţîţîni ruginite, în mişcarea aceea înceată, ca prin vis. Nate stătea în uşa bucătăriei, ştergîndu-se la ochii cîrpiţi de somn cu dosul unei mîini şi tîrîndu-şi basset-ul de pluş jerpelit în cealaltă.

– N-ai venit să mă pupi de noapte bună.

– Oh, Nate.

Rece, dintr-odată îi era atît de rece, pe cînd se

apleca să-şi ia copilul în braţe.

– Iartă-mă. Aş fi urcat imediat.

– Nici sfîrşitul poveştii pe care mi-o citea Alice nu l-am auzit, se plînse el, căscînd şi cuibărindu-şi capul în adîncitura familiară a umărului ei. Am adormit înainte de petrecerea cîinilor.

– E tîrziu, puişor, murmură ea.

– Pot căpăta o-ngheţată?

Îi veni să rîdă, dar ieşi ceva primejdios de-apropiat de un suspin.

– Nici nu te gîndi.

Luke nu putea decît să se holbeze, să-l privească pe băieţel cu ochi năuciţi, arzători şi uscaţi ca nisipul. Inima-i căzuse la genunchi, tremurînd acolo, în piept lăsîndu-i o gaură de carne crudă, zdrenţuită. Copilul avea chipul lui. Chipul *lui*. Parcă ar fi privit printr-un telescop, văzîndu-se pe sine însuşi de la distanţă. În trecut. În trecutul de care n-avusese parte niciodată.

Al meu, fu singurul său gînd. O, Sfinte Isuse. Al meu.

După încă un căscat cît o şură, Nate îl privi, plin de curiozitate şi încredere somnoroasă.

– Ăsta cine-i? vru el să ştie.

În nici unul dintre scenariile care se depănaseră prin mintea lui Roxanne, prezentarea dintre fiu şi tată nu decursese vreodată chiar aşa.

– Ăă, e...

Un prieten? se întrebă ea.

– El e Luke, ciripi Lily, frecînd în sus şi-n jos cu-o mînă braţul ţeapăn al lui Luke. Era un fel de

Luke o înşfăcă de bluză.

– O fi fost o idioţenie şi-o fi fost poftă, din ambele părţi, iubito. Da' greşeală n-a fost.

Glasul i se ridicase ca un tunet, făcîndu-i capul îndurerat să se învîrtească.

– Şi vom lămuri chestia asta, odată pentru totdeauna, chiar dacă trebuie să-ţi pun căluş şi să te leg ca să te fac s-asculţi.

– Încearcă numai, Callahan, şi tot ce-o să mai rămînă din mîinile-astea de care eşti atît de mîndru or să fie două cioturi însîngerate. Aşa că ia-ţi ameninţările, şi jalnicele...

Dar Luke n-o mai asculta. Fascinată, Roxanne privi cum i se scurgea tot sîngele din obraz, pînă ajunse alb şi moale precum ceara topită. Ochii care priveau holbaţi peste umărul ei se întunecară în nuanţa cobaltului.

– O, Doamne, fu singurul lucru pe care-l rosti, iar mîna ce-o strîngea de umăr căzu ca moartă.

– Mama.

Lui Roxanne i se opri inima-n loc, se opri pur şi simplu auzind glasul fiului ei. Se întoarse, convinsă că-şi auzea oasele scîrţîind ca nişte ţiţîni ruginite, în mişcarea aceea înceată, ca prin vis. Nate stătea în uşa bucătăriei, ştergîndu-se la ochii cîrpiţi de somn cu dosul unei mîini şi tîrîndu-şi basset-ul de pluş jerpelit în cealaltă.

– N-ai venit să mă pupi de noapte bună.

– Oh, Nate.

Rece, dintr-odată îi era atît de rece, pe cînd se

apleca să-şi ia copilul în braţe.

– Iartă-mă. Aş fi urcat imediat.

– Nici sfîrşitul poveştii pe care mi-o citea Alice nu l-am auzit, se plînse el, căscînd şi cuibărindu-şi capul în adîncitura familiară a umărului ei. Am adormit înainte de petrecerea cîinilor.

– E tîrziu, puişor, murmură ea.

– Pot căpăta o-ngheţată?

Îi veni să rîdă, dar ieşi ceva primejdios de-apropiat de un suspin.

– Nici nu te gîndi.

Luke nu putea decît să se holbeze, să-l privească pe băieţel cu ochi năuciţi, arzători şi uscaţi ca nisipul. Inima-i căzuse la genunchi, tremurînd acolo, în piept lăsîndu-i o gaură de carne crudă, zdrenţuită. Copilul avea chipul lui. Chipul *lui*. Parcă ar fi privit printr-un telescop, văzîndu-se pe sine însuşi de la distanţă. În trecut. În trecutul de care n-avusese parte niciodată.

Al meu, fu singurul său gînd. O, Sfinte Isuse. Al meu.

După încă un căscat cît o şură, Nate îl privi, plin de curiozitate şi încredere somnoroasă.

– Ăsta cine-i? vru el să ştie.

În nici unul dintre scenariile care se depănaseră prin mintea lui Roxanne, prezentarea dintre fiu şi tată nu decursese vreodată chiar aşa.

– Ăă, e...

Un prieten? se întrebă ea.

– El e Luke, ciripi Lily, frecînd în sus şi-n jos cu-o mînă braţul ţeapăn al lui Luke. Era un fel de

băiețel al meu cînd creștea mare.

– O.K., zîmbi Nate.

Numai gingășie, nici urmă de vinovăție. Ceea ce vedea el era un bărbat înalt, cu păr negru legat la spate într-o coadă de cal noduroasă și chipul frumos ca al unui prinț din cărțile lui cu povești.

– Salut.

– Salut.

Luke fu uimit cît de calm îi suna glasul, cînd inima-i sărise iarăși de la picioare pentru a i se înfige umflată și grea în gît. Avea nevoie să-l atingă, se temea că dacă încerca, mîna i-ar trece prin curbura feței băiatului, ca într-un vis.

– Îți plac cîinii? întrebă, simțindu-se incredibil de prostește.

– El e Waldo.

Prietenos ca întotdeauna, Nate îi întinse lui Luke jucăria de pluș s-o inspecteze.

– Cînd am să primesc un cîine adevărat, îl botez Mike.

– Un nume destul de potrivit.

Acum Luke atinse, doar cu vîrfurile degetelor, obrazul lui Nate. Pielea băiatului era caldă și fină, mîngîietoare pe mîna lui.

Mai mult viclean decît sfios, Nate își rezemă capul pe umărul mamei lui, privind radios spre Luke.

– Poate-ai vrea acum o înghețată.

Roxanne nu mai putu suporta – nici durerea, nici mirarea din ochii lui Luke, nici măcar propria ei vinovăție terifiată.

– Bucătăria s-a închis, deșteptule.

Își strînse fiul și mai tare, posesiv. Imboldul de-a se întoarce și a fugi cu ceea ce-i aparținea era atît de laș încît o copleșea rușinea.

– Stingerea, Nate. Trebuie să mergi la culcare pînă nu te prefaci în broscoi.

Băiatul chicoti, scoțînd niște orăcăieli respectabile.

– Îl duc eu sus, întinse Lily brațele spre Nate, înainte ca Roxanne să poată protesta.

Nate își răsuci pe deget o buclă de-a lui Lily, continuînd să toarne lingușeli.

– Îmi citești o poveste? Îmi place mai mult cînd îmi citești tu.

– Te cred. Jean? arcui Lily o sprînceană, amuzată să observe că LeClerc încă mai ștergea suprafața lucie ca oglinda a aragazului. Ce-ar fi să vii cu noi?

– Imediat ce termin de făcut curat.

Cînd Lily își îngustă ochii spre el, oftă. Discreția era mult prea deseori o pilulă amară de înghițit.

– Vin și eu.

Nelăsînd să-i scape o ocazie, Nate începu să se tîrguiască în timp ce ieșeau toți prin hol.

– Pot să aud două povești? Una tu, una tu?

În timp ce glasul lui Nate se îndepărta, Roxanne se întoarse cu fața spre Luke.

– Cred...

Își drese tremurul din glas și mai încercă o dată:

– Cred că vreau ceva mai tare decît cafeaua.

Dădu să se răsucească, dar mîna lui Luke și-

chiui iute ca un șarpe, apucînd-o de braț. Îi simți degetele strîngînd pînă la os.

– E al meu.

Glasul îi era coborît, ucigător, înspăimîntător.

– Doamne Sfinte, Roxanne, băiatul ăla e fiul meu. Al meu.

Forța gîndului îl izbi atît de năprasnic încît o zgîlțîi. Capul lui Roxanne căzu pe spate, astfel încît n-avu încotro decît să-i privească fața palidă ca gheața.

– Avem un copil și mi l-ai ținut ascuns. Dracu' să te ia, cum ai putut să nu-mi spui că avem un fiu?

– N-ai fost aici! strigă ea, parcă trezindu-se.

Plesnetul palmei pe obrazul lui îi buimăci pe amîndoi. Speriată, Roxanne își duse mîna la gură, după care lăsă brațul să-i cadă rigid pe lîngă trup.

– N-ai fost aici, repetă.

– Acum sînt aici, o împinse Luke înainte de a-i face ceva ce nu și-ar fi iertat niciodată. Sînt aici de două săptămîni. „Nu veni în vizite întîmplătoare, Callahan", scrîșni el, acum în ochi citindu-i-se nu numai furie, ci și chin. Nu pentru Max o făceai. Stabileai reguli pentru ca să nu-l văd pe fiul nostru. N-aveai de gînd să-mi spui despre el.

– Urma să-ți spun.

Nu-și putea regăsi respirația. Niciodată în viața ei nu se temuse, fizic, de el. Pînă acum. Părea capabil de orice. De absolut orice. Instinctiv, se frecă între sîni cu podul palmei pentru a sili aerul să-i circule prin plămîni.

– Aveam nevoie de timp.

– Timp, o smulse Luke de pe picioare cu forța aceea rapidă și amețitoare care-o speria și o excita totodată. Eu am pierdut cinci ani blestemați și tu aveai nevoie de timp?

– Ai pierdut? Tu ai pierdut? Ce te-așteptai să fac, Callahan, cînd urma să te-ntorci în viața mea? O, bună, ce bine-mi pare că te revăd. Apropo, ești tătic. Servește o futu-i mama mă-sii de țigară.

O privi cu ochi mari, preț de cîteva momente lungi, înghețate. Violența forfotea prin el, o pornire adîncă, întunecată, de a distruge, de a provoca durere, de a-și urla dorința de răzbunare. O lăsă la loc, privi cum spaima îi tresărea în ochi, deși Roxanne nu se clinti. Cu o înjurătură spurcată, se răsuci și deschise larg ușa.

Afară, trase în piept aerul cald, dens. Mireasma florilor i se învîrtea în cap, părînd să se lipească de piele ca un polen cleios, deși își freca puternic fața cu mîinile. Durerea era atît de ascuțită, ca o floretă înfiptă în inimă care-l lăsa șocat, nevenindu-i să creadă, în timp ce-i curgea sîngele din trup.

Fiul lui. Luke își apăsă podurile palmelor peste ochi, slobozind un sunet ca o rană crudă de durere și furie. Fiul lui îl privise, îi zîmbise și-l crezuse un străin.

Roxanne îl urmă afară. Ciudat, acum era calmă. N-ar fi surprins-o ca Luke să se întoarcă asupra ei, s-o lovească. Acest soi de primejdie se zărise în ochii lui. Avea să se apere, dacă se ivea nevoia, dar vremea spaimei trecuse.

– N-am să-mi cer scuze că ți l-am ascuns, Luke. Am făcut ce-am crezut eu că era mai bine. Drept sau greșit, aș face-o din nou.

Nu se întoarse s-o privească, rămînînd cu ochii peste curte, spre fîntîna care-și cînta melodia calmă, lichidă.

Făcuseră acel miracol împreună, își spuse el. Concepuseră băiatul în toiul dragostei, al rîsului și-al patimii. De-asta era atît de frumos, atît de perfect, atît de incredibil de drăgălaș.

– Știai că erai gravidă cînd am plecat?

– Nu.

Roxanne se surprinse frecîndu-și nervoasă mîinile și se sili să-și coboare brațele pe lîngă trup.

– Imediat după aceea, însă, da. În după-amiaza aia îmi fusese rău, mai ții minte? A reieșit că-mi veniseră grețurile de dimineață la o oră puțin cam tîrzie.

– Am încredere că n-ai s-o faci pe convențională, își îndesă el mîinile în buzunare, luptîndu-se, chinuindu-se să rămînă calm, să fie rezonabil. A fost grea?

– Ce?

– Sarcina, scrîșni, printre dinți; dar nu se întoarse s-o privească, încă; nu putea. A fost grea? Te-ai simțit rău?

Dintre toate lucrurile pe care s-ar fi așteptat s-o întrebe, acesta era ultimul.

– Nu.

Luată pe nepregătite, își trecu o mînă prin păr.

– Am avut grețuri cîteva luni, iar prin restul am trecut ca o adiere. Probabil că niciodată nu m-am simțit

mai bine.

În buzunare, pumnii lui Luke se strînseră.

– Și cînd s-a născut?

– N-a fost chiar o promenadă pe plajă, dar nu mă simt nici ca și cum m-aș fi plimbat prin valea umbrelor și-a morții. Puțin peste optsprezece ore, și hop a apărut Nathaniel.

– Nathaniel, repetă el numele, șoptit.

– N-am vrut să-l botez după nimeni. Voiam să aibă propriul lui nume.

– E sănătos, continuă Luke să privească spre fîntînă; aproape că putea să vadă fiecare strop în parte, ridicîndu-se, căzînd, înălțîndu-se din nou. Arată... sănătos.

– O duce minunat. Nu-i bolnav niciodată.

– Ca maică-sa.

Dar are chipul meu, își spuse Luke. *Are chipul meu.*

– Îi plac cîinii.

– Lui Nate îi place aproape orice.

Expiră tremurător și riscă.

– Luke, murmură ea, punîndu-i o mînă pe umăr.

Se răsuci atît de iute încît Roxanne făcu un pas înapoi. Dar, cînd o înhăță, nu era ca s-o pedepsească.

Brațele lui o învăluiră simplu, trăgînd-o la piept. Trupul i se zgudui o dată, cuprinzîndu-l pe al ei. Incapabilă să le-o interzică nici unuia dintre ei, Roxanne îi mîngîie părul cu o mînă și-i răspunse la îmbrățișare.

– Avem un fiu, șopti Luke.

– Da.

Simți o lacrimă furișîndu-i-se dincolo de baricade și oftă.

– Avem un fiu extraordinar.

– Nu te pot lăsa să-l ții departe de mine, Roxanne. Indiferent ce crezi despre mine, ce simți pentru mine, nu te pot lăsa să mă ții departe de el.

– Știu. Dar nu te voi lăsa să-i faci nici un rău.

Se retrase.

– Nu te voi lăsa să devii atît de important pentru el încît să lași în urmă o prăpastie cînd vei pleca.

– Îl vreau pe fiul meu. Te vreau pe tine. Îmi vreau viața înapoi. Ce Dumnezeu, Roxanne, iau cu forța ceea ce vreau. Ai să m-asculți.

– Nu astă seară.

Luke, însă, o și apucase de mînă. Roxanne înjură copios, cînd o trase prin curte, spre atelier.

– În seara asta n-am de gînd să mai trec prin nici o storcătoare sufletească. Acum dă-mi drumul.

– Eu am trăit într-o storcătoare sufletească cinci ani.

Ca să simplifice lucrurile, o ridică în brațe.

– Va trebui doar să mai reziști încă o oră.

Și, smucind ușa, o purtă înăuntru pe Roxanne care se zbătea.

– Cum poți să faci una ca asta? Cum te poți purta așa?

Roxanne scoase un mormăit, cînd Luke o trînti cu fundul pe un banc de lucru.

– Tocmai ai aflat despre fiul tău și, în loc să stai jos și să porți o conversație calmă, matură, mă arunci

încoace și-ncolo.

– Nu vom purta nici o conversație, nici calmă, nici matură, nicicum, smulse el o pereche de cătușe, închizîndu-i-le peste o mînă. Conversația înseamnă că vorbesc doi sau mai mulți oameni.

Promptitudinea îl ajută să-i evite primul pumn, dar nu fusese decît o fentă. Al doilea îl nimeri, însîngerîndu-i buza.

– Ce-ai să faci tu, continuă el, imobilizîndu-i mîinile în față și închizînd cătușele, e să asculți.

– Nu te-ai schimbat.

S-ar fi rostogolit de pe masă, în pofida evidentului rezultat de-a-și strivi nasul pe podea, dacă Luke n-ar fi prins-o, pentru a fixa apoi legătura cătușelor într-o menghină.

– Ai rămas un ticălos, și-un bătăuș.

– Iar tu ai rămas tot o încăpățînată știe-tot. Acum taci din gură.

Convins că Roxanne n-avea de ales decît să stea locului, făcu un pas înapoi. Roxanne se stropși la el, după care rămase tăcută, rece ca gheața.

Voia să vorbească, își spuse ea. Avea să-l lase să vorbească pînă-i cădea limba din gură. Asta nu însemna că era obligată să asculte. Toată puterea de concentrare i se focaliză pe a-și elibera încheieturile mîinilor din cătușe. Nu era singurul care să aibă șmecherii în mînecă.

– Te-am părăsit, începu Luke. N-o pot nega. Nici n-am s-o neg. Te-am părăsit, pe tine și pe Max și pe Lily și tot ce-avea importanță pentru mine și am zburat

în Mexic cu cinzeș'doi de dolari în portofel și sculele de spărgător pe care mi le dăduse Max de ziua mea cînd am împlinit douăș'unu de ani,

Concentrată sau nu, Roxanne pufni:

– Uiți cîteva mii de dolari sub formă de bijuterii.

– N-aveam nici o bijuterie. Nici n-am ajuns la seif.

Deși Roxanne întoarse capul, încercînd să muște, Luke îi prinse bărbia în mînă și o forță să revină pînă li se întîlniră ochii.

– Fusese o înscenare. Mă asculți? Fusese o futută de înscenare de la bun început. Dumnezeu știe ce ți s-ar fi întîmplat dacă veneai cu mine. În halul în care-a ieșit totul, am fost pe veci recunoscător că-n ziua aia ți se făcuse rău și ai rămas acasă.

– Înscenarea curului, se răsuci ea, blestemînd faptul că niciodată nu fusese, și nici n-avea să fie, la fel de pricepută ca Luke la evadări.

– Știa.

Vechea mînie începu din nou să-i ardă prin vene. Cu ochii undeva în gol, Luke își șterse buza de sînge.

– Știa despre spargere. Știa despre noi.

Reveni cu privirea spre fața lui Roxanne.

– Știa totul despre noi.

Ceva îi palpită în stomac; Roxanne nu-i dădu atenție.

– Ce tot îndrugi? Încerci să mă faci să cred că Sam știa de intenția noastră de-a-l jefui?

– O știa – chiar o dorea.

Buzele ei se subțiară, arcuindu-se fără haz.

– Cît de fraieră mă crezi, Callahan? Mi-a făcut el o aluzie cum c-ar ști ceva, cu ani în urmă, atunci cînd ne-am întîlnit la Washington. Dar dacă știa despre noi, s-ar fi folosit de asta. Greu să fi vrut să-i spargem casa și să-l ușurăm de bijuteriile nevesti-sii.

– Nici n-a intenționat vreodată să ne lase să-i luăm bijuteriile. Și s-a folosit de totul, Rox, cu vîrf și-ndesat. S-a folosit ca să mă facă să plătesc pentru că i-am stat în drum atunci, demult. Pentru că i-am spart nenorocitul ăla de nas. Pentru că l-am umilit. S-a folosit ca să vă facă rău vouă, celorlalți, fiindcă ați avut generozitatea să-l primiți, încercînd să-l ajutați, și că apoi l-ați alungat.

O nouă senzație eroda disprețul lui Roxanne. Și era rece, foarte rece.

– Dacă știa cu certitudine că sîntem hoți, de ce nu ne-a arătat cu degetul lui de stîlp-al-societății?

– Vrei să-ți explic cum îi funcționează lui mintea? Habar n-am.

Chinuindu-se să vorbească stăpînit, calm, Luke se întoarse. Pe masă se aflau trei cupe de cositor și cîteva bile coloraate. Începu să facă vechiul număr, continuînd:

– Pot propune o deducție logică. Dacă te demasca, iar tu nu reușeai să dezminți acuzațiile, nu se alegea decît cu satisfacția de a te vedea în pușcărie. Cu reputația și celebritatea unei Nouvelle, aveai toate șansele să ți se facă multă presă, poate chiar și un film-al-săptămînii.

Roxanne pufni, dar nu-i aruncă nici măcar o pri-

vire. Mîinile i se mișcau tot mai repede, mereu mai repede.

– Ceea ce dorea era să te vadă nefericită. iar pe mine, cel mai nenorocit dintre toți. Știuse de mult timp. De cîteva luni cel puțin.

– Cum? Niciodată nu s-a abătut măcar o adiere de bănuială în direcția noastră. Cum a dedus totul un politician de două parale?

– Prin intermediul meu.

Mîinile lui Luke ezitară. Păși înapoi, își flexă degetele, apoi o luă de la început.

– L-a asmuțit pe Cobb asupra mea.

– Pe cine?

– Pe Cobb. Tipul cu care trăia maică-mea cînd am întins-o.

Acum o privi pe Roxanne, atent să nu afișeze nici o expresie.

– Tipul care mă bătea pînă leșinam. Sau mă încuia, sau mă lega de țevile din baie. Cel care m-a vîndut pe douăzeci de parai unui pervers beat.

Fața lui Roxanne se albi, înlemnită. Ceea ce-i spunea Luke era îndeajuns de oribil, dar faptul de-a auzi totul relatat cu glasul acela plat și gol îi înghețа sîngele-n vene.

– Luke.

Ar fi întins brațele spre el, dar oțelul nu făcu decît să clănțăne în dinții menghinei.

– Luke, dă-mi drumul.

– Nu înainte de-a auzi. De-a auzi tot.

Luă din nou o cupă, vag surprins să-și vadă con-

turul slab al degetelor în cositor, acolo unde le strînsese. Deci rușinea încă mai exista, își dădu el seama. Și avea să existe pentru totdeauna, asemenea slabei îndoituri a cositorului modelat.

– În noaptea aia – mai ții minte noaptea aia în ploaie, Rox? Îmi spuseseși despre ticălosul ăla care profitase de tine. Mi-am ieșit din minți, fiindcă știam ce însemna asta – să fii forțat. Și nu puteam suporta ideea că și tu... că cineva te-ar fi lovit astfel. Atunci te-am luat în brațe. Și te-am sărutat. Am încercat să n-o fac, dar te doream atît de mult. Doream tot ce aveai. Și preț de-un moment doar, un incredibil moment, am crezut că poate va fi totul bine.

– A fost bine, șopti ea; avea senzația că menghina i se mutase în jurul inimii, strîngînd, strîngînd. A fost minunat.

– Și atunci, l-am văzut.

Luke puse cupele la loc. Exista un moment al iluziei, și un moment al adevărului.

– A trecut chiar pe lîngă noi și s-a uitat la mine. Am știut că nu era bine. Se putea ca niciodată să nu fie. Așa că te-am alungat și m-am dus după el.

– Ce...

Își mușcă buza, amintindu-și cît de beat fusese Luke la întoarcere, în aceeași noapte.

– Nu l-ai...

– Omorît? își aruncă el capul în sus, iar surîsul pe care-l avea pe buze o înghețа. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă-l omoram. Cît aveam douăș'doi, douăș'trei de ani? Christoase, puteam foarte bine să

am din nou doispe ani, atît de tare m-a speriat. Voia bani – așa că i-am dat bani.

Roxanne simți un scurt fior de ușurare.

– L-ai plătit? De ce?

– Ca să țină pentru sine ceea ce știa. Ca să nu meargă la ziare și să spună că mă vîndusem.

– Dar nu te-ai...

– Ce contează care era adevărul? Fusesem vîndut. Fusesem folosit. Mi-era rușine.

O privi din nou, dar ochii nu-i mai erau goi. Valul emoțiilor din ei îi frîngea inima.

– Și încă mai mi-e.

– N-ai făcut nimic.

– Am fost o victimă. Uneori, atîta e de-ajuns.

Ridică din umeri, dar cu un gest cam smucit.

– Deci, l-am plătit. De fiecare dată cînd îmi trimitea cîte o carte poștală, i-am trimis suma scrisă pe ea. Cînd te-ai mutat la mine, am ajut grijă să fiu sigur întotdeauna că ridic eu corespondența. Pentru orice eventualitate.

Compătimirea se risipi sub impactul șocului.

– Stai o clipă. O clipă doar. Spui că încă te-a mai șantajat și după ce am fost noi împreună? În tot acel timp, și mie nu mi-ai spus?

O mișcare pur reflexă o făcu să lovească în direcția lui.

– N-aveai destulă încredere ca să-mi împărtășești asta?

– La dracu'! Mi-era rușine, rușine de ceea ce mi se întîmplase, rușine că n-aveam coaie să-i spun să

se ducă-n pizda mă-sii. Mi-era groază că se va plictisi să mă mai tragă de lanț și-o să-și pună-n aplicare amenințarea de-a spune presei că Max...

Se întrerupse, înjurînd. Nu intenționase să ajungă atît de departe.

Rușinea și furia i se încleștară în abdomen, pe cînd aștepta.

Capitolul 31

Roxanne trase aer în piept, adînc, tăcut. Îi era teamă că ştia, îi era foarte teamă că ştia ce avea să urmeze. Dar trebuia să fie sigură.

– Că Max ce, Luke?

Gata, îşi spuse el, zi-i totul. N-avea să se mai pună problema încrederii.

– Că Max mă folosise sexual.

Roşeaţa furioasă se stinse, pînă cînd faţa-i rămase palidă ca sticla. Doar ochii îi scînteiau, întunecoşi ca norii de furtună şi tot atît de primejdioşi.

– Cum a fost în stare să spună una ca asta? Ar

fi mințit în felul ăsta despre tine şi tata?

– Nu ştiu. N-am putut să risc, aşa că am plătit. Şi, plătind, am făcut să iasă şi mai rău.

Roxanne închise ochii:

– Ce-ar fi putut să fie mai rău?

– Am spus că Wyatt îl pusese pe Cobb pe urmele mele, şi Wyatt dădea ordinele. N-am ştiut, deşi ar fi trebuit să-mi dau seama, că nenorocitul de Cobb n-avea destulă minte ca să vină cu ceva atît de rafinat ca scamatoria cu şantajul. Ori de cîte ori ridicau miza, plăteam. Fără să discut. Asta nu i-a căzut bine lui Wyatt. Aşa că a mai scormonit niţel, ca să descopere cum reuşeam să plătesc sume de cîte-o sută de mii pe an fără să mă smiorcăi.

– O sută...

Simplul gînd o îneca.

– Aş fi plătit şi de două ori pe-atîta ca să te păstrez pe tine.

Cînd îl privi din nou, înţelese că nu reprezenta decît o jumătate din răspuns.

– Şi ca să te împiedic să vezi că eram un laş. Că cineva făurise un lanţ din care nu mă mai puteam elibera.

Întorcîndu-şi capul, continuă încet:

– Fusesem folosit. N-am ştiut niciodată dacă muşteriul lui Cobb îşi primise de pe urma mea contravaloarea banilor, dar tot se cheamă că fusesem folosit.

– Am ştiut. Ţi-am spus că ştiusem dintotdeauna.

– N-ai ştiut ce însemna asta pentru mine. Pe

dinăuntru. Cicatricile de pe spate... ridică el din umeri, întorcîndu-se la loc. La naiba, sînt ca tatuajul, Roxy. Doar o amintire a locului de unde veneam. Dar nu voiam să vezi dincolo de ele. Voiam să fiu invincibil pentru tine – pentru mine. Din mîndrie, şi numai Dumnezeu ştie că am plătit-o.

Roxanne rămase tăcută. Cătuşele de la mîini erau un obstacol trecător, uşor de deschis cu o cheie. Lanţurile mîndriei lui Luke erau făcute dintr-un material mai dur.

– Chiar crezi că asta ar fi schimbat ceva din ceea ce simt pentru tine?

– Schimba ceea ce simţeam eu *despre* mine. Wyatt a înţeles. S-a folosit de asta. Şi fiindcă studia toate mişcările mele, a întrezărit sistemul. A dispus de luni întregi ca să pregătească înscenarea. Cred că de-asta a mers totul atît de futu-i mama mă-sii de simplu.

Nu se mai zbătea, nu mai era furioasă. Era doar amorţită.

– Ştia că vei veni în noaptea aia.

– Ştia. Mă aştepta în birou. Avea pistol. Am crezut că mă va ucide şi cu asta terminăm. Dar lui Sam nu-i convenea aşa. Mi-a oferit un brandy. Ticălosul mi-a oferit cinic un pahar şi mi-a spus ce ştia. Mi-a zugrăvit cîteva imagini despre cum ar fi ca tu şi Max să intraţi la închisoare. Ştia că Max nu mai era stabil şi m-a mai hărţuit cu multe.

Gura i se încrîncenă.

– Mi se făcea rău. Am crezut că din cauza întregii situaţii, dar coniacul era pricina.

– Te-a drogat? Doamne!

– În timp ce stăteam acolo, încercînd să calculez şansele, a intrat Cobb. Atunci am aflat despre colaborarea lor. Wyatt i-a spus lui Cobb să-şi toarne de băut. Şi pe urmă... pe urmă l-a omorît. A ridicat pistolul, a apăsat pe trăgaci şi l-a omorît.

– L-a...

Roxanne închise din nou ochii, dar vedea totuşi limpede. Începuse să vadă perfect.

– Avea de gînd să arunce vina crimei asupra ta.

– Totul era perfect. Am leşinat, iar cînd mi-am revenit, avea în mînă alt pistol.

Mai ferm decît se aşteptase să fie, Luke se aşeză pe bancul de lucru şi-şi aprinse o ţigară, în timp ce-i povestea restul.

– Aşa că am plecat. Am dispărut, încheie el. Şi am petrecut cinci ani încercînd să te uit. Şi ratînd lamentabil. Am umblat prin toată lumea, Rox. Asia, America de Sud, Irlanda. Am încercat să beau pînă muream, dar niciodată nu mi-a plăcut mahmureala de după o beţie zdravănă. Am încercat cu munca. Am încercat cu femeile.

Îi aruncă o privire piezişă.

– Mergeau ceva mai bine decît sticla.

– Te cred.

Nemulţumirea rece din tonul ei îl înveseli.

– Acu' vreo şase luni, s-au întîmplat cîteva lu-

cruri. Am aflat despre starea lui Max. Făcuseşi treabă destul de bună, ţinînd totul sub perdea.

– Viaţa mea personală îmi aparţine. N-o discut cu presa.

Luke îşi studie jarul ţigării.

– Cred că de-asta n-am citit nimic despre Nate.

– Nu-mi împart cu publicul copilul meu.

– Copilul nostru, o corectă el, privind-o din nou; lăsă ideea la foc scăzut, în timp ce continua. Celălalt lucru pe care l-am aflat a fost că Wyatt candidează pentru Senat la viitoarele alegeri. Poate m-am sleit în ultimii cinci ani, Rox. Poate m-am făcut doar mai isteţ. Dar am început să gîndesc, şi am început să-mi pun întrebări. Şi să fac planuri. Întîlnirea cu Jake a picat bine. Pînă atunci, trăisem din ce puteam cîştiga ca Fantoma. Nu mă puteam atinge de conturile elveţiene fiindcă nu ştiam numerele, şi n-aveam nici o cale de-a le obţine.

Rînji.

– Pînă la Jake. S-a pus pe treabă şi viaţa a devenit mai uşoară, Banii netezesc drumul, Rox. Şi-mi vor aduce ceea ce vreau.

– Anume?

– În afară de tine, îşi stinse el ţigara. Să-i zicem, justiţie. Vechiul nostru prieten o să plătească.

– Nu e vorba numai de piatră, nu-i aşa?

– Nu. O doresc, pentru Max, dar nu. Am găsit o cale de a-i veni de hac. Mi-a luat mult timp pînă s-o elaborez şi am nevoie de tine ca să meargă. Mai eşti

alături de mine?

– Mi-a furat cinci ani din viaţă. I-a răpit copilului meu tatăl. Şi tu mă mai întrebi?

Luke rînji, aplecîndu-se s-o sărute, dar Roxanne întoarse capul.

– Vreau să te-ntreb ceva, Callahan, aşa că renunţă.

– Atîta-i destul? se retrase el cu un centimetru.

– Eşti aici fiindcă sînt o parte necesară din plan?

– Ceea ce eşti tu, Roxanne, e necesar.

Lăsîndu-se să lunece de pe masă, se întoarse să-i cuprindă în mîini laturile coapselor.

– Vital.

Întrucît ea continua să-şi ţină capul întors, o muşcă uşurel de lobul urechii.

– Ţi-am spus că au mai fost şi alte femei.

– Nici nu mă surprinde, replică ea, cu vocea uscată ca Sahara.

– Dar nu ţi-am spus că erau nişte iluzii palide, jalnice. Fum şi oglinzi, Rox. N-a existat nici măcar o singură zi în care să nu te doresc.

Îşi strecură mîinile spre talia ei, ademenindu-i faţa spre el cu sărutări presărate pe partea laterală a bărbiei.

– Te iubesc de cînd te ştiu.

O putea simţi înmuindu-se, încălzindu-se, în timp ce-şi furişa mîinile sub cămaşă, spre a-i trece degetele peste coaste.

– Cînd am plecat, pentru tine am făcut-o. De

întors, pentru tine m-am întors. N-ai nimic ce să spui, ce să faci, care să mă determine să te părăsesc iar.

Cu degetele mari, abia îi atinse partea de jos a sînilor.

– Te-omor dacă încerci și acum, Callahan, își întoarse ea gura, disperată, spre a lui. Jur. Nu te mai las să faci dragoste cu mine pînă nu-s sigură că rămîi.

– N-ai încetat nici un moment să mă iubești.

Emoția creștea, insuportabilă. Îi cuprinse sînii, excitîndu-i cu degetele mari sfîrcurile pînă la durere.

– Spune-o.

– Am vrut, îi căzu ei capul pe spate, cu un geamăt, cînd Luke îi apăsă buzele pe gît. Am vrut să nu te mai iubesc.

– Spune cuvintele magice, ceru el încă odată.

– Te iubesc.

Ar fi izbucnit în plîns, dar suspinul se prefăcu într-un gîfîit.

– Lua-te-ar dracu', tot timpul te-am iubit. N-am încetat nici o clipă. Acum desfă cătușele astea tîmpite.

– Poate.

O trase de păr pînă deschise ochii, împreunîndu-și privirea cu a lui. Luke avea o expresie care-i trimise un fior de panică surescitantă prin șira spinării.

– Poate, mai tîrziu.

Și gura i se pogorî peste a ei, înăbușind orice protest și transformînd șocul în excitație clocotitoare.

Prima oară mersese atît de repede, totul numai fulger, flacără și sete. Acum voia să facă mai mult

decît să savureze. Voia s-o poarte pas cu pas, tremurător, deget cu deget, dureros, spre nebunie. Și voia s-o șocheze, s-o amețească, astfel ca acest moment cînd se dezvăluiseră toate secretele să-i fie întipărit cu fierul roșu în minte, spre-a nu mai fi uitat nicicînd.

Îi cutreieră cu limba linia prelungă a gîtului, în vreme ce mîinile i se plimbau peste ea, leneș-posesive.

– Dacă nu-ți place, mă opresc, murmură, morfolindu-i buzele. Să mă opresc?

– Nu știu.

Cum se putea aștepta să gîndească rațional, cînd i se-nvîrtea capul?

– Cît timp am ca să mă hotărăsc?

– Îți dau timp cît cuprinde.

Miraculosul adevăr era că nu mai avea minte, voință, rațiune. Dacă era vorba de putere, atunci se afla complet în puterea lui. Și se desfăta în ea. N-ar fi crezut niciodată că neputința putea fi erotică. Faptul de-a ști că că trupul ei îi aparținea lui, total, îi aprindea în sînge mici focuri care-o ardeau ca un drog. Voia să fie posedată, exploatată pentru plăcerea reciprocă a amîndurora și, în acest unic moment aparte, cucerită.

Un geamăt prelung, gutural, vibră din pieptul ei cînd Luke îi sfîșie cămașa pe mijloc. Se încordă în calea masacrului, tînji după el, dar mîinile, gura lui Luke, erau chinuitor de tandre.

Senzația se prăbuși în emoție, ambele înălțîndu-se amenințător. De fiecare dată, de fiecare dată

cînd se opintea spre piscul acela final şi lipsit de aer, el o trăgea înapoi, lăsînd-o sufocată şi înnebunită.

Era ameţitor s-o privească, să-i vadă reflectat pe faţă tot ceea ce simţea, să simtă fiecare fior ce-i cutremura trupul, s-o audă murmurîndu-i numele iar şi iar în timp ce voluptatea o îneca.

Puterea lui Roxanne era cu atît mai mare, cu cît era prea îmbătată ca să-şi dea seama că o avea. Capitularea ei îl făcea prizonier în aceeaşi măsură în care-i era şi ea prizonieră lui – deplinătatea abandonului, neînfricarea sa. Gîndul că avea să se topească pentru el îl făcea să se simtă puternic ca un zeu şi umil ca un cerşetor.

Încet, îi trase pantalonii largi în jos pe şolduri, explorînd fiecare centimetru de piele nou expus, delectînd-o cu dinţii, limba şi vîrfurile degetelor dibace, pînă trecu, cutremurîndu-se violent, peste cel dintîi pisc.

– Te iubesc, Roxanne.

Îi apăsă spinarea pe masă.

– Mereu tu, murmură, în timp ce mîinile pe care i le eliberase îl îmbrăţişau strîns. Numai tu.

El umplu, ea înconjură. Şi se capturară unul pe altul.

Îl nemulţumea că nu voia să-l lase să-şi petreacă

nopţile cu ea, nici să înnopteze ea la el. Avea nevoie de mai mult decît de intimitatea sexului. Avea nevoie să se poată întoarce spre ea noaptea, s-o privească trezindu-se dimineaţa.

Roxanne, însă, se ţinea tare pe poziţie, păstrînd motivele pentru sine.

Nu-i mai punea restricţii asupra vizitelor în casa de pe Chartres. Şi pentru asta avea motive. Îi durea pe toţi faptul că Max recăzuse din nou şi fiecare zi în care era spitalizat pentru teste trecea insuportabil de încet. Roxanne ştia că prezenţa lui Luke în preajmă le ridica tuturor moralul – inclusiv ei însăşi. Şi voia să-i dea lui Nate posibilitatea de a-l cunoaşte ca om înainte ca băiatul să trebuiască să-l accepte ca tată.

În chip raţional sau nu, toate deciziile luate spre a-i permite lui Luke reîntoarcerea în viaţa sa se concentrau asupra copilului ei. Copilul lor.

Lucrau împreună. Cînd a doua săptămînă îi luă locul celei dintîi, numărul pe care-l creaseră în doi începu să devină elegant şi strălucitor. La fel de meticulos îşi elaborau acţiunile de la licitaţie. Roxanne trebuia să admită că Luke înlănţuise toate detaliile la fel de dibaci ca pe nişte inele chinezeşti. Fu acceptabil de impresionată cînd primele dintre piesele falsificate sosiră de la sursa pe care o contractase el în Bogota.

– Drăguţă lucrătură, îi spuse, minimalizînd intenţionat măiestria colierului pe trei rînduri cu diamante şi rubine; stătea la oglinda din camera lui, cu salba la gît. Puţin cam prea fistichie pentru gusturile mele,

firește, dar destul de reușită. Cît ne-a costat?

Era goală, la fel ca el. Luke își proptise brațele sub ceafă, stînd întins pe pat, în timp ce-o privea în lumina soarelui la apus.

– Cinci mii.

– Cinci, își înălță Roxanne sprîncenele, firea ei practică asimilînd acest șoc. Foarte pipărat.

– Omul e un artist, rînji Luke, pe cînd ea se încrunta, jucîndu-se cu pietrele false. Cea veritabilă valorează peste o sută cincizeci, Rox. O să ne acoperim frumușel cheltuielile.

– Bănuiesc.

Trebuia să recunoască, în sinea ei, cel puțin, că fără echipamentele de testare s-ar fi lăsat înșelată. Nu numai că pietrele păreau autentice, dar montura imita vechimea.

– Cînd putem aștepta și restul?

– În timp.

În timp, repeta acum în sinea ei, aducînd două sacoșe cu tîrguieli în bucătărie. Începea s-o irite stăruința lui Luke de-a se exprima vag. O punea la încercare, trase Roxanne concluzia, și deșertă pungile pe masă. Puțin îi păsa.

– Ai ouă în sacoșele alea? întrebă LeClerc, tenebros.

Tresări, recunoscătoare că stătea cu spatele spre el, apoi ridică din umeri.

– Ei și, fă o omletă.

– Fă o omletă, fă o omletă. Mereu faci pe deș-

teapta. Ieși afară – din bucătăria mea, o alungă el cu un gest. Am de preparat cina pentru o armată-ntreagă.

Ceea ce nu putea însemna decît un singur lucru.

– Luke e aici?

– Te miră? pufni el, începînd să scoată alimentele din pungă. Toată lumea e mereu aici. Tu numești ăsta pepene copt?

Acuzator pînă-n toate celulele trupului, LeClerc ridică un cantalup.

– De unde mama dracu' să știu eu dacă-i copt?

Făcutul pieței n-o binedispunea niciodată din cale-afară.

– Toți arată la fel.

– De cîte ori să-ți spun, miroase, ascultă, ciocăni el pepenele, ducîndu-l la ureche. Încă verde.

Roxanne își înfipse mîinile-n șolduri.

– De ce mă trimiți mereu pe mine după legume și fructe și pe urmă te plîngi de ce aduc acasă?

– Trebuie să-nveți, nu?

Cugetă un moment.

– Nu.

Întorcîndu-se pe călcîie, ieși, bombănind. Omul ăsta nu era niciodată mulțumit. Poftim, se dusese de la repetiție direct în piață, iar el nici măcar nu-i zicea mulțumesc.

Și nu putea să sufere cantalupul.

S-ar fi repezit direct la etaj, dacă nu auzea vocile din salon. Glasul lui Luke. Chicotelile din burtă ale lui Nate. Mișcîndu-se fără zgomot, Roxanne se apropie

de ușă și privi înăuntru.

Stăteau împreună pe podea, cu capetele brune aplecate unul lîngă altul și genunchii atingîndu-li-se. Pe covor erau împrăștiate jucării, mărturie a ceea ce făcuseră băieții ei în timp ce ea robotea la pepeni. Acum, Luke explica răbdător un mic truc de buzunar pe care-l adusese cu sine. Pixul dispărut, dacă nu se înșela. Amuzată, se rezemă de tocul ușii, privind încercările tatălui de a-l învăța pe fiu.

– Exact de sub nas, Nate.

Pentru a-și ilustra spusele, Luke suci nasul lui Nate, făcîndu-l iar să chicotească.

– Exact dinaintea ochilor. Acum, ia, hai să-ncercăm. Știi să-ți scrii numele?

– Sigur că știu. N-A-T-E.

Luă pixul și hîrtia oferite de Luke, cu chipul schimonosit de intensă concentrare.

– Învăț să scriu „Nathaniel", tot așa. Apoi „Nouvelle", fin'că ăsta-i numele meu mare.

– Mhm, trecu o umbră peste ochii lui Luke, în timp ce-l privea pe Nate luptîndu-se cu A-ul. Așa se pare.

Așteptă pînă cînd Nate încheie un E foarte înclinat.

– O.K. Acum uită-te cu atenție.

Făcînd încet mișcările, Luke înfășură pixul în foaia de hîrtie, răsucind ambele capete.

– Și acum, alege un cuvînt magic.

– Mmm...

– Nnț, mmm nu-i destul de bun, se opuse Luke, lansîndu-l pe Nate într-un nou acces de chicoteli.

– Boașe! hotărî Nate, încîntat să folosească un termen pe care-l prinsese de la un coleg de grădiniță mai sofisticat.

– Dezgustător, dar s-ar putea să meargă.

Luke rupse hîrtia în două și avu plăcerea să-l vadă pe Nate făcînd ochii mari.

– A dispărut! Pixu-a dispărut!

– Absolut.

Incapabil să-și stăpînească mîndria, Luke își ridică mîinile, întorcîndu-le, cu fața, cu dosul și din nou cu fața. Ochii bulbucați de admirație ai fiului său îl făceau să se simtă ca un rege.

– Vrei să-nveți cum se face?

– Pot?

– Trebuie să depui jurămîntul magicianului.

– L-am și făcut, replică Nate, cam plictisit. Cînd mi-a arătat mama cum să fac banu' să treacă prin masă.

– Te-nvață chestii de magie?

Era lacom să afle orice putea despre gîndurile, sentimentele, dorințele fiului său.

– Sigur. Da' trebuie să promiți să nu zici la nimeni, nici chiar la cei mai buni prieteni, fin'că-i secret.

– Așa e. Ai de gînd să devii magician într-o zi?

– Mhm.

Incapabil să stea locului prea multă vreme, Nate își bușsi fundul de covor.

– Am să fiu magician, şi pilot de curse şi poliţist.

Copoi, îşi spuse Luke, amuzat. Măi, măi, unde greşiseră?

– Toate astea, hmm? Ia să vedem dacă poţi să-nveţi scamatoria asta înainte de-a cîştiga 500-le de la Indianapolis şi-a-i urmări pe ăia răii.

Fu încîntat să vadă că Nate era mai curînd interesat decît dezamăgit, cînd descoperi subtilităţile trucului. Lui Luke i se părea că aproape putea auzi mintea copilului la lucru, studiind posibilităţile.

Avea mîini bune, îşi spuse, în timp ce le apăsa cu ale lui. Minte ageră. Şi un zîmbet care-i topea inima lui taică-său.

– E simpatic.

– Uluitor, spuse solemn Luke, transformînd zîmbetul lui Nate în rînjet.

– Uluitor de simpatic.

N-avea încotro. Luke se aplecă să-l sărute.

– Mai încearcă o dată, şmechere. Să vedem dacă poţi face diversiuni. Uneori, în public sînt zurbagii.

– Ăia ce-s?

– A, oameni care urlă tot felul de chestii sau vorbesc prea tare. Sau... te gîdilă.

Cînd Luke îl înhăţă, Nate scoase un ţipăt de încîntare. După o scurtă şi furioasă luptă, Luke se lăsă ţintuit la podea. Izbucni în mormăieli exagerate, în timp ce Nate îi sărea pe burtă.

– Eşti prea dur pentru mine, puştiule. Nenea.

– Nenea care?

– Nenea şi-atît.

Chicotind, Luke ciufuli părul negru al băiatului.

– Înseamnă că mă predau.

– Poţi să-mi mai arăţi o scamatorie?

– Poate. Ce dai?

Nate folosi răsplata care dădea întotdeauna rezultate cu maică-sa şi se ghemui să-i dea lui Luke o pupătură zgomotoasă pe gură. Buimăcit de dezinvolta efuziune, insuportabil de emoţionat, Luke îşi ridică o mînă nesigură spre părul lui Nate.

– Vrei şi-o îmbrăţişare alături?

– Normal, deschise Luke braţele, pentru a trăi nespusa plăcere de a-şi legăna fiul; cu ochii închişi, îşi frecă obrazul de al lui Nate. Cîntăreşti o tonă.

– Sînt un apetit ambulant, se lăsă Nate pe spate, rînjindu-i lui Luke. Aşa zice mama. Mănînc tot ce nu-i bătut în cuie.

– În afară de boabele de lima, murmură Luke, amintindu-şi.

– Puah. Aş vrea să pot să fac toate boabele de lima din lume să dispară.

– Ne ocupăm de asta.

– Vreau pişu, declară Nate, cu obişnuita nepăsare copilărească de a-şi anunţa necesităţile biologice.

– Nu face aici, bine?

Nate chicoti şi se ţinu, neinhibat, pentru a amîna inevitabilul cu încă un moment. Îi plăcea să stea cu Luke, îi plăcea mirosul, diferit de al oricui altcuiva din familie. Deşi nu trebuise niciodată să se descurce fără

influența sau tovărășia bărbaților, exista ceva aparte la *acest* bărbat. O fi fost magia.

– Tu ai penis?

Luke își sugrumă un hohot de rîs, căci copilul îl privea cu ochi solemni.

– Categoric că am.

– Și eu. Fetele n-au. Nici mama.

Prudent, Luke își vîrî limba în obraz.

– În privința asta, cred că ai dreptate.

– Îmi place că am, fin'că poți să faci pișu în picioare.

– Are avantajele lui.

– Tre' să mă duc, se adună Nate pe picioare, dansînd puțin. Vrei să te duci să-i ceri lui LeClerc niște fursecuri?

De la penisuri la fursecuri, medită Luke. Fascinant lucru era copilăria.

– Dă-i bătaie. Te-ajung din urmă.

Nate se întoarse și-și zări mama.

– Salut. Tre' să fac pișu.

– Salut. Fii invitatul meu.

Nate plecă la trap, cu o mînă între picioare.

– Interesantă conversație, reuși Roxanne să comenteze, după ce auzi trîntindu-se ușa toaletei.

– Discuție de bărbați, se ridică Luke în capul oaselor, rînjind. E atît de...

Se întrerupse, cînd Roxanne își duse o mînă la gură.

– Ce este?

Alarmat, se ridică, strivind un camion de plastic în drum spre ea.

– Nimic.

De data asta, n-avea să mai fie capabilă să se abțină. Pur și simplu nu putea.

– Nu-i nimic.

Întorcîndu-se, o luă la fugă pe scară.

S-ar fi încuiat în camera ei, dar Luke ajunse la ușă înainte de-a fi apucat s-o închidă. Înfuriată pe sine însăși, se răsuci și deschise larg ușa terasei.

– Ce dracu' e cu tine? întrebă el.

– Nu-i nimic cu mine.

Durerea era atît de feroce, de completă, încît n-o putea înfrînge decît prin cuvinte tăioase.

– Pleacă, bine? Sînt obosită. Vreau să stau singură.

– Una din crizele tale de nervi, Rox?

Propriile lui simțăminte erau încordate, în timp ce-o întorcea cu fața spre el. Din cartier plutea muzică, jazz fierbinte, stimulativ. Părea potrivit cu momentul.

– M-ai văzut cu Nate și iar te-ai zburlit?

– Nu. Da, se smulse ea, pentru a-și trece mîinile prin păr. O, Doamne, o, Doamne, pierdea teren.

Cu cît se apropia Roxanne mai mult de limită, cu atît devenea Luke mai calm.

– Îl voi mai vizita, Roxanne. Voi face parte din viața lui. Trebuie, și, pe toți sfinții, am dreptul.

– Nu-mi vorbi tu mie despre drepturi, ripostă ea, umilită de înfrîngerea care i se simțea în voce.

– E şi al meu. Oricît de mult ai vrea să anulezi chestia asta, e un fapt. Încerc să înţeleg de ce nu-i spui că sînt tatăl lui. Încerc să nu te duşmănesc pentru asta, dar n-am să stau la distanţă numai fiindcă tu vrei să-l păstrezi doar pentru tine.

– Nu asta-i problema. La dracu', nu asta e, se bătu Roxanne cu pumnul în piept. Ştii cum mă simt cînd vă văd împreună? Cînd văd cum te uiţi la el?

Lacrimile o podidiră, dar îşi înghiţi suspinele.

– Îmi pare rău că de doare, spuse ţeapăn Luke. Şi poate că nici nu te pot condamna prea mult pentru că vrei să mă pedepseşti nelăsîndu-mă să-i fiu tată.

– Nu încerc să te pedepsesc.

Disperată să scoată tot ce-avea pe suflet, Roxanne îşi strînse buzele.

– Poate c-o fac, nu-s sigură, şi asta-i cel mai greu. Încerc să ştiu ce să fac, ce e bine, ce-i cel mai bine, şi pe urmă, văzîndu-te cu el, îmi dau seama că am pierdut timpul. Da, mă doare să te văd cu el, dar nu în sensul la care te gîndeşti tu. Mă doare la fel cum te doare să priveşti un răsărit de soare, sau să asculţi muzică. Îşi ţine capul la fel ca tine.

Îşi şterse lacrimile, cu furie.

– Întotdeauna l-a ţinut aşa, şi-mi frîngea inima. Are zîmbetul tău, ochii tăi, mîinile tale. Atît de mici, dar ale tale. Obişnuiam să mă uit la ele cînd dormea, să-i număr degetele şi să mă uit la mîinile lui. Şi mă chinuia dorul de tine.

– Rox.

Crezuse, sperase că trecuseră de ce era mai rău, în noaptea cînd îi spusese totul.

– Iartă-mă.

Întinse mîinile spre ea, dar Roxanne se răsuci, îndepărtîndu-se.

– Niciodată n-am plîns după tine. Nici măcar o dată, în cinci ani, nu mi-am îngăduit o singură lacrimă pentru tine. Din mîndrie.

Apăsîndu-şi dosul mîinii pe gură, se clătină.

– M-a ajutat să trec peste ce era mai greu. N-am plîns cînd te-ai întors. Iar cînd mi-ai spus ce s-a întîmplat, am suferit pentru tine şi am încercat să înţeleg ce simţişeşi. Dar, fir-ai să fii. Fir-ai să fii, ai greşit.

Se răsuci înapoi, strîngîndu-şi mijlocul cu un braţ pentru a slăbi apăsarea.

– Trebuia să fi venit acasă. Trebuia să vii acasă, atunci, şi să-mi spui. Aş fi plecat cu tine. Aş fi mers oriunde cu tine.

– Ştiu.

Acum n-o mai putea atinge, oricît de mult o dorea. Părea dintr-o dată atît de fragilă, încît s-ar fi putut sparge la atingere. Nu putea decît să stea pe loc, lăsînd furtuna să-i devasteze pe amîndoi.

– Am ştiut-o atunci, şi aproape că m-am întors. Aş fi putut să te iau, să te duc de lîngă familia ta, de lîngă tatăl tău. Nu conta că era bolnav, că-i eram dator, şi vouă tuturor, pentru toate lucrurile minunate pe care le aveam. Aş fi riscat faptul că Wyatt putea să pună copoii pe urmele mele oricînd, hăituindu-mă ca pe un

ucigaș. Dar n-am făcut-o. N-am putut.

– Aveam nevoie de tine.

Lacrimile o orbeau, pînă-și acoperi fața cu mîinile, lăsîndu-le să curgă în voie.

– Aveam nevoie de tine.

O durea, o, o durea să-și dea drumul, aproape la fel de mult pe cît o duruse să se abțină. Plînsul îi frîngea trupul, îi ardea gîtlejul, îi tortura inima. Se pierdea în violența suferinței, devenind moale cînd brațele lui o cuprinseră, suspinînd fără ascunzișuri cînd o ridică s-o ducă la pat, legănînd-o.

Nu putea decît s-o țină în brațe, în timp ce șiroiau în afară cinci ani de jale reprimată. Nu existau cuvinte de alinare. O cunoștea de aproape douăzeci de ani și putea să numere pe degetele unei mîini de cîte ori plînsese în fața lui.

Și niciodată astfel, își spuse, legănînd-o. Niciodată ca acum.

Nu se mai putea opri, se temea că nicicînd n-avea să se mai oprească. Nu auzi ușa deschizîndu-se. Nu-l simți pe Luke întorcîndu-și capul, scuturîndu-l tăcut a negație cînd Lily privi înăuntru.

Treptat, suspinele sfîșietoare se preschimbară în sughițuri uscate, iar zguduirile violente slăbiră într-un tremur. Pumnii strînși pe spinarea lui se relaxară.

– Am nevoie să rămîn singură, șopti Roxanne, cu gîtul uscat ca rumegușul.

– Nu. Nu iarăși. Niciodată iarăși, Roxanne.

Era prea slăbită ca să-l contrazică. După un oftat

tremurător, își rezemă capul de umărul lui.

– Detest ce se-ntîmplă.

– Știu, îi depuse el o sărutare pe tîmpla fierbinte, îndurerată. Mai ții minte cînd ai descoperit că Sam se folosise de tine? Atunci ai plîns, iar eu n-am știut prea bine ce să fac.

– M-ai îmbrățișat, suspină ea. Apoi i-ai rupt nasul.

– Mda. De data asta, am să fac mai mult.

Pe deasupra capului ei, privirea-i deveni ascuțită ca o spadă.

– Îmi dau cuvîntul.

Roxanne nu se putea gîndi la asta acum. Se simțea secătuită și, curios, liberă.

– Mi-a fost mai ușor să-ți dau trupul meu, decît să-ți dau asta, își lăsă ea ochii umflați să se închidă, ușurată de mîngîierile mîinii lui pe păr. Mi-am putut spune că era patimă și, dacă încă se mai încurcă prin ea și dragoste, voi rămîne oricum stăpînă. Dar mi-a fost teamă să te las să devii din nou prietenul meu.

Mai calmă, expiră prelung.

– Lasă-mă să mă ridic, să mă spăl pe față. Lasă-mă singură un timp.

– Rox...

– Nu, te rog.

Se retrase. Era o probă de încredere, mai profundă decît oricare alta pe care i-o oferise, să-l lase să vadă ravagiile pricinuite de lacrimi.

– Am ceva de făcut. Du-te la o plimbare, Callahan. Lasă-mă o jumătate de oră.

Îl sărută, uşor, înainte de-a apuca să găsească un argument.

– Am să mă-ntorc.

De astă dată, Roxanne surîse.

– Contez pe asta.

I-a adus flori. Şi-a dat seama, cu un strop de vinovăţie, că nu-i dăruise lui Roxanne ceea ce Lily ar fi considerat o perioadă de făcut curte cum se cuvine. Prima dată fusese copleşit de ea, a doua oară, prea încordat.

Poate că era cam tîrzie ora pentru sistemul florilor şi-al inimioarelor, avînd în vedere că erau amanţi, parteneri şi aveau împreună un copil, dar, cum ar fi spus Max, mai bine mai tîrziu decît prea devreme.

Ba chiar s-a dus la uşa din faţă, în loc să ocolească prin bucătărie. Ca un peţitor venit să ceară mîna, îşi pieptănă părul cu degetele şi sună la sonerie.

– Callahan, deschise Roxanne uşa, cu un rîs nedumerit. Ce faci aici?

– Invit o femeie frumoasă în oraş la cină.

Îi oferi trandafirii, apoi, cu o plecăciune adîncă, scoase la iveală un buchet de flori din hîrtie care răsăriră din buzunăraşul secret de sub manşeta cămăşii.

– Oh!

O dezarmase complet – surîsul fermecător, salu-

tul formal, braţul de boboci înmiresmaţi şi scamatoria neghioabă. Schimbarea obiceiurilor îi declanşă automat suspiciunile.

– Ce ţi-ai pus în gînd?

– Ţi-am spus. Îţi cer o întîlnire.

– Eşti...

Rîsul îi pufni neelegant pe nas.

– Just. În douăzeci de ani, niciodată nu m-ai chemat la o întîlnire. Ce vrei?

Nu era uşor să faci curte unei femei care te fulgera cu ochii roşii şi îngustaţi.

– Să te duc la cină, spuse el printre dinţi. Poate şi la o plimbare cu maşina, pe urmă – undeva unde putem să parcăm pe marginea drumului şi să ne mozolim.

– Ai o scurgere de gaz în casă, sau ce?

– La naiba, Rox, ai de gînd să vii cu mine?

– Nu pot, zău. Am alte planuri.

Îşi înclină capul să inspire parfumul trandafirilor. Înainte de-a apuca să-i aprecieze pe deplin, zvîcni înapoi în sus.

– Pe-ăştia mi i-ai adus fiindcă am plîns, nu?

Isuse, era o nucă greu de spart.

– Ai crede că niciodată nu ţi-am mai adus flori.

– Nu, nu, mi-ai adus, îşi reţinu ea un zîmbet, deşi începea să-i placă imaginea în curs de formare. De două ori. O dată, cînd întîrziaseşi două ore la cină – o cină pe care mă chinuisem îngrozitor s-o gătesc.

– Şi mi le-ai aruncat în faţă.

– Bineînţeles. Iar a doua oară... A, da, a fost

cînd ai spart cutiuța de porțelan pe care mi-o dăruise Lily de Crăciun. Deci, Callahan, de data asta ce-ai mai făcut?

– Nimic, decît că încerc să fiu drăguț cu o femeie exasperantă.

– Ei, nu ți-i arunc în față, nu-i așa?

Acum zîmbi și-l luă de mînă.

– intră. Luăm cina aici.

– Rox, vreau să fiu singur cu tine, nu într-o casă plină de oameni.

– Casa plină de oameni petrece seara în oraș și, Dumnezeu să te apere, Callahan, gătesc.

– Oh!

În acel moment, profunzimea iubirii lui fiind dovedită, afișă un surîs.

– Grozav.

– Mda, fii sigur. Hai în salon, am ceva pentru tine.

Aproape că întrebă dacă era o doză de bicarbonat, dar se abținu.

– Dacă nu vrei să te chinuiești cu gătitul, iubito, putem comanda ceva.

O urmă în salon, pentru a-l vedea pe băiat așezat pe marginea canapelei.

– Ura, șmechere.

– Salut.

Nate îl studie un lung răstimp, cu un soi de intensitate captivată care-i trezea cheful să se foiască.

– Cum de nu stai aici dacă ești tăticul meu?

– Păi...

Zguduit pînă-n adîncul sufletului, Luke nu putu decît să-l privească, înmărmurit.

– Mama a zis că a trebuit să stai mult timp plecat, fiindcă se ținea după tine unu' rău. L-ai împușcat?

– Nu.

Trebuia să înghită nodul din gît, dar nu putea. Fiul său și femeia pe care o iubea îl așteptau cu răbdare.

– M-am gîndit mai bine să-l păcălesc. Nu cred că mi-ar plăcea să împușc pe nimeni.

Disperat de-a fi fost smuls din elementul său, o privi pe Roxanne.

– Rox.

Deși ochii lui îi implorau ajutorul, ea clătină din cap.

– Uneori, săltul în apă rece e singura cale, murmură. Fără repetiții, Callahan. Fără scenariu, fără recuzită.

– Bine.

Pe picioare de fum, se apropie de canapea și se ghemui în fața fiului său. Un moment, se simți azvîrlit înapoi în spectacolul său de debut, dintr-un cort înăbușitor de bîlci. Tracul îi îmbrobona cu o sudoare rece baza spinării.

– Îmi pare rău că n-am fost aici cu tine, și cu mama ta, Nate.

Privirea lui Nate ezită. Își simțise burta ciudat, de cînd îl pusese mama sa să stea jos și-l informase că avea un tătic. Nu știa dacă era un ciudat bun – ca atunci cînd Mouse îl învîrtea în cercuri largi – sau rău

– ca după ce mîncase prea multe dulciuri, de *Halloween*.

– Poate n-ai avut ce să faci, murmură el, trăgîndu-se de firele rupturii din genunchiul blugilor.

– C-am avut, că n-am avut, tot îmi pare rău. Nu cred că ai prea multă nevoie de mine, ai crescut mărişor şi aşa mai departe. Ne... înţelegem bine, nu?

– Sigur, îşi răsfrînse Nate buza de jos. Cred.

Şi crezuse că Roxanne era o nucă greu de spart, reflectă Luke.

– Am putea fi prieteni, dacă ţie-ţi convine. Nu e nevoie să mă consideri ca tatăl tău.

Cînd îşi ridică din nou privirea, în ochii lui Nate luceau lacrimi. Buzele-i tremurau, străpungîndu-l pe Luke drept în inimă.

– Vrei să nu?

– Ba da.

Îl durea gîtul. I se vindecase inima.

– Ba da, vreau. Mult. Adică, i-auzi, acum eşti mic şi urît, da' cred că ai potenţial.

– Ce-i aia potenţial?

– Posibilităţi, Nathaniel.

Cu blîndeţe, Luke cuprinse în mîini chipul fiului său.

– O grămadă mare, mare de posibilităţi.

– Potenţial, repetă Nate şi, ca un ecou din copilăria mamei sale, savură cuvîntul; zîmbetul i se lăţi dulce. Tata lui Bobby i-a construit o casă-n pom. Una *mare*.

– Ă-ăuu.

Amuzat şi încîntat, Luke privi înapoi spre Roxanne, care stătea cu florile în braţe.

– Puştiul prinde repede.

– E sîngele ăla irlandez viclean. Un Nouvelle e mult prea mîndru ca să linguşească.

– Se linguşeşte pe dracu', e un băiat isteţ care ştie cînd să profite de avantaje. Just, Nate?

– Just.

Ţipă de plăcere cînd Luke îl săltă în sus. Hotărît să încerce potul cel mare, se aplecă la urechea lui şi-i şopti:

– Poţi să-i spui lui mama că ar trebui să am un cîine? Un cîine mare de tot?

Luke ridică bărbia lui Nate cu un deget, amîndoi avînd rînjete identice.

– O să mă ocup de asta. Ce-ai zice de-o îmbrăţişare?

– O.K.

Nate îl strînse puternic cu braţele pe după gît. Încă îşi mai simţea ciudat stomacul, iar senzaţia i se urcase pînă-n piept. Dar se gîndea că, la urma urmei, era un sentiment plăcut. Cu un oftat, îşi rezemă capul pe umărul tatălui său şi acceptă.

Capitolul 32

– Încerc să mă concentrez, agită Roxanne o mînă peste umăr, pentru a-l alunga pe Luke înapoi. Îi răsufla cald pe gît.

– Încerc să-ți cer o întîlnire.

– Te-a apucat cu întîlnirile, în ultima vreme.

Se aplecă, potrivind lumina pe biroul tatălui ei. Avea întinse în față planurile galeriei de artă. Încă mai trebuiau să hotărască locul pe unde intrau.

– De sus în jos, Callahan. Așa are sens. Expoziția e la etajul trei, de ce să intrăm pe la parter și să urcăm?

– Fiindcă așa putem merge pe scări în loc să atîrnăm la cinci metri de-o frînghie.

Îi aruncă peste umăr o privire piezișă.

– Îmbătrînești.

– Mă scuzi. Întîmplător, acum sînt părinte. Trebuie să-mi iau anumite măsuri de prevedere.

– Acoperișul, Daddy Warbucks.

Știa că era calea cea mai simplă, dar îi plăcea discuția.

– Ar trebui să-l ducem și pe Jake acolo, sus. Și nu suportă înălțimile.

– Bine, atunci ai să-l legi la ochi, replică Roxanne, apoi bătu cu un deget în schițe. Aici, fereastra dinspre est, etajul trei. Eu sînt deja înăuntru, învîrtind din degete în magazia aia pînă la ora închiderii. Intru în camera de supraveghere la unsprezece și șaptesprezece minute fix, ceea ce-mi lasă un minut și treizeci de secunde, și numai un minut și treizeci de secunde, ca să aranjez camera șase înainte de-a interveni alarma.

– Nu-mi place ideea să te ocupi de treburile dinăuntru.

– Nu fi așa de cusurgiu, Luke. Știi al naibii de bine că-s mai pricepută la electronică. Apoi, schimb benzile de supraveghere.

Strîngîndu-și părul la spate cu o mînă, rînji.

– Aș vrea să pot vedea mutra pazniculuí cînd va arunca o privire la operele video ale lui Mouse.

– Numai amatorii cred că-i obligatoriu să se

afle-n linia-ntîi, iubito.

– Mai lasă-te, Callahan, spuse ea moale. În continuare, cîtă vreme Jake şi Mouse şi-au făcut treaba, eu pot rezolva cu fereastra, pe dinăuntru. Şi intri tu, eroul meu, încheie, fluturîndu-şi genele.

– Şi avem şase minute jumate ca să deschidem vitrina, să luăm prada bună şi s-o înlocuim cu imitaţiile noastre.

– Iar apoi, *presto*! Am ieşit, fără să lăsăm nici o urmă.

Îşi trecu limba peste buza de sus.

– Tu şi cu mine revenim în camera de hotel şi ne futem ca nebunii.

– Mamă, ce-mi mai place cînd eşti vulgară, îşi rezemă Luke bărbia de creştetul ei. Dar încă mai avem de studiat cronometrajul.

– Mai sînt cîteva săptămîni.

Roxanne întinse braţele lateral, apoi în sus, pentru a şi le împreuna după gîtul lui.

– Şi gîndeşte-te, doar, la sclipiciurile alea frumoase, frumoase. Toate, numai ale noastre, Callahan.

Luke tresări, lăsă să i se scurgă tăcut aerul printre dinţi şi-şi îndreptă spinarea.

– Ăsta-i un lucru despre care voiam să-ţi vorbesc, Rox.

Nu-i putea prezice reacţia şi alese calea laşă a temporizării.

– Vrei un brandy?

– Sigur.

Roxanne se întinse din nou. Era aproape ora unu noaptea. Casa era cufundată în tăcere, holul din faţa biroului întunecos, plin de umbre. Se gîndi în treacăt să-l seducă pe Luke pe canapeaua cu perne de piele şi zîmbi încet cînd el îi întinse o cupă.

– Sigur vrei să stăm de vorbă?

Cunoştea expresia aceea, tonul, şi aproape se lăsă ademenit pentru a evita discuţia.

– Nu, dar cred că n-avem încotro. În legătură cu prada de la licitaţie.

– Mmmm.

– N-o vom păstra.

Roxanne se înecă cu coniacul. Luke o bătu pe spate, sperînd să iasă bine.

– Christoase, nu face glume proaste cînd beau.

– Nu e glumă, Rox. N-o vom păstra.

Cunoştea şi ea expresia, tonul acela. Însemnau că Luke se hotărîse într-o anume privinţă şi era gata să sară la bătaie.

– Ce naiba tot vorbeşti? Ce rost are să luăm, dacă nu ca să păstrăm?

– Ţi-am explicat că furtul e o diversiune pentru treaba de la Wyatt.

– Sigur, şi încă una foarte profitabilă, în pofida cheltuielilor suplimentare de-a dreptul scandaloase.

– Da, dar nu financiar. Nu pentru noi.

Roxanne mai bău puţin brandy, fără a prea reuşi, însă, să-şi alunge fiorul neaşteptat din abdomen.

– Şi cam ce-o să facem cu peste două milioane

în bijuterii, Callahan, bijuterii al căror furt ne costă aproximativ optzeci de mii?

– Le vom planta. Sînt obiecte de recuzită foarte importante pentru o cacialma la care visez de aproape un an.

– O cacialma, se ridică Roxanne, pentru a-şi învinge agitaţia plimbîndu-se şi a chibzui. Sam. Vrei să le plantezi asupra lui Sam. E forma ta de-a face dreptate, nu?

Cînd se răsuci spre el, ochii-i erau aprinşi.

– Asta ai plănuit, tot timpul.

– Lucrez la toate detaliile, de luni de zile. Fiecare parte se articulează cu întregul.

– Ai lucrat?

Un torent de sentiment al trădării ameninţa s-o înece. Şi-l înfruntă, nesigură dacă mai putea supravieţui odată unei pierderi de acest fel.

– De-asta te-ai întors. Ca să te răzbuni pe Sam.

– Pentru tine m-am întors.

Nu-i plăcea fiorul de gheaţă din vocea ei, nici vulnerabilitatea pe care i-o simţea dedesubt. Şi detesta, detesta cu adevărat, să dea din nou explicaţii.

– Ţi-am spus de ce am plecat, Rox, iar anii ăia nu-i pot lua înapoi. Dar n-am să te pierd iar, şi nu-mi asum nici un risc cu familia mea.

Ezită. Exista riscul să-l ciopîrţească în fîşii subţiri zdrenţuite, dar trebuia să-i spună totul.

– De-asta, înainte de-a veni la New Orleans, i-am făcut o vizită lui Wyatt.

– L-ai vizitat?

Consternată, îşi trecu o mînă prin păr.

– Te-ai dus la el, şi consideri că asta n-a însemnat un risc?

– Am încheiat un tîrg cu el. Mă gîndisem să-l cumpăr cu bani. Un milion de dolari, pentru un interval de cîteva luni.

– Un milion...

– Dar nu l-a mulţumit, o întrerupse Luke. Sau, nu s-a mulţumit numai cu atît. Aşa că am ajuns la o înţelegere.

Ridicîndu-şi cupa, roti coniacul, adulmecă, sorbi. Partea asta îi plăcea, aşa cum îi place unui bărbat să revadă o seară lungă, stimulatoare, cu o femeie frumoasă.

– A fost de acord să-mi dea timpul cerut, pînă imediat înainte de alegeri, dacă-i aduc fotografii compromiţătoare de-ale lui Curtis Gunner. Trebuia să le falsific, desigur, avînd în vedere că Gunner e imaculat ca zăpada. Wyatt mai vrea şi hîrtii care să-l implice pe Gunner în tranzacţii de afaceri necinstite şi relaţii ilicite. Tot ce am de făcut e să le creez şi să le plantez exact înainte ca alegătorii să tragă maneta cu numele alesului lor.

Expirînd prelung, Roxanne se lăsă pe braţul canapelei. Acum avea nevoie de brandy, îşi dădu seama, şi răsturnă pe spate paharul, sorbind cu sete.

– Atîta te-a costat ca să te-ntorci?

– Dacă nu eram de acord, nu-s sigur ce v-ar fi

putut face, ție, lui Max, lui Lily, tuturor celor la care țin.

Ochii lui Luke se fixară într-ai ei.

– Iar acum, mai e și Nathaniel. Nu există nimic ce n-aș face ca să-l țin în siguranță. Nimic.

Un fior de spaimă o străbătu pe șira spinării.

– Nu i-ar face nici un rău lui Nate. Nu... Ba sigur că i-ar face.

Roxanne își apăsă ochii cu degetele, luptîndu-se să-și justifice necesitatea în fața conștiinței.

– Știu că trebuie să facem tot ce e necesar, dar pînă-acum niciodată n-am mai lovit în oameni nevinovați. Nu pot concepe să începem acum. Vom găsi o altă cale.

Își lăsă mîinile în poală. Avea fața din nou stăpînită și rece.

– Știu că putem găsi alte căi.

Luke era convins că n-o iubise niciodată mai mult decît în acel moment. Era o femeie gata să apere ceea ce-i aparținea, întotdeauna, neacceptînd niciodată vreun compromis cu propriul ei cod etic.

– Jake falsifică deja documentele pe care le voi planta, împreună cu prada, în seiful lui Wyatt. Nu vor fi tocmai cele la care se așteaptă, adăugă el, înainte ca ea să poată protesta. Fotografiile inițiale cu care a venit Jake sînt destul de bune, dar mai trebuie puțin rafinament. Una peste alta, însă, Wyatt arată grozav. Țin îndeosebi la una cu el în portjartier din piele neagră și cizme.

– Sam? Faci fotografiile folosindu-l pe Sam?

Buzele începură să i se arcuiască, dar își stăpîni zîmbetul, își stăvili admirația. Dracu' să-l ia pe Luke, își spuse, încă nu terminase cu el.

– Îl trișezi, folosindu-i propria intrigă ca să-l ruinezi politic.

– Ascultă, n-am nimic împotriva lui Gunner, și destule într-a lui Wyatt. Mie mi s-a părut un act de sfîntă dreptate. În plus pe lîngă fotografii și documente – dintre care unele îl vor implica pe Wyatt într-un număr de jafuri cu care ești foarte familiarizată – am filtrat bani în două conturi din Elveția. Conturi pe numele lui.

– Foarte deștept, murmură ea. Ai gîndit totul. Dar nu te-ai deranjat să mă pui și pe mine la curent.

– Nu, n-am făcut-o. Voiam să fiu sigur că-mi ești alături pe termen lung, Roxanne. Am bănuit că planul inițial te va incita, te va intriga. Și am sperat că la vremea cînd îți voi dezvălui totul, vei avea încredere în mine. Vrei s-o faci pe ciufuta fiindcă ți-am ținut ascuns, ai tot dreptul. Numai să rămîi cu mine în efortul ăsta major.

Roxanne reflectă și-și dădu seama că primul val fierbinte de furie slăbise. Dumnezeule mare, își spuse, spera să nu se moleșească. Problema era că putea privi lucrurile și din punctul de vedere al lui Luke, precum și dintr-al ei propriu. Nu numai că înțelegea, dar simpla frumusețe a cacialmalei o încînta. Nici chiar ea însăși n-ar fi putut-o ticlui mai bine.

– Din noaptea asta, Callahan, sîntem fifty-fifty, sau nici nu mai discutăm.

– N-ai de gînd să mă înjuri, să-mi arunci măcar un singur epitet?

– Le păstrez, ridică ea paharul toastînd. Pentru Nouvelle şi Callahan.

Luke ciocni şi rămaseră cu ochii unul la altul, în timp ce beau.

– Nu te pregăteai să mă seduci înainte de-a te fi întrerupt?

– Că tot veni vorba...

Îşi lăsă paharul deoparte.

– Mă pregăteam.

Luke stătea lîngă scaunul lui Max, privind afară prin uşa terasei şi întrebîndu-se ce vedea acel om prin sticlă. Oare clădirile din cartier, balconul decorat cu flori de pe Chartres, petecele de cer cenuşiu care anunţau ploaie? Sau altceva, amintirea vreunui loc şi timp de demult?

După recădere, mintea lui Max se cufundase şi mai adînc în misterioasa lume unde locuia. Acum rareori mai vorbea cît de cît, deşi uneori plîngea în tăcere. Şi trupul i se împuţina, pierzînd kilogram după kilogram.

Medicii vorbeau despre plăci şi dezordini, acele schimbări structurale primare găsite în creierul pacienţilor atinşi de boala lui Alzheimer. Forme anormale de proteine – proteine tau, B-amyloide, substaţă P. Pentru Luke nu însemnau nimic şi-şi spusese că plăcile şi dezordinile sunau ca un soi de scamatorie complexă.

Ştia că Roxanne venise să-şi ia rămas bun şi se afla acum jos în hol cu Nate, supraveghind făcutul bagajelor pentru săptămîna la Washington. Acum, că avea acest moment de singurătate cu Max, nu ştia cum să-l folosească.

– Aş vrea să vii şi tu cu noi.

Luke continuă să se uite pe geam. Era atît de greu să-l privească pe Max, expresia mată, degetele încovoiate care lucrau, lucrau, lucrau, ca şi cum ar fi manipulat monede.

– M-aş fi simţit mult mai bine dacă puteam revedea cu tine tot planul. Cred că ţi-ar plăcea reprezentaţia. Dramatism, emoţie, fler. Are de toate. Am gîndit fiecare amănunt.

Auzind în minte ecoul vocii mentorului său, Luke îşi îngădui un zîmbet.

– Ştiu, ştiu, calculează şansele, apoi pregăteşte-te pentru surprize. Am să-i plătesc ticălosului cei cinci ani pe care mi i-a răpit, Max, pe care ni i-a răpit tuturor. Şi am să-ţi aduc piatra. Am să ţi-o pun drept în mîini. Dacă există un strop de magie în ea, îl vei găsi.

Luke nu se aştepta la un răspuns, dar făcu un

efort să se lase pe vine. Făcu un efort să privească în ochii care cîndva îi porunciseră să intre într-un cort de bîlci, cerîndu-i să-şi încerce norocul, să-şi asume un risc. Erau la fel de întunecaţi ca întotdeauna, dar puterea din ei se stinsese.

– Vreau să ştii că voi avea grijă de Roxanne şi de Nate. Şi de Lily, Mouse şi LeClerc. Rox s-ar burzului dacă m-ar auzi spunînd asta; a făcut treabă bună, ocupîndu-se ea de toate. Dar nu va mai trebui să se descurce singură. Nate îmi spune tata. Nu ştiam că asta poate însemna atît de mult.

Cu blîndeţe, acoperi mîinile noduroase şi agitate cu ale lui.

– Tată. Niciodată nu te-am numit aşa. Dar eşti tatăl meu.

Luke se aplecă şi sărută obrazul pergamentos.

– Te iubesc, tată.

Nu primi nici un răspuns. Se ridică şi ieşi să-şi regăsească fiul.

Max continuă să se uite pe geam, să privească şi iar să privească, chiar şi cînd din ochi îi lunecă o lacrimă, prelingîndu-se încet pe obrazul sărutat de Luke.

Jake mai tastă o succesiune în computerul său

portativ şi scoase un murmur de încîntare.

– Ce ţi-am spus? Ce ţi-am spus, Mouse? Întotdeauna există o uşă prin spate.

– Ai intrat? Chiar ai intrat?

Plin de admiraţie, Mouse se aplecă peste umărul cocoşat al lui Jake.

– Maică Precistă.

– Banca Angliei, rîse Jake afectat, înlănţuindu-şi degetele şi întinzînd mîinile pentru a-şi trosni încheieturile. Pun pariu că Charles şi Di au un cont. Frate, măi frate, toate drăgălaşele-astea de lire sterline.

– Mamă!

Mouse citea cu fidelitate revistele despre celebrităţi, iar Prinţesa de Wales se număra printre favoritele lui.

– Poţi să vezi cît au, Jake? Ar trebui să transferi un pic de la el la ea. Nu cred că se poartă destul de drăguţ cu cucoana.

– Sigur. De ce nu?

Degetele lui Jake se postară deasupra tastelor, oprindu-se cînd Alice îşi drese uşor vocea.

– Credeam că i-ai promis lui Luke să nu foloseşti niciodată computerele ca să te amesteci în treburile altora.

Nu îşi ridică privirea, continuînd doar să croşeteze senină pe canapea, în celălalt capăt al apartamentului.

– E, mda.

Pe Jake îl mîncau degetele.

– Fac şi eu practică, atîta.

Îşi rostogoli ochii spre Mouse.

– Ăă... îi arăt lui Mouse unele din şmecheriile de care-i în stare fetiţa asta de cînd am ajustat-o.

– Foarte frumos. Mouse, nu cred că Diana ar aprecia să-i invadezi viaţa privată în felul ăsta.

– Nu? îşi privi Mouse soţia, care nu făcu decît să-şi ridice capul, zîmbind. Nu, se pare că nu.

Învins, scoase un oftat din rărunchi.

– Era vorba că verificăm contul elveţian, îi aminti el lui Jake.

– Bine, bine.

Keyboard-ul ţăcăni, modem-ul zumzăi.

– Da' mă face să-mi vină rău, tre' să zic. Stomacul meu, ascultă ce-ţi spun, mi-l simt de parc-am mîncat peşte stricat. Vrea încă zece mii transferate în contul jigodiei ăleia. Am încercat să-i zic, zău c-am încercat să-i zic c-aş putea să sifonez banii din contul cutărui C.E.O. stricat în loc să-i sug lui sîngele. Da' nu, a, nu. Luke vrea să joace singur cacialmaua. Încăpăţînat mai e omul ăsta. Încăpăţînat.

– E vorba de mîndrie, murmură Alice.

– E vorba de zece futu-le muma-n cur de mii.

Jake tresări şi-i aruncă o privire scurtă.

– Scuză-mi franţuzeasca. Doar că nu scoatem din afacerea asta nici o centimă. Nici una! Nu crezi c-ar trebui să punem ceva deoparte – să ne-acoperim

cheltuielile, să realizăm un profit rezonabil?

– Obţinem satisfacţie, declară Mouse, făcînd ca inima soţiei sale să crească de mîndrie. Asta-i mai bună ca banii.

– Cu satisfacţia nu cumperi nici un pantof italienesc, bodogăni Jake, acceptînd însă faptul că era depăşit numeric. Pe de altă parte, putea oricînd accesa un alt cont, mai tîrziu.

Alice îşi strînse lucrul de mînă şi se ridică. Abia trecuse de zece, dar era nefiresc de obosită.

– Cred că vă las cu jucăriile voastre şi mă duc la culcare.

Mouse se aplecă s-o sărute, mîngîindu-i cu o mînă părul blond deschis. Nu înceta să-l uimească faptul că o femeie atît de micuţă şi drăgălaşă putea fi a lui.

– Vrei să comand nişte ceai, sau ceva?

– Nu.

Ce om drăguţ era, medită Alice. Şi cît de tare de cap. Numai că nu-i legănase lucrul tricotat pe sub nas. Convingîndu-se că mai merita o încercare, scoase din coş botoşelul pe care-l terminase.

– Cred că voi încerca să-l termin pe-al doilea mîine seară. E o culoare drăguţă, nu ţi se pare? Verdele ăsta deschis, atît de frumos.

– Zău că-i drăguţ, zîmbi el, aplecîndu-şi capul să-i mai dea o sărutare. Lui Nate îi plac păpuşelele de mînă.

– Nu-i păpușică.

Furioasă pe el ca nicicînd, Alice strînse din dinți. E un botoșel, fir-ar să fie.

Cu care, trecu în camera vecină și închise ușa.

– Alice nu înjură niciodată, spuse Mouse. Niciodată. Poate ar trebui să mă duc să văd...

Revelația îl izbi ca un pumn cu degetele goale, în falcă.

– Un botoșel.

– Un botoșel? se despică fața lui Jake într-un rînjet. Ei, nu-i groasă? Felicitări, Mouse bătrîne.

Sări în picioare, bătîndu-și prietenul pe spate.

– Se pare că e un cozonăcel în cuptor.

Mouse păli, luă o culoare similară cu a faimosului botoșel, apoi păli din nou.

– O, Doamne!

Mai mult nu reuși să îngaime, în timp ce mergea clătinat spre dormitor. Pînă ajunse să deschidă ușa și s-o închidă la loc, palmele îi șiroiau de sudoare.

Alice stătea cu spatele spre el, încheindu-și calmă cordonul capotului.

– Deci, se face lumină, murmură, pornind spre masa de toaletă, unde începu să-și perie părul.

– Alice.

Mouse înghiți un nod atît de mare încît îi pocni beregata.

– Ești... Vom...

Nu-i stătea în fire să rămînă prea mult timp

supărată. Îl iubea prea mult ca să-ncerce. Buzele i se arcuiră, în timp ce-i întîlnea privirea în oglindă.

– Da.

– Cu siguranță?

– Cu absolută siguranță. Două teste de sarcină la domiciliu și un obstetrician nu mint. Așteptăm un copil, Mouse.

Vocea i se frînse, în timp ce-și cobora ochii spre mîini.

– E bine, nu?

Nu-i putea răspunde. Gîtul ei era astupat de propria-i inimă. În schimb, ajunse la ea din trei pași smuciți. Ușurel, cît se poate de ușor, o cuprinse cu brațele, întinzîndu-și mîna mare peste pîntecul ei încă plat.

Era mult mai bine așa decît cu cuvinte.

Dincolo de granița districtului, în suburbiile luxoase din Maryland, Sam Wyatt stătea la anticul său birou din lemn de trandafir, cu o cupă de coniac *Napoleon*. Soția lui era la etaj, în marele lor pat Chippendale, doftoricindu-și una din infamele ei migrene.

Justine nu prea avea nevoie de scuza unei dureri de cap, își spuse el, rotind și sorbind băutura de

culoare chihlimbarie închisă. De mult îi trecuse gustul să facă dragoste cu un ţurţure de gheaţă care se deghiza în femeie cu haine de la casa de modă.

Existau şi alte căi de a-şi găsi rezolvarea sexuală, dacă erai prudent şi plăteai destul. Nu ţinea amantă. Amantele aveau obiceiul să devină năzuroase şi rapace. Sam nu intenţiona să trăiască, odată ajuns la Casa Albă, cu ameninţarea unei cărţi spune-tot.

Şi avea să locuiască la Casa Albă, îşi zise. În zorii secolului XXI, avea să şadă în Biroul Oval, să doarmă în patul lui Lincoln. Era inevitabil.

Campania sa senatorială înainta strălucit. Fiecare nou sondaj de opinie îl propulsa tot mai în faţă. Era nevoie de un miracol pentru ca adversarul său să acopere distanţa, iar Sam nu crezuse niciodată în miracole.

În orice caz, avea în mînecă un as numit Luke Callahan. Cînd plănuia el să joace acel as, cu o săptămînă înainte de alegeri, Gunner avea să fie zdrobit.

Nu mai rămăseseră decît cîteva săptămîni pînă la acest moment al adevărului, ceea ce însemna multe zile şi nopţi lungi în expectativă. Pupase copilaşi, tăiase panglici, însufleţise omul de rînd cu discursuri sclipind de promisiuni, făcuse curte structurii corporative cu atitudinea sa faţă de întreprinderea privată, fermecase femeile cu zîmbetele sale dezinvolte şi

trupul zvelt.

Sam îşi considera ascensiunea în prestigiu şi putere politică o pungăşie stupefiant de lungă şi de complex structurată.

După cum îi spusese lui Luke, avea să-şi îndeplinească unele promisiuni, păcăleala fiind departe de-a se fi încheiat. Avea să curteze, să vrăjească şi să strîngă mîini în continuare. Imaginea sa de om realizat prin forţe proprii străduindu-se să adeverească visul american avea să-l menţină în frunte. Iar comitetul de consilieri aleşi personal îl ţineau la curent cu politica internă şi externă.

El, unul, nu cunoştea decît o singură politică, iar aceasta era puterea.

Avea tot ce-şi dorea – pînă să-şi dorească mai mult.

Se gîndi la piatra încuiată în seiful său. Dacă ar fi crezut în magie, poate s-ar fi gîndit cît de multe i se împliniseră după ce o obţinuse. Dar, pentru Sam, nu era decît încă o victorie asupra unui vechi duşman.

Era destul de adevărat că, odată ce intrase în posesia ei, ritmul succeselor i se accelerase. Sam punea acest fapt pe seama norocului, a sincronizării şi a propriilor sale talente personale şi politice.

Învăţase multe de la ţărănosul şi popularul senator din Tennessee. Absorbise lacom cunoştinţele, în timp ce juca rolul omului-din-culise, cu flerul unui histrion desăvîrşit – pînă se ivise ocazia să devină *omul*

însuşi.

Nimeni nu ştia că Sam îl văzuse pe Bushfield murind. Îl plînsese în public, ţinînd un panegiric mişcător, înecat de lacrimi, consolînd-o pe văduvă ca un fiu, însărcinîndu-se cu îndatoririle nerezolvate ale senatorului în calitate de moştenitor devotat.

Şi stătuse, privind, în timp ce senatorul gîfîia şi se sufoca, în timp ce faţa îi ardea vînătă, în timp ce se zbătea pe podelele cabinetului său particular ca un peşte pe uscat. Sam avea în mînă cutiuţa emailată cu tabletele de nitroglicerină, fără să scoată o vorbă, în timp ce mentorul său întindea mîinile spre el, cu ochii bulbucaţi de durere şi sticloşi de nedumerire.

Abia cînd se încredinţase că era prea tîrziu, Sam înghenunchease şi strecurase o tabletă sub limba mortului. Dăduse telefon, înnebunit, la 911, iar cînd sosiseră, infirmierii rămăseseră impresionaţi de grija lui Sam de a-i aplica masajul cardiac.

Astfel îl ucisese pe Bushfield şi-şi recrutase cîţiva susţinători trainici din lumea medicală.

Nu fusese la fel de captivant ca tragerea unui glonţ în capul lui Cobb, îşi spunea el acum. Dar pînă şi actul omuciderii pasive conţinuse propria sa emoţie.

Rezemîndu-se de spătarul fotoliului, începu să viseze runda următoare, ca un păianjen ţesîndu-şi încîntat pînza în aşteptarea unei muşte imprudente.

Aroganţa revenirii lui Callahan în trupa Nouvelle continua să-l intrige. Chiar credea prostovanul ăla că

cinci ani puteau fi de-ajuns? Sau că banii puteau răscumpăra nesupunerea de-a fi reintrat în scenă fără permisiune? Sam spera că da, spera din tot sufletul. Încă nu lovise, căci îl amuza să-l momească pe Luke spre nepăsare. Să-l lăsăm să-şi facă numărul, medită Sam. Să-l lăsăm să-ncerce şi a doua oară seducţia asupra inimii lui Roxanne. Să-ncerce să fie tatăl fiului său. Pe Sam îl încînta gîndul la omul revenit în sînul familiei, punîndu-şi temporar în ordine cariera şi viaţa. N-avea să fie decît cu atît mai delicios să i le smulgă din nou.

Şi avea s-o facă, îşi spuse el. Da, avea s-o facă.

Urmărise îndeaproape familia Nouvelle. Era nevoit să-şi recunoască admiraţia pentru stilul lui Roxanne, pentru flerul ei la furtişaguri. Avea într-un registru încuiat în seif consemnări atent documentate asupra activităţilor ei. Îl costaseră, dar moştenirea soţiei lui îngăduia asemenea capricii.

Se apropia momentul cînd avea să le folosească. Plata pentru pasul făcut de Luke în luminile rampei fără consimţămînt avea să fie usturătoare. Şi toţi membrii familiei Nouvelle aveau s-o suporte. Iar dacă, după cum îşi imagina Sam, credeau că mai puteau da o lovitură de dragul vremurilor apuse, aveau să nimerească direct în mîinile lui.

Fiindcă el putea aştepta, putea privi şi putea aranja ca autorităţile să culeagă toată trupa după următorea lovitură.

Aceasta era o variantă foarte dulce.

Se întreba dacă aveau să-şi bage nasul în licitaţie. I se părea că acest gen de afacere deţinea strălucirea care-i tenta pe ei. Putea chiar să-i lase să scape basma curată. Pentru scurt, foarte scurt timp. Apoi urma să închidă fălcile capcanei, privindu-i cum sîngerau.

O, da, îşi spuse Sam, chicotind pentru sine în timp ce se răsturna pe spate. Exact acest gen de gîndire limpede avea să-l facă un excelent comandant suprem.

Capitolul 33

Sam aranjă să obţină bilete la mult-lăudatul spectacol al trupei Nouvelle de la *Kennedy Center*. Rîndul întîi, central. Justine stătea alături, drapată în mătăsuri, safire şi zîmbete – devotata soţie şi parteneră.

Nimeni n-ar fi bănuit că ajunseseră să se deteste.

Pe măsură ce se desfăşura magia, Sam aplauda entuziasmat. Îşi arunca pe spate capul, rîzînd, se apleca înainte, cu ochii mari, clătinînd din cap neîncrezător. Reacţiile sale, surprinse adesea de camerele

televiziunii, erau înscenate la fel de atent ca iluziile acelei seri.

Pe dedesubt, îl rodea vechea invidie. Luke era încă o dată în centrul atenției, steaua strălucitoare, deținătorul puterii.

Îl ura pentru asta, la fel de orbește și irațional pe cît îl urîse de la prima vedere. Detesta și invidia ușurința cu care Luke capta publicul, evidenta scînteie sexuală dintre el și Roxanne, simplitatea cu care putea apuca imposibilul, transpunîndu-l în realitate.

Fu, însă, cel dintîi care se ridică în picioare, cînd aplauzele se rostogoliră peste scena finală. Bătu din palme, alăturîndu-se ropotelor, și zîmbi.

Roxanne privi spre el, în timp ce mulțumea. Deși își coborîse genele, printre ele fulgera veninul. Privirile li se susținură, iar pentru ea, preț de-o clipă doar, fură complet singuri. Furia se înteți, volatilă ca lava, astfel că făcu un pas înainte, un pas spre el, oprindu-se numai cînd mîna lui Luke se înlănțui strîns într-a ei.

– Zîmbește doar, iubito, vorbi el distinct la adăpostul aplauzelor, strîngînd-o scurt de degete. Zîmbește și atît.

Se supuse, pînă cînd în sfîrșit ieșiră din scenă împreună.

– N-am știut că va fi atît de greu.

Trupul îi tremura de efortul de-a fi trebuit să-și stăpînească pornirea de-a ataca.

– Să-l văd stînd acolo, atît de îngîmfat și prosper. Îmi venea să sar de pe scenă și să-l zgîrii.

– Te-ai descurcat de minune, îi frecă el mijlocul, conducînd-o prin culise spre cabina ei. Faza unu, Roxy, și trecem la următoarea.

Dădu din cap, oprindu-se apoi cu mîna pe clanța ușii:

– Noi furăm lucruri, Luke. Înțeleg că majoritatea oamenilor n-ar găsi acest lucru acceptabil. Și totuși, ceea ce luăm noi sînt obiecte, ușor de înlocuit. El a furat timp. Și dragoste, și încredere. Nimic din toate astea nu se mai poate înlocui.

Îl privi peste umăr, cu ochii lucind nu de lacrimi sau de regret măcar, ci de hotărîre.

– Hai să i-o facem ticălosului.

Luke rînji, bătînd-o pe fund. Avea dreptate Jake, reflectă el. A dracului femeie era.

– Schimbă-te. Avem treabă.

Participară la recepția de după spectacol, ciocnind paharele cu demnitarii din Washington. Luke trase de timp, apoi se strecură de lîngă Roxanne. Acesta era un rol pe care trebuia să-l joace singur. Așa cum se așteptase, Sam zăbovi doar cîteva momente pentru a-l căuta afară.

– Grozav spectacol.

Luke luă un pahar îngust cu șampanie, de pe o

tavă în trecere, lăsîndu-şi degetele să tremure infim.

– Mă bucur că ţi-a plăcut.

– A, cum să nu. Şi-ţi admir tupeul, de-a juca fără să-mi ceri mie voie mai întîi.

– N-am crezut... Au trecut cinci ani.

Luke scrută mulţimea cu ochi neliniştiţi, coborîndu-şi glasul. Rugător, îşi încleştă mîna pe încheietura lui Sam:

– Pentru Dumnezeu, ce-am făcut rău cu asta?

Încîntat să-şi vadă victima la strîmtoare, Sam cugetă, sorbind din şampanie:

– Rămîne de văzut. Ia zi, Callahan, ce părere ai de tînărul Nathaniel?

De astă dată, Luke nu mai trebui să-şi prefacă tremurul mîinii. Era turbare pură.

– Ştii despre Nate?

– Ştiu tot ce e de ştiut despre familia Nouvelle. Credeam că m-am exprimat clar.

Absent, puse paharul gol pe o tavă.

– Spune-mi, ai terminat proiectul pe care ţi l-am încredinţat?

– Cu excepţia cîtorva tuşe finale, se trase Luke de cravată. Ţi-am explicat de fiecare dată cînd am vorbit că, pentru a rezolva o treabă ca asta, pentru a fi sigur că rezistă în faţa oricărei investigaţii, e nevoie de timp.

– Cu timpul am fost generos, îi aminti Sam, adăugînd o puternică strîngere de umăr. Iar timpul trece repede.

– Mi-ai dat un termen final. Am să-l respect.

Privi din nou prin jur.

– Ştiu ce anume depinde de asta.

– Sper că ştii, replică Sam, ridicîndu-şi apoi o mînă, pentru a opri răspunsul lui Luke. Două zile, Callahan. Adu-mi totul în două zile, şi s-ar putea, s-ar putea numai, să uit impertinenţa pe care ţi-ai permis-o astă seară. Petrecere frumoasă, adăugă, îndepărtîndu-se. Că tot e una dintre puţinele care ţi-au mai rămas cu familia ta.

– Ai avut dreptate, amice.

Jake, spilcuit în uniforma sa de chelner, mută tava pe cealaltă mînă.

– E o scîrbă.

– Vezi doar să nu le-ncurci, spuse printre dinţi Luke.

Iute ca fulgerul, lăsă să cadă butonul de manşetă, din aur cu monogramă, al lui Sam, în buzunarul căptuşit cu celofan al lui Jake.

– Ei, ai încredere-n mine.

– Şi nu te mai hlizi, pentru Dumnezeu. Aici eşti servitor.

– Şi? Sînt un servitor fericit.

Îşi dădu, totuşi, silinţa să arate cum se cuvine de solemn, pe cînd se îndepărta.

O oră mai tîrziu, Jake îi dădu lui Luke o pungă de plastic, conținînd butonul și un singur fir de păr blond-nisipos.

– Ai grijă cum le folosești, colega. N-ar fi bine să pară prea ostentativ.

– Atunci să fim ostentativi, ce mama dracu'.

Simți un scrîșnet în măruntaie, cînd ridică punga să studieze elegantul exemplu de bijuterie bărbătească. Era discret, în formă de nasture, cu literele SW unduindu-se fluid prin aur. Dacă totul mergea bine, își spuse Luke, acest mic farafastîc avea să-l expedieze pe Sam Wyatt drept în iad.

– Ai controlat echipamentele? îl întrebă el pe Jake.

– Controlat și recontrolat. Sîntem pe linie. Fii atent aici, scoase el un dispozitiv nu mai mare decît palma. Mouse, șopti. Mă auzi?

Urmă un moment de tăcere, apoi glasul lui Mouse bubui din transmițător:

– Aici sînt, Jake. Clar ca un clopoțel.

Rînjind, Jake îi oferi aparatul lui Luke:

– Mai bine și ca-n *Star Trek*?

Scrîșnetul se prefăcu într-o palpitație plăcută, surescitată.

– Detest s-o recunosc, Finestein, dar ești bun. Avem cinșpe minute, așa că ține-ți curu-n viteza-ntîi.

– Curu' meu e-ntodeauna în viteză, rînji Jake, unduindu-și șoldurile slăbănoage. Asta o să fie fabu-

loasă, Luke. *Fa-bu-loasă.*

– Nu vinde pielea ursului din pădure, murmură Luke, citîndu-l pe Max; se uită la ceas. Ne-așteaptă Roxanne. Hai să mergem.

– Sus în șa! Dii căruțele! Pleacă prima! chicoti Jake pentru sine, în timp ce se îndreptau spre ușă.

– Amatorule, bombăni Luke, dar se pomeni că rînjea. Avea să fie o noapte de pomină.

Galeria *Hampstead* era o clădire neo-gotică, cu trei etaje, ascunsă îndărătul unor stejari grațioși. În acea noapte rece de toamnă, atît de aproape de Halloween, frunzele fremătau, aurii-stinse, într-o adiere anunțînd apropiata iarnă, iar pe asfalt și pe beton dansau fuioare zdrențuite de ceață. Deasupra, luna era despicată precis la jumătate, cu conturul atît de clar și ascuțit, încît se părea că vreun zeu în trecere o tăiase cu securea. Fără nori care să le stînjenească, razele lunii șiroiau în jos, albe și dulci, spre a arginta copacii. Dar frunzele încă se mai țineau agățate de crengi, oferind ascunzișul umbrelor.

Era o problemă de cronometrare.

Galeria avea fațada spre Wisconsin Avenue. Washington-ul nu era un oraș care să trepideze de viață nocturnă. Politica era stăpînă, iar politica prefera

o patină de discreție – mai ales într-un an electoral. La ora unu noaptea, traficul era răzleț, sporadic. Majoritatea barurilor se închiseseră.

Existau și subteranele vieții de noapte, tripourile, tranzacțiile cu droguri prin cotloane, prostituatele care făceau trotuarul pe-a Paisprezecea și celelalte străzi afectate negocierii acestor plăceri temporare. În acest leagăn al democrației, crimele nocturne erau la fel de răspîndite ca promisiunile electorale.

Dar, în micul colț retras al orașului, domnea liniștea.

Luke stătea în penumbră, după clădire, sub pilaștrii semeți.

– Să facă bine să meargă, Mouse.

Transmițătorul de la gîtul său percepea fiecare respirație.

– O să meargă, se auzi din minidifuzor glasul lui Mouse, calm și limpede. Are o rază de treizeci de metri.

– N-ar strica, insistă Luke.

Ținea în mîini ceva asemănător unei arbalete.

Chiar asta era – sau fusese, înainte de-a o fi modificat Mouse. Acum era o ancoră de agățat, propulsată cu gaz. Degetul lui Luke ezită în fața trăgaciului, în timp ce se gîndea la Roxanne, ghemuită deja în magazia de la etajul trei. Apăsă piedica, după care privi cu o plăcere copilărească cum ancora cu cinci gheare zbură trăgînd coarda după ea. Motorașul îi bîzîia în mîini, vibrînd ca o pisică.

Auzi clinchetul, cînd țepii metalici loviră aco-

perișul. Opri motorul, înainte de a trage încet, ușor, coarda spre el. Se întinse, cîrligele agățîndu-se de cărămizile cornișei bătute de vînturi și ploi.

Luke o încercă, smucind cu putere, apoi se trase în brațe atîta cît să-și desprindă picioarele de la pămînt.

– O să țină. Bună treabă, Mouse.

– Mulțumesc.

– O.K., Finestein, tu mergi primul.

– Eu? chițăi ascuțit glasul lui Jake; ochii i se rostogoliră albi pe fața frecată generos cu negreală; semăna înduioșător cu un cîntăreț la banjo de mîna a doua într-un spectacol ambulant. De ce eu?

– Fiindcă dacă nu-s eu în spatele tău, să te-mpung în fund, n-ai s-ajungi pînă sus.

– O să cad, se plînse Jake, lăsîndu-se greu.

– Bine, atunci încearcă să nu țipi. O să trezești paznicii.

– Numai inimă. Întotdeauna am spus că ești numai inimă.

– Sus, își smuci Luke degetul mare spre cer, întinzînd coarda cu mîna cealaltă.

Deși avea încă picioarele pe sol, Jake se agăță de funie ca un om care se înecă. Închise strîns ochii și se înălță pe vîrfuri.

– O să borăsc.

– Atunci va trebui să te omor.

– Urăsc partea asta.

O ultimă gură de aer, și Jake porni cățărîndu-se

ca o maimuță pe o liană.

– Zău, zău că urăsc partea asta.

– Mergi-nainte. Cu cît urci mai repede, cu atît ajungi mai curînd în vîrf.

– O urăsc, continuă Jake să bombăne, escaladînd, cu ochii închiși îndărătnic.

Luke așteptă ca Jake să ajungă la etajul întîi, după care își începu și el ascensiunea. Jake îngheță ca un țurțure în viscol.

– Funia, se auzi glasul său șoptind jalnic, Luke, se mișcă funia.

– Normal că se mișcă, boule. Nu-i scară. Urcă acolo.

Luke îl mai convinse pe Jake încă patru metri.

– Apucă-te de margine și trage-te peste ea.

– Nu pot.

Jake se ruga, în ebraica pe care o învățase de copil.

– Nu pot da drumul funiei.

– Căcat în loc de creier.

Dar nu era un lucru neașteptat.

– Pune piciorul pe umărul meu. Așa, haide. Mă simți?

– Tu ești ăsta?

– Nu, e Batman, vită.

– Nu mai vreau să fiu Robin. O.K.?

Jake se lăsă pe umerii lui Luke cu destulă greutate pentru ca acesta să se strîmbe.

– Bine. Doar recapătă-ți echilibrul. Stai cu centrul

de greutate pe mine și apucă-te de margine. Dacă nu, – continuă Luke pe același ton calm, fără grabă – încep să clatin coarda. Știi cum te simți agățat la etajul trei de-o coardă care se leagănă de te împinge cu mutra-n cărămizi?

– O fac. O fac.

Cu ochii închiși în continuare, Jake își desprinse de pe coardă degetele împietrite. Mîna sa frecă de două ori cărămizile înainte de a se prinde. Cu un țipăt înfundat, se rostogoli peste cornișă, aterizînd cu o bufnitură.

– Grațios ca o pisică, se aruncă și Luke pe deasupra, fără zgomot. Am ajuns sus, Mouse.

Își consultă ceasul, observînd că Roxanne mai avea nouăsprezece secunde pînă să iasă din ascunzătoare.

– Și.

În magazia care mirosea a *Mr. Clean* și a săpun gras *Murphy's*, Roxanne își privi cadranul luminiscent al ceasului. Ridicîndu-se și alungîndu-și amorțeala datorată celor două ore de ședere, numără invers secundele.

Își ținu respirația, cînd deschise încet ușa, pășind pe coridor. Aici, întunericul era ceva mai slab decît

fusese înăuntru. În capătul culoarului, un bec răspîndea o baltă de lumină galbenă ca urina, pentru a ajuta paznicii să-şi facă rondul.

Merse într-acolo, numărînd.

Cinci, patru, trei, doi, unu... Da. Îi scăpă un mic oftat de satisfacţie, cînd lumina pîlpîi şi se stinse.

Mouse răzbise. Mişcîndu-se repede, Roxanne o luă la fugă prin întuneric, prin dreptul camerelor de pază oarbe, spre sala de supraveghere.

– Dracu' să-l ia!

Gardianul care-şi bătea măr partenerul la *Gin rummy*, înjură în întuneric şi-şi smulse lanterna de la centură.

– Futu-i mama mă-sii de generator, ar trebui să... ah, oftă el uşurat, auzind zumzetul electric. Luminile se aprinseră din nou, monitoarele se treziră la viaţă, computerele îşi reluară bîzîitul.

– Mai bine să verificăm, spuse el, dar colegul său forma deja un număr de telefon.

Lily răspunse la al doilea apel.

– *Lumină şi Gaze Washington*, bună seara.

– Aici *Galeria Hampstead*, s-a-ntrerupt curentul.

– Ne cerem scuze, domnule. S-a raportat o cădere de linie. Am trimis o echipă.

– A căzut o linie.

Paznicul închise telefonul, ridicînd din umeri.

– Căcănarii ăştia probabil că n-or s-o repare pînă dimineaţă. Futu-le muma-n cur de companie electrică, ăştia ia şi pielea de pe om.

– O rezolvă generatorul.

Amîndoi se întoarseră să cerceteze ecranele.

– Cred c-ar fi timpul să-mi fac rondul.

– Corect, se trînti celălalt în faţa bancului de monitoare, să-şi toarne cafea din termos. Fii atent la orice spărgător mare şi rău.

– Tu ţine ochii deschişi, McNulty.

Pe monitoare continuau să se deruleze aceleaşi imagini, comutîndu-se o dată la fiecare cîteva secunde de la vitrină la vitrină, de la un coridor întunecat la altul. Era destul, la mintea lui McNulty, să-ţi faci o gaură-n cap ca să-ţi curgă creierii afară. Îşi recunoscu partenerul, patrulînd pe la etajul doi, şi-i transmise mesajul.

Asta îi mai alungă o idee plictiseala.

Începu să fredoneze, gîndindu-se la o încercare de-a măslui pachetul pentru următoarea rundă de *gin*. Ceva de pe monitorul şase îi atrase atenţia. Clipi din ochi, pufni dispreţuitor la adresa propriei sale imaginaţii, după care scoase cîteva mici sunete sugrumate din gîtlej.

Era o femeie. Ba nu era. O femeie palidă, frumoasă, în rochie albă vaporoasă, cu păr lung şi argintiu. Apărea şi se ştergea de pe ecran. Şi putea

să vadă – Isuse, putea să vadă tablourile drept prin ea. Îi zîmbea, zîmbea și întindea spre el o mînă, a chemare.

– Carson, bîjbîi McNulty la stația radio, neprimind ca răspuns la apel decît un bîzîit metalic. Carson, ticălosule, vino-aici.

Femeia era tot acolo, plutind la cîteva palme deasupra solului. Își vedea și partenerul, începîndu-și rondul etajului întîi.

– Carson, fir-ai al dracului!

Dezgustat, băgă aparatul radio înapoi în borsetă. Avea gura uscată, inima-i bătea ca un ciocan, dar știa că-l putea costa capul dacă nu cerceta.

Roxanne închise aparatul de proiecție, iar holograma cu Alice se stinse. Odată echipamentul băgat la loc în sacul cu scamatorii, porni în fugă spre camera supraveghetorilor. Minutele treceau implacabil.

Cu sînge rece și cu mîinile neclintite ca stînca, se apucă de lucru. Scoase banda din camera patru, și o înlocui cu cea adusă de ea. Urmînd instrucțiunile lui Jake, reprogramă computerul. Camera era acum scoasă din uz, dar monitorul continua să prezinte secvența dorită. Singura diferență consta în aceea că paznicii aveau să urmărească o bandă măsluită. Consumă cîteva momente prețioase să deruleze banda din camera șase și să șteargă holograma. Chiar și cu geniul lui Jake, nu se găsise o soluție perfectă pentru săritura în timp. Acele afurisite treizeci de secunde cît apăruse imaginea lui Alice puteau fi eliminate oarecum întorcînd toate camerele la început și resetîndu-le. Odată jaful descoperit și benzile examinate cu atenție, decalajul avea să se observe.

Dar, dacă totul mergea bine, asta nu mai era problema lor.

– Ar trebui să fi terminat.

Luke privi trecerea ultimei secunde, apoi dădu din cap spre Jake:

– Înfund-o.

– Plăcerea mea.

Încredințat acum că avea ceva solid sub picioare, Jake scoase ceva asemănător unei telecomenzi complexe – unul dintre echipamentele acelea pentru domiciliu care acționau televizorul, video-ul, instalația stereo. Putea s-o fi adaptat tocmai în acest scop.

– Înaltă frecvență, explică Jake. O să scoată din minți toate javrele pe-o rază de-o juma' de milă. Praf se face paza, timp de cinșpe minute – șapteșpe cel mult. Atîta o să dureze puicuța asta.

– Ajunge. Stai aici.

– Fii sigur.

Îi aruncă lui Luke un salut fericit.

– Rupe-ți un picior, amice.

Cu un zîmbet orbitor, Luke se strecură peste margine. Picioarele sale nici nu atinseră bine pervazul, cînd geamul se repezi în sus.

– Doamne, ce poate fi mai romantic decît un bărbat legănîndu-se pe-o frînghie la fereastră? păși Roxanne înapoi, pentru a-i lăsa lui Luke spațiu de aterizare.

– Am să-ți arăt cînd ajungem înapoi la hotel.

Profită de un moment pentru a o săruta pe îndelete. Simțea excitația palpitînd, de la el la ea, de la ea la el. Trecuse mult timp de cînd nu mai lucraseră împreună în întuneric.

– Ai cîrcei?

– Nici unul.

– Atunci hai să facem un rock and roll.

– Îți spun eu, am văzut pe cineva, insistă McNulty.

– Mhm, mhm.

Carson gesticulă spre bateria de ecrane.

– O femeie plutitoare – o femeie plutitoare

transparentă. Cred că de-asta n-a declanșat alarma. Unde-i acum, McNulty?

– Era acolo, fir-ar să fie.

– Făcîndu-ți cu mîna, da? Păi, ia să vedem, își bătu Carson bărbia cu un deget. Poate a trecut printr-un zid pe undeva. De-asta n-oi fi văzut-o cînd mi-am făcut rondul. De-asta n-ai văzut-o nici tu cînd ți-ai părăsit postul să pleci la vînătoare de fantome, Mc*Nutty*.

– Pune banda.

Cuprins de inspirație, McNulty apăsă el însuși pe butonul de derulare a benzii șase.

– Pregătește-te să-ți înghiți cuvintele.

McNulty reluă și parcurse banda de două ori, și se pregătea pentru a treia, cînd partenerul său îl opri.

– Îți trebuie o vacanță. Încearcă la *St. Elizabeth's*. Am auzit că acolo-i foarte liniște.

– Am văzut...

– Să-ți spun ce văd eu. Văd un bou. Dacă boul vrea să raporteze o puicuță zburătoare, îl privește.

Carson se așeză și începu să-și dea o pasiență.

Hotărît, McNulty se proțăpi în fața monitoarelor. Sub ochiul stîng începu să-i tresalte un tic, în timp ce se holba, așteptînd ca iluzia să apară din nou.

Luke își scoase din buzunar neprețuitele ustensile de spărgător. Cu restul sistemelor de pază învinse, încuietoarea vitrinei era o glumă. Iar rîsul avea să se îndrepte spre Sam.

Alese un clește. Îl mîncau deja degetele, cînd se aplecă spre broască. Brusc, se îndreptă, se întoarse spre Roxanne și-i oferi unealta:

– Poftim. Fă-o tu. Doamnele mai întîi.

Roxanne dădu să ia cleștele, apoi își retrase mîna.

– Nu, nu, dă-i drumul. E numărul tău.

– Ești sigură?

– Convinsă.

Apoi, atingîndu-și buza de sus cu vîrful limbii, se aplecă spre el.

– În plus, murmură ea, cu vocea ca un fum, mă excită să te văd lucrînd.

– A, zău?

Chicoti, sărutîndu-l.

– Christoase, uşuratici mai sînt bărbații. Cîntă broasca aia, Callahan.

Stătu lîngă el în timp ce lucra, cu o mînă așezată ușor pe umărul lui. Dar nu urmărea modul delicat în care tatona și zornăia. Ochii-i stăteau ațintiți spre bijuteriile de sub geam, strălucind viu pe catifeaua albastră drapată.

– O, Doamne! Doamne, o, Doamne, cum strălucesc!

Simți impactul, atracția, nestăpînita excitație.

– Cît îmi plac pietrele astea minunate. Atîtea culori, atîtea străluciri. Rubinele astea de-aici. Știai că s-au extras aproape toate rubinele din lume – cel puțin, cele despre care se știe? De-asta valorează mai mult, carat la carat, decît diamantele.

– Fascinant, Rox.

Încuietoarea cedă. Tăcut, cu atenție, Luke deschise ușile de sticlă glisante.

– Oh, inhală adînc Roxanne. Acum aproape că le putem simți mirosul. Fierbinte, dulce. Ca acadelele vara. N-am putea păstra...

– Nu, o întrerupse el, luîndu-i rania.

– Numai una, Luke. Numai salba asta cu rubine. Am putea scoate pietrele. Aș putea să le țin într-o pungă și doar să mă uit la ele din cînd în cînd.

– Nu, repetă el. Acum, treci la treabă. Pierzi vremea.

– Of, bine. Merita să-ncerc.

Umplură geanta, punînd piesele strălucitoare una după alta. Era profesionistă, dar mai era și femeie, și cunoscătoare a nestematelor. Dacă degetele ei zăboveau să mîngîie un smarald ici, un safir colo, nu era decît omenește.

– Întotdeauna mi-am închipuit că tiarele sînt pentru regine ale frumuseții din Texas, cu două nume de botez, murmură ea, oftînd însă, cînd strecură semicercul scînteietor în sacoșă. Timpul?

– Șapte minute, aproape.

– Bine.

Scoase fotografia polaroid a vitrinei, făcută în aceeaşi seară. Cu ajutorul ei, aranjară bijuteriile false la locurile potrivite.

– Arată bine, aprecie Luke. Perfect.

– Ar fi cazul, au costat destul.

– Mult îmi mai place cînd eşti zgîrcită. Acum, partea mea favorită.

Scoţînd din buzunar punga şi o pensetă, Luke extrase delicat firul de păr pe care-l culesese de pe umărul smoking-ului lui Sam. După ce-l depuse pe partea dinapoi a unui raft de sticlă, îşi răsturnă în palmă butonul de maşnetă.

– Cam fantezistă bagatelă, pentru o mangleală, comentă Roxanne.

– Las' s-o explice el singur.

Luke potrivi butonul în spaţiul strîmt dintre peretele vitrinei şi raftul de jos, lăsînd să se vadă doar o minusculă lucire aurie.

– Mda, lasă-l pe el să le explice, repetă. Să mergem.

Ţinîndu-se de mînă, alergară de la vitrină la fereastră. Roxanne urcă pe pervaz, îşi trecu picioarele afară, apoi aruncă o privire pîrjolitoare peste umăr:

– E plăcut să lucrez iarăşi cu tine, Callahan.

Roxanne îşi înfipse mai bine în păr o agrafă slăbită. Cocul franţuzesc mergea bine cu subtil-elegantul ei costum gri, de mătase naturală crudă. Îşi desăvîrşise ţinuta adăugînd butoni discreţi cu diamante, un ac de rever în formă de stea alungită, cu cinci colţuri, bătută în pietre preţioase şi escarpini italieneşti negri. O considera o înfăţişare convenabilă pentru după-amiaza la licitaţie.

Lîngă ea, Lily dădea pe dinafară de emoţie, într-o rochie roz-intens strîmtă, cu scurtă purpurie.

– Mor după chestiile-astea. Toţi cei de-aici, cu nasul pe sus şi cartonaşele numerotate în băţ. Mi-aş dori să cumpărăm într-adevăr ceva.

– Vor vinde la licitaţie şi opere de artă, îşi scoase Roxanne pudriera, pentru a-şi pudra ostentativ nasul; orientă oglinda sub un alt unghi, căutîndu-l pe Luke prin partea dinapoi a sălii. Licitează ce vrei.

– Am gusturi atît de proaste.

– Nu, ai gusturile tale. Şi sînt perfecte.

Încercînd să nu se neliniştească fiindcă nu-l găsea pe Luke, Roxanne închise capacul pudrierei.

– N-avem nici un motiv să nu ne distrăm, cît timp vom fi acolo. Numai să facem treaba.

– Partea mea o am în vîrful degetelor.

Lily puse picior peste picior, atrăgînd cîteva priviri admirative de la bărbaţii aşezaţi pe acelaşi rînd de scaune.

Răsuna zvon de glasuri, în timp ce oamenii

continuau să intre și să-și ocupe locurile. În partea din față a sălii cu plafon înalt se afla piedestalul licitatorului, o masă de prezentare, lungă și acoperită cu pînză, și două gărzi în uniformă. Gărzi înarmate. Pe-o latură stătea un birou Louis XIV cu un telefon, un computer și teancuri de registre și bloc-notesuri. Erau încurajate și licitările prin telefon.

Roxanne răsfoi catalogul gros, cu foi lucioase și, asemenea celorlalți din jur, începu să facă notații, încercuind și marcînd diverse articole.

– O, uită-te la lampa asta!

Entuziasmul lui Lily era la fel de autentic ca pietrele din urechile lui Roxanne, făcînd prefăcătoria cu atît mai credibilă. Mai multe capete se întoarseră în direcția ei.

– N-ar arăta perfect în salonul din față?

Roxanne studie fotografia unei monstruozități *Art Nouveau* și zîmbi. Asta era Lily.

– Absolut.

Licitatorul, un bărbat scund și rotofei, umflat pe sub stofa gri a costumului în dungi, își ocupă locul.

Cortina, își spuse Roxanne, rezemîndu-se de spătar, în așteptarea semnalului.

Ofertele de deschidere constau în opere de artă și antichități. Se licita rapid, dacă nu chiar sprinten, cu cîte un îndrăzneț ocazional care-și striga suma în loc să ridice cartonașul numerotat.

Lui Roxanne începea să-i placă spectacolul.

Unii își repezeau cartonașele în sus, alții le legănau alene, ca și cum efortul de a licita cu cîteva mii i-ar fi plictisit peste măsură. Unii mormăiau, alții lătrau, cîțiva își agitau degetul prin aer. Priceput la interpretarea semnalelor, licitatorul trecea lin de la un obiect la altul.

– O, uite! strigă încîntată Lily, cînd un scrin pe picioare înalte, încrustat încărcat, circa 1815, fu adus greoi între doi indivizi voinici. Nu-i așa că-i minunat, iubito? Ar fi perfect pentru camera copilului lui Mouse și Alice.

Roxanne încă mai încerca să se deprindă cu ideea iminentei paternități a lui Mouse.

– Ăă...

Locul scrinului era într-un castel – sau într-un bordel. Ochii lui Lily, însă, străluceau.

– O să le placă, declară Roxanne convinsă, sperînd să fie iertată.

Lily își balansă cartonașul prin aer, înainte ca descrierea să se fi încheiat, alegîndu-se cu cîteva chicoteli.

Indulgent, licitatorul înclină capul spre ea:

– Madame deschide licitația cu o mie de dolari. Aud o mie două sute?

Lily puncta fiecare licitare cu cîte un icnet sau chicotit, agitîndu-și cartonașul ca pe o baionetă. Se agăța de brațul bărbatului de lîngă ea, se foia și se contralicită singură de două ori. Una peste alta, cuceri

atenția tuturor participanților.

– Vîndut, numărului opt, pentru trei mii și o sută de dolari.

– Numărul opt, își întoarse Lily cartonașul, murmurînd la vederea numărului, după care se aplaudă pe ea însăși cu poftă. O, ce interesant a fost!

Pentru a-și demonstra interesul, și întrucît piesa îi reținuse atenția, Roxanne licită o sculptură *Deco*. Se îmbujoră de plăcere cînd o dobîndi contra sumei de două mii șapte sute cincizeci de dolari.

– Febra licitațiilor, îi șopti ea lui Lily, vag amețită. E molipsitoare.

– Trebuie s-o facem mai des.

Pe măsură ce după-amiaza trecea, cei pe care-i interesau numai articole deja vîndute se risipiră. Sosiră alții în locul lor. Fu prezentată prima bijuterie, un colan de safire, citrine și smaralde, accentuate cu diamante tăiate plin. Sub jacheta de mătase, inima lui Roxanne începu să bată.

– O, nu-i așa că-i elegant? comentă Lily în șoaptă timbrată. Nu-i un vis?

– Hmm. Safirele sînt indigo.

Roxanne ridică din umeri.

– Prea închise pentru gustul meu.

Știa că erau de sticlă, cu puțin oxid de cobalt adăugat strasului.

Privi piesele venind și plecînd, brățări cu diamante care nu erau mai mult decît zirconii sclipitoare,

rubine constînd în sticlă cu săruri de aur dizolvate în stras, agate dîndu-se drept lapis lazuli.

Detesta s-o recunoască, și n-ar fi făcut-o niciodată în fața lui Luke, dar banii fuseseră bine cheltuiți. Fiecare nouă piesă stîrnea un freamăt surescitat din rîndurile mulțimii, iar licitația creștea spectaculos.

Se aruncă la cîteva piese, mereu atentă să evalueze just entuziasmul celor care licitau contra ei. Lily o consola de fiecare dată cînd se lăsa păgubașă.

Și, în sfîrșit, inelul. Roxanne deschise catalogul la fotografia pe care o încercuise cu negru. Își îngădui un gîfîit sufocat cînd începu descrierea și-i murmură lui Lily, cu excitația vibrîndu-i în voce:

– Din Bogota. Verde-iarbă, absolut perfect ca transparență și culoare. Douăsprezece carate jumătate, montat *à jour*.

– Se asortează cu ochii tăi, iubito.

Roxanne rîse și se aplecă în scaun, ca un alergător la start.

Licitația se deschise cu cincizeci de mii, despărțind șoarecii de oameni. După a treia ofertă, Roxanne înălță cartonașul, intrînd în cursă.

Cînd licitația ajunse la șaptezeci de mii, îl depistă. Nu se așezase acolo unde-i spusese să-l caute, lucru probabil deliberat, pentru a o menține în alertă. Arăta altruist și distins, deloc în genul lui Luke. Părul lung și negru îi era legat la spate într-o coadă, iar o mustață asortată îi împodobea buza de sus. Purta

ochelari rotunzi cu rame de aur, un costum de comandă, albastru regal, și cămașă carmin.

Licita laconic și constant, ridicînd degetul și balansîndu-l înainte și-napoi ca pe un metronom. Nici măcar nu întoarse capul, cînd Lily își înăbușea icnetele în mîini sau țopăia entuziasmată în scaun. Roxanne forță, poate chiar mai mult decît era înțelept, depășindu-i oferta mult timp după ce nu mai rămăseseră decît ei doi. Prinsă în joc, provocată, își repezi în sus cartonașul, cînd oferta atinse o sută douăzeci de mii.

Tăcerea absolută care se lăsă, după licitația ei, fu aceea care o aduse la realitate. Aceasta, și strînsoarea ca de menghină a degetelor lui Lily peste ale ei.

– O, Doamne!

Roxanne își duse mîna la gură, recunoscătoare încă o dată că tenul ei suporta roșeața. Mi-am pierdut capul.

– O sută douăzeci și cinci de mii, declară Luke pe un ton rece, franțuzesc.

Cînd căzu ciocănelul, Luke se ridică. Întorcîndu-se spre Roxanne, se înclină lin din talie:

– Scuzele mele, *mademoiselle,* pentru a fi dezamăgit o femeie atît de frumoasă.

Merse cu pași mari spre biroul Louis XIV, își scoase ochelarii și începu să și-i lustruiască folosind un pătrățel de in alb ca zăpada.

– Voi verifica.

– Monsieur Fordener, licitația este încă în curs.

– *Oui,* dar eu inspectez întotdeauna ceea ce achiziționez, *n'est-ce pas?* Inelul, dacă sînteți amabil.

În timp ce Luke, după birou, ridica inelul în lumină, licitatorul își drese glasul și începu piesa următoare.

– Un moment!

Glasul lui Luke șfichiui ca un bici. Ochii dinapoia lentilelor limpezi erau de-un albastru rece ca gheața.

– E un fals. Este... o insultă!

– Monsieur.

Licitatorul se trase de nodul cravatei, în timp ce oamenii se foiau pe scaune, murmurînd.

– Colecția Clideburg este una dintre cele mai rafinate din lume. Sînt convins că dumneavoastră...

– Eu sînt convins, îl întrerupse Luke țeapăn; ținea în mînă o lupă de bijutier. Aceasta... ridică el inelul, făcînd o pauză dramatică. E sticlă. *Voilà.*

Urcă pe scenă cu pași mari, vîrînd inelul sub nasul licitatorului:

– Priviți, priviți. Vedeți cu ochii dumneavoastră, ceru, întinzîndu-i lupa. Balonașe, pîrîiașe, dîre.

– Dar... dar...

– Și aceasta.

Cu o înfloritură, Luke scoase un creion de aluminiu. Participanții care cunoșteau nestematele îl recunoscură ca pe o metodă de a deosebi pietrele veritabile de imitații. Luke trase vîrful creionului peste

piatră, apoi o ridică, arătînd linia argintie, strălucitoare.

– Voi pune să vă aresteze. Vă bag în pușcărie pînă nu apune soarele. Credeți că-l puteți înșela pe Fordener?

– Nu. Nu, monsieur. Nu înțeleg.

– Fordener înțelege.

Aruncă din cap, adresîndu-se întregii săli:

– *Nous sommes trompés!* Ne-au înșelat!

În haosul care urmă, Roxanne riscă să prindă ochiul lui Luke. Fă-ți plecăciunea, își spuse. Urma să se ridice cortina ultimului act.

Capitolul 34

– Sînt pline ziarele, mușcă Roxanne dintr-un corn, în timp ce parcurgea titlurile. E cel mai mare eveniment care s-a întîmplat în Washington de la Ollie North încoace.

– Mai mare, declară Luke, turnîndu-și încă o cafea. Oamenii sînt obișnuiți cu minciunile și cu subterfugiile din guvern. Ăsta-i un furt de bijuterii. Unul magnific, dacă eu însumi spun așa, iar asta echivalează cu romantismul și magia. Și lăcomia.

– Autoritățile au rămas mască, citi Roxanne, și-i rînji lui Luke. Verifică fiecare piatră, l-au chemat pe

unul din cei mai mari mineralogi. Desigur, s-au folosit toate testele standard, cînd galeria a achiziționat colecția. Polariscoape, diacroscoape, iodina de metilen și baia de benzen, razele roentgen...

– Scutește-mă.

– Ei, am făcut patru ani de studii.

Punînd ziarul deoparte, Roxanne își întinse brațele în sus. Era încă în halat, iar pe dedesubt goală. Se simțea minunat, leneșă, în acea insuliță de calm, înaintea următorului val de emoții.

Peste buza ceștii, Luke privi capotul mișcîndu-se, desfăcîndu-se și dezvăluind un ispltitor crîmpei de piele albă ca fildeșul.

– Ce-ar fi să terminăm micul dejun, în pat?

Cu brațele încă întinse, Roxanne zîmbi.

– Asta sună...

– Mama!

Ca o rachetă, Nate țîșni din camera vecină, peste covor.

– Am reușit! Mi-am legat pantoful.

Sprijinindu-se cu o mînă de masă, îi trînti în poală piciorul încălțat.

– Singur!

– Incredibil. Băiatul ăsta e un copil-minune.

Roxanne studie nodul larg, care se desfăcea deja.

– Cu siguranță, asta-i o zi de însemnat cu roșu.

– Arată-mi și mie, îl apucă Luke pe Nate de mijloc, săltîndu-l pe genunchi. O.K., ia spune. Cine te-a

ajutat?

– Nimeni!

Cu ochii mari, Nate își privi tatăl în față. În timp ce avea distrasă atenția, Luke îi strînse repede nodul pentru a rămîne legat.

– Jur pe Dumnezeu.

– Atunci cred că ai crescut mare. Vrei o cafea?

Nate se strîmbă.

– N-n. Are-un gust cîh.

– Ia să vedem, atunci, ce altceva? jucă Luke băiatul pe genunchi, gîndindu-se. Știi, Rox, mie mi se pare că orice copil care-și poate lega singur pantofii ar trebui să fie-n stare să îngrijească un cîine.

– Callahan, murmură Roxanne, pe sub chiotul entuziasmat al lui Nate.

– I-ai da de mîncare, nu, șmechere?

– Normal că i-aș da.

Cu ochii solemni, lucind de sinceritate și bune intenții, Nate dădu din cap.

– În fiecare zi. Și l-aș învăța și să șadă. Și să dea noroc. Și...

Îi veni inspirația.

– Și să-ți aducă papucii, mama.

– După ce i-a ros, fără-ndoială.

Ar fi fost necesară o femeie mai dură decît ea, ca să reziste celor două perechi de ochi albaștri veseli și celor două zîmbete strîmbe.

– N-am de gînd să împart casa cu cine știe ce cățeluș de rasă pură, numai lătrături.

– Noi vrem un dulău mare și urît, nu-i așa, Nate?

– Mda. Un dulău mare, urît.

Îi cuprinse gîtul lui Luke cu brațul, privindu-și implorator mama. Acesta era momentul lui, și avea, la urma urmei, actoria în sînge.

– Tăticul spune că sînt o mulțime de bieți cățeluși fără stăpîn la adăpostul de animale. E ca la închisoare.

– Josnic, Callahan, foarte josnic, spuse Roxanne printre dinți. Cred că, după părerea ta, ar trebui să adoptăm unul.

– Ar fi o faptă umanitară, Rox. Nu-i așa, Nate?

– Așa-i.

– Cred c-am putea să ne uităm, începu ea, dar Nate chiuia deja și sărea de pe genunchii lui Luke ca s-o îmbrățișeze sălbatic. V-ați înhăitat împotriva mea, îi zîmbi ea cețos lui Luke, peste creștetul copilului. Cred că va trebui să mă obișnuiesc.

– Merg să-i spun lui Alice chiar acum! o zbughi Nate, pentru a se opri apoi, derapînd. Mulțumesc, tati, zîmbi el peste umăr. Mulțumesc mult.

Luke nu prea avea ce face cu rînjetul care-i despică fața, dar găsi tactic să simuleze un brusc interes pentru micul dejun.

– Ai să-l răsfeți.

– Și? mișcă el umerii. O dată ai patru ani. În plus, e plăcut.

Roxanne se ridică, ghemuindu-i-se în poală.

– Da, așa este. E foarte plăcut, se cuibări ea la pieptul lui, cu un mic murmur răsfățat. Cred că trebuie

să ne îmbrăcăm. Mai avem treabă.

– Aș vrea să putem petrece ziua cu Nate. Doar noi trei.

– Vom avea alte zile. Multe zile, cînd toate astea se vor sfîrși, zîmbi Roxanne și, cu brațele înlănțuite pe după gîtul lui, se ridică. Aș vrea să văd ce face în clipa asta Tannenbaum.

– E un veteran, o sărută Luke pe nas. Ar trebui să ne dea telefon pînă-ntr-o oră.

– Pur și simplu detest că lipsesc de la spectacol. Trebuie că-i ceva unic în viață.

Harvey Tannenbaum era într-adevăr un veteran. Preț de mai mult de două treimi din cei șaizeci și opt ani ai săi de viață, fusese un tăinuitor de mare succes, tratînd numai cu crema societății. Pentru Harvey, Maximillian Nouvelle fusese crema cremelor.

Propunerea lui Roxanne să revină după cei patru ani de retragere și să joace un rol mic dar central într-o intrigă complexă îl dezechilibrase inițial. Apoi îl intrigase.

Pînă la urmă, Harvey acceptase elegant să participe și, pentru a-și demonstra sentimentele față de Max și de familia Nouvelle, își oferise serviciile gratis.

Ba încă, abia aștepta.

Categoric, pentru Harvey era o întorsătură nouă. Pentru prima oară, în lunga sa viață, intrase de bună voie într-o secție de poliție. Categoric pentru prima oară, mărturisise autorităților – fără constrîngere – o fărădelege.

Fiind prima și, după toate probabilitățile, ultima asemenea situație, Harvey o jucă la maxima sa valoare.

– Vin aici în calitate de cetățean cinstit, insistă el, privindu-i pe cei doi ofițeri în civil cărora li-l pasase un sergent suprasolicitat. Avea ochii înfundați în cap, congestionați și tulburi, grație unui maraton de filme prin cablu de cu seară pînă-n zori. Cu costumul său larg și cravata cu dungi late, arăta ca un om disperat care petrecuse o noapte albă, îmbrăcat.

Numai că disperarea era o iluzie.

– Arăți cam istovit, Harvey.

Sapperstein, detectivul superior, alesese calea compasiunii.

– De ce nu ne lași să te ducem cu mașina acasă?

– Mă ascultați? își lăsă Harvey indignarea să izbucnească. Pe focurile iadului, băieți, vin aici – și nu-i o treabă pe care s-o fac cu inima ușoară – ca să vă vînd un pont de-o viață. Și tot ce puteți voi face e să mă trimiteți acasă. Ca și cum aș fi senil, sau mai știu eu ce. N-am închis un ochi toată noaptea, frămîntîndu-mă dacă să am curajul s-o fac, și tot ce vreți voi e să mă dați pe ușă afară.

Nerăbdător din fire, iritat datorită împrejurărilor,

al doilea detectiv, un italian cu ochi de basset pe nume Lorenzo, bătu cu degetele în biroul supraîncărcat.

– Ascultă, Tannenbaum, sîntem cam ocupați azi pe-aici. Știi cum e cînd are loc o săltare de înalt nivel, nu?

– Ba bine că nu, oftă Harvey, amintindu-și vremurile bune de demult. Știam cum să ne facm treaba distractiv. Azi, cu tinerii ăștia, nu-s decît probleme de afaceri. Nici un strop de fler, de creativitate. De, înțelegeți, magie.

– Sigur, își forță Sapperstein un zîmbet. Tu erai cel mai bun, Harvey.

– Așa erau vremurile, spuse printre dinți al doilea detectiv. Acum, zău că ne-ar plăcea să ședem binișor și s-o luăm înapoi pe apele memoriei cu tine, da' avem treabă.

– Am venit aici să v-ajut, băieți, își încrucișă Harvey brațele, rămînînd cu amplul său fund bine înfipt în scaun. Îmi fac afurisita de datorie cetățenească. Și înainte de asta, vreau imunitate.

– Christoase, bombăni Lorenzo. Sună-l pe procurorul districtual. Harvey vrea imunitate. Hai, să punem hîrțoagele în mișcare.

– Nu-i nevoie să fii sarcastic, murmură Harvey. Poate n-ar trebui să tratez cu subalternii. Ar fi mai bine să mă duc direct la comisar.

– Mda, așa să faci, îl invită Lorenzo.

– Pune și capacul, îl sfătui Sapperstein. Ai ceva de spus, Harvey, dă pe gură. Arăți obosit, noi sîntem

obosiți, și ne presează timpul.

– Atunci, poate sînteți prea obosiți ca s-auziți ce știu despre furtul de la galeria de artă, începu Harvey să se ridice. Eu mă duc. Nu vreau să vă reții.

Ambii detectivi ciuliră urechile. Sapperstein își păstră pe loc zîmbetul convingător. Știa că existau toate șansele ca Harvey doar să vorbească în dodii. La urma urmei, se auzea că ieșise din afaceri de cîțiva ani și, poate, simțea un junghi de nostalgie.

Și totuși...

– Stai, îl bătu Sapperstein pe umăr pentru a-l așeza la loc. Știi ceva despre asta, da?

– Știu cine-a făcut-o.

Zîmbetul lui Harvey era cît se poate de fudul. Așteptă, dramatic, un moment, ajungînd la conluzia că-i era dator lui Roxanne pentru că-i oferise slujba.

– Sam Wyatt.

Lorenzo înjură și rupse în două un creion.

– Cum de mie-mi vin toți nebunii? întrebă el, cu energie crescîndă. De ce mereu numai mie?

– Nebun? Ia ia, băi mucos stricat! Eu treceam pietre pe sub nasu' copoilor cînd tu încă te mai pișai în scutece. Dacă nu poți fi mai respectuos, am plecat de-aici.

– Ușurel, Harvey. Deci, l-ai văzut pe candidatul senatorial Sam Wyatt furînd colecția Clideburg? întrebă Sapperstein cu răbdare studiată.

– Căcat! Cum să-l văd săltîndu-le? își agită Harvey mîinile cu îndreptățită enervare. Ce? Vă-nchipuiți

că stau la colț de stradă și mă uit după hoți? Mie n-o să-mi agățați voi nici o balivernă de complicitate. Eram acasă-n pat, dormind ca un prunc, cînd s-a făcut treaba. Și cum nu dormeam singur, adăugă el cu un rînjet viclean, mi-am tras și-un albi.

– Atunci de ce susții că domnul Wyatt a furat colecția Clideburg?

– Fiindcă mi-a spus!

Agitația și dicția excelentă făcură glasul lui Harvey Tannenbaum să răsune în zgomotoasa secție de poliție.

– Pentru numele lui Dumnezeu, adunați și voi doi și cu doi, bine? Poate că cineva – doar din motive ipotetice vom spune că acel cineva eram eu – obișnuia să-i plaseze din cînd în cînd cîte-o piatră, două.

Lorenzo pufni:

– Încerci să ne spui că ai făcut tăinuiri pentru Sam Wyatt?

– N-am zis așa ceva, izbucni Harvey, roșind. Ipotetic, am spus. Dacă credeți că mă puteți păcăli să mă auto-incriminez, mai gîndiți-vă. Am venit aici de bună voie și nesilit de nimeni și la fel am să și ies. Io la închisoare nu mă duc.

– Stai ușor. Vrei nițică apă? Lorenzo, adu un pahar cu apă.

– Sigur! De ce dracu' nu? plecă Lorenzo, tropăind dezgustat.

– Acuma, Harvey, continuă Sapperstein cu cel mai bun glas al său de copoi-pe-post-de-diplomat.

Sîntem aici ca să ascultăm. Ăsta-i un fapt. Dar dacă ai de gînd să scorneşti asemenea poveşti despre un membru respectat al guvernului, pur şi simplu te bagi singur la apă. Poate nu ţi-o fi plăcînd politica tipului, şi ai tot dreptul.

– Politica, măciuci, îşi oferi Harvey propriul pufnet de dezgust. Nu dau nici un căcat în flăcări pe politica lui. Da' vă spun – ipotetic, s-a marcat?

– Sigur, am marcat.

– Ipotetic, îl cunosc pe Sam de mult. De cînd era puşti. Niciodată n-am ţinut la el personal, da' afacerile-s afaceri. Corect? Oricum, obişnuia să mă folosească destul de regulat. Înainte să intre-n politică, erau mai mult mărunţişuri, da' după, a-nceput să lovească ţinte mai mari.

– Deci îl cunoşti pe Sam Wyatt de cînd era puşti?

Pînă şi răbdarea lui Sapperstein avea o limită. Luă ceaşca pe care o adusese Lorenzo şi i-o întinse lui Harvey:

– Ascultă, aşa nu-i faci bine nimănui...

– Nu-mi place să fiu bătut la cap, îl întrerupse Harvey. Şi exact asta încearcă ticălosul. Uitaţi, m-am retras – ipotetic. Şi dacă vreau să refuz o treabă, o refuz.

– O.K., l-ai refuzat, îşi dădu Sapperstein ochii peste cap. Nu eşti implicat. Ce ştii?

– Ştiu o droaie. Mi-a dat un telefon, corect? Zice c-o să lovească galeria, şi eu, îi urez noroc, ce-mi pasă mie? Aşa că vrea să-ncep să lucrez la lichidarea pie-

trelor. Eu îi dau cu pas, şi el se face-al dracu'. Începe să vorbească despre cum că să-mi facă nasoale. Ştiţi, am un copil de la a doua nevastă, Florence. E dentist în Long Island. Ei, şi Wyatt ştie de el şi zice c-o să-i facă nasoale. În timp ce mă ameninţă, mă şi complimentează. Îi dă cum că-s cel mai bun şi nu se poate încrede-n te miri ce găinar de mîna-doua cu-o marfă de soiul ăsta. Îmi aminteşte cum lucram noi împreună înainte şi cum lovitura asta o să ne rezolve pe-amîndoi definitiv.

Harvey bău restul de apă şi oftă.

– Tre' să zic c-am pierdut ceva somn pe chestia asta. Wyatt îmi dădea bătăi de cap şi, trebuie să recunosc, îmi trezise interesul. O treabă ca asta nu-ţi pică-n fiecare zi. Comisionul m-ar fi aranjat bine. Mă gîndeam să mă mut în Jamaica. Acolo-i cald tot timpul. Muieri pe jumate goale, oriunde te-ntorci.

– Rămîi la obiect, Harvey, îl povăţui Sapperstein. Ce-ai făcut cu treaba?

– I-am făcut jocul. Mai întîi m-am gîndit că poate s-o iau, apoi am început să mă gîndesc cîte valuri o să facă dacă pică. Nu mai sînt tînăr ca altădată şi n-am nevoie de complicaţii. Aşa că m-am gîndit să fac ce se cade – să-l torn, înţelegeţi? Trebuie să fie vreo recompensă sau primă a găsitorului pentru marfa asta. Pot face o faptă bună şi să scot şi ceva parai.

– Deci ţi-a pasat materialul? desfăcu Lorenzo mîinile. Să-l vedem.

– Lasă-mă o clipă. Ne-am întîlnit ieri, la zoo.

Lîngă cuşca maimuţelor.

– Perfect, interveni Sapperstein, întrerupîndu-şi colegul. Continuă.

– Îmi zice c-a tras-o. Era foarte aprins, se lăuda, înţelegeţi? Niciodată nu-i deştept să te aprinzi aşa de tare la suflet pe-o treabă. Mi-a zis cum o făcuse şi cum plantase falsuri ca să mai cîştige timp. Şi mi-a zis că le voia plasate imediat după alegeri.

– E cusută cu aţă albă, Harvey.

– Aşa oţi crede voi, da' pot să vă mai spun şi altceva. Tipu' nu-i întreg. Aicea, îşi ciocăni Harvey capul.

Oftînd, Sapperstein luă un carnet.

– Ce companie de taxiuri ai folosit ca s-ajungi la zoo?

Începu să noteze informaţiile, pe măsură de Harvey îşi continua relatarea.

– La ce oră te-a luat? Cum ai ajuns înapoi?

Toate acestea puteau fi verificate cu uşurinţă.

– Doar de dragul discuţiei, cum ţi-a spus că le-a săltat?

Lui Harvey îi crescu inima, ca şi cum ar fi avut un peşte gras în undiţă, sau o nestemată scînteietoare în palmă. În fraze concise, descrise o spargere atît de asemănătoare cu adevăratul furt, încît avea să se lege splendid cu restul în timpul anchetei.

– Destul de dichisit – şi *high-tech*. Holograme, blocaje electronice...

Era posibil, îşi spuse Sapperstein, în timp e

sîngele său de copoi începea să se înfierbînte.

– A-nvăţat ceva magie de la artiştii ăia din New Orleans. A locuit o vreme la ei, mi-a zis. Acuma-s destul de celebri. Oricum, obişnuia să-ncerce scamatorii cu cărţi de joc.

– Ştii, chiar dacă unele din astea se confirmă, nu-i de-ajuns ca să-l interogăm pe Sam Wyatt.

– Cunosc sforile, puştiu'. Mai am şi altele.

Cu o înfloritură demnă de-un maestru, băgă mîna în buzunarul cămăşii şi scoase o hîrtie îndoită o dată. În virtutea obişnuinţei, Sapperstein o apucă de margini.

Pe ea se aflau descrieri ale colecţiei Clideburg.

– Mi-a dat-o ca să aranjez tăinuirea. Da' a făcut o mare greşeală. Nu-mi plac ameninţările şi, pe toţi sfinţii, m-am retras.

Îşi mişcă sprîncenele.

– Ipotetic.

– Nu fi scorţos.

Lorenzo privi încruntat hîrtia pe care Sapperstein o introducea într-o pungă cu dovezi.

– Cred că vrei s-o trimit la laborator.

– Ai destule bucăţi, Lorenzo, nu trebuie decît să-ncepi să le pui cap la cap. Pune-i s-o caute de amprente. Află dacă ale lui Wyatt figurează la dosar. Cît te-ocupi de asta, vezi dacă putem obţine o mostră grafologică.

Lorenzo slobozi un oftat adînc.

– Tocmai am auzit că au ridicat un obiect din

expoziția de ia galerie. Buton de manșetă, din aur. Gravat cu inițialele S.W.

Nasul lui Sapperstein numai că nu tresări.

– O.K., Harvey, de ce nu vii tu să șezi aici? îl conduse Sapperstein spre o banchetă de lîngă ușa secției. Începem cu asta.

– Am imunitate, îl apucă Harvey de mîneca vestonului. N-am să fac pîrnaie pentru mizeria asta.

– Nu cred că ai motive de îngrijorare.

Cu o ultimă bătaie pe umăr, detectivul plecă. Zîmbetul placid i se șterse cînd ajunse lîngă colegul său.

– Eu aflu tot ce pot despre butonul de manșetă. Tu zi-le la laborator să treacă hîrtia aia prin sită. Bombăne mai tîrziu, Lorenzo, mai spuse, aruncînd flăcări din ochi. S-ar putea ca moșneagul ăsta tocmai să ne fi aranjat carierele.

Moșneagul ședea răbdător, fără să se grăbească. Oamenii greșeau, reflectă el, cînd spuneau că răzbunarea e dulce. E aromată. Are o aromă delicioasă și care dăinuie. Iar pe aceasta o savura pentru vechiul său fîrtat Max.

– Deci, e ultimul act.

Privea pe fereastră la vîntul ce sufla frunzele pe

lîngă bordurile trotuarelor.

– Aș vrea ca tata să fie aici, s-o vadă pe-asta.

Roxanne își alungă tristețea, silindu-se să zîmbească.

– Sper că nu ne amînă plecarea la New Orleans cu mai mult de-o zi, două. Nu pot suferi să nu fiu acasă de *Halloween*.

– Vom ajunge.

Ridicîndu-i mîna, Luke i-o sărută.

– Îți promit.

Bagajele lui Sam erau pregătite pentru drumul spre Tennessee. Mai avea în program zece zile de campanie electorală, toate petrecute mînă-n mînă cu echipa sa și cu soția. Justine îi făcuse deja probleme în legătură cu cantitatea de bagaje care pretindea că-i erau necesare. Era la etaj, îmbufnată de modul nemilos în care el îi redusese cele patru valize la două.

Avea să-i treacă, medită Sam. Odată cu felicitările de Crăciun adresate Doamnei și Domnului Senator Samuel Wyatt, aveau să-i treacă multe.

Regreta că programul nu-i permitea să treacă imediat la prelungirea pedepsei lui Luke. Crezuse că avea să-i placă intensificarea tensiunii, dar îl cam rodea. Voia să lovească rapid, definitiv.

Ar fi trebuit să-l încînte că mirosise afacerea cu

colecția Clideburg. Sam n-avea nici o îndoială cine ticluise furtul. Urma să adauge încă o greutate pe cîntar, dacă se hotăra să predea poliției documentația.

Dar asta trebuia să aștepte pînă-i aducea Luke dosarul Gunner.

Astfel, avea să folosească ultimele zece zile dinaintea alegerilor pentru a-și asigura locul în istorie.

Nu luă în seamă soneria, lăsînd-o în seama servitorilor. Bagajele i le termina valetul, dar Sam se ocupa întotdeauna personal de conținutul servietei. Hîrtiile lui, discursurile, prezervativele pe care le folosea cu religiozitate în relațiile extraconjugale, programul, pixurile, carnetele, o carte grea de științe economice. Închise cataramele, în momentul cînd în ușă apăru o servitoare.

– Domnule Wyatt, e aici poliția. Ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

– Poliția?

Observă interesul avid din ochii fetei și hotărî s-o concedieze cu prima ocazie.

– Poftește-i.

Sam ocoli biroul pentru a le întinde mîna lui Sapperstein și lui Lorenzo.

– Domnilor ofițeri.

Era o bună strîngere de mînă a omului politic. Fermă, seacă și plină de încredere.

– Întotdeauna e o plăcere să mă întrețin cu băieții din forțe. Ce vă pot oferi? Cafea?

– Nu, mulțumim, răspunse Sapperstein în numele amîndurora. Vom încerca să nu vă răpim prea mult

timp, domnule Wyatt.

– Aș dori să vă pot invita să-mi răpiți cît vreți, dar trebuie să prind avionul peste vreo două ore. Mă așteaptă campania.

Le făcu cu ochiul, rapid și prietenos.

– Aveți vreunul prieteni sau rude în Tennessee?

– Nu, domnule.

– Ei, trebuia să fac o încercare, indică Sam un fotoliu. la loc, Ofițer...?

– Detectiv Sapperstein, și detectiv Lorenzo.

– Domnilor detectivi.

Din motive care îl nedumereau, Sam începu să transpire pe la gulerul cămășii cu monogramă.

– Ce-ar fi să-mi spuneți despre ce e vorba?

– Domnule Wyatt, am un ordin de la judecător, scoase Sapperstein o hîrtie, întîrziind un moment pentru a-și pune ochelarii de citit. Sîntem autorizați să percheziționăm incinta. Detectivul Lorenzo și cu mine vom conduce echipa care așteaptă afară.

– Un mandat de percheziție?

Tot șarmul lui Sam muri.

– Despre ce dracu' vorbiți acolo?

– Despre colecția Clideburg, care a fost sustrasă din Galeria *Hampstead* la data de 23 octombrie. Deținem dovezi că sînteți implicat în furt și, din ordinul judecătorului Harold J. Lorring, sîntem autorizați să efectuăm o percheziție.

– Nu sînteți în toate mințile.

Cu palme dintr-odată umede, Sam smulse ordinul de la Sapperstein.

– Asta-i o înşelătorie. Nu ştiu cui îi faceţi jocul, dar...

Se întrerupse, dezvelindu-şi colţii.

– Callahan v-a trimis. A crezut că poate înscena toată afacerea asta ca să mă distrugă. Ei bine, s-a înşelat. Puteţi să mergeţi înapoi şi să-i spuneţi ticălosului că s-a înşelat în pizda mă-sii şi pentru asta am să-l îngrop.

– Domnule Wyatt, continuă Sapperstein. Sîntem autorizaţi să efectuăm această percheziţie şi o vom face, cu sau fără cooperarea dumneavoastră. Ne cerem scuze pentru orice inconvenienţă vă poate provoca.

– Gogoşi! Credeţi că nu ştiu să miros o lucrătură? Sînteţi nişte impostori, repezi el degetul spre cei doi, triumfător. Amîndoi. Ieşiţi din casa mea, sau chem chiar eu poliţia.

– Sînteţi liber să procedaţi astfel, domnule Wyatt, luă Sapperstein înapoi hîrtia oficială. Noi aşteptăm.

N-avea să se lase înfundat. Era o săpătorie jalnică, îşi spuse Sam, în timp ce dădea telefon la biroul judecătorului Harold J. Lorring. La vremea cînd i se spuse că într-adevăr fusese semnat un ordin cu nici treizeci de minute în urmă, se trăgea de nodul cravatei de mătase. Formă numărul avocatului.

– Windfield, aici Sam Wyatt. Am la mine în birou doi cretini care zic că-s poliţişti cu nu-ş ce mandat de percheziţie măsluit.

Îşi smulse cravata şi o aruncă.

– Da, exact asta am spus. Acuma mişcă-ţi curul

ăla gras încoace şi rezolvă, trînti Sam receptorul. Nu v-atingeţi de nimic. De futu-i mama mă-sii nimic, pînă n-ajunge aici avocatul meu.

Sapperstein dădu din cap.

– Avem timp.

N-avea ce face, dar ceva anume la Sam îl întărîtase. Se uită la ceas şi zîmbi.

– Dar cred că veţi pierde avionul acela.

Înainte ca Sam să poată mîrîi vreun răspuns, intră grăbită Justine.

– Sam, ce Dumnezeu se întîmplă? În faţa casei sînt parcate două maşini de poliţie.

– Gura! se repezi el ca un tigru, împingînd-o spre uşă. Gura şi ieşi afară!

– Domnule Wyatt.

Servitoarea era gata să leşine de emoţie.

– Aveţi musafiri în hol.

– Să plece, răspunse el printre dinţi. Nu vezi că-s ocupat?

Merse la dulăpiorul cu băuturi şi-şi turnă două degete de whisky. Îşi pierduse capul, un moment, dar era totul în regulă. Oricine ar fi putut reacţiona la fel, în asemenea împrejurări. Dădu pe gît whisky-ul şi aşteptă să se aşeze.

– Domnilor ofiţeri, se întoarse el, cu zîmbetul de afiş la locul său. Îmi cer scuze că mi-am pierdut calmul. A fost un mare şoc. Nu mi se întîmplă în fiecare zi să fiu acuzat de jaf.

– Spargere, îl corectă Lorenzo, de-amorul artei.

– Da, firește.

Ăstuia avea să-i ia insigna – dacă nu era falsă.

– Prefer totuşi să aşteptăm pînă soseşte avocatul meu, numai ca să verifice procedurile. Vă asigur, sînteţi liberi să întoarceţi casa cu josu-n sus. N-am nimic de ascuns.

Glasurile din coridor îi făcură pe toţi să se întoarcă. Cînd Luke se înghesui pe uşă, pe lîngă servitoare, urmat îndeaproape de Roxanne, calmul aproape restabilit al lui Sam se clătină pe muche.

– Ce cauţi în casa mea?

– M-ai chemat, mi-ai cerut să vin, o cuprinse Luke pe Roxanne cu un braţ protector. Nu ştiu ce vrei, Wyatt, dar nu apreciez tonul invitaţiei tale de-a te vizita. Am...

Lăsă fraza în suspensie, ca şi cum atunci i-ar fi zărit pe detectivi pentru prima oară.

– Cine-s oamenii ăştia?

– Poliţai. Încîntaţi de cunoştinţă, rînji Lorenzo, distrîndu-se copios.

– Ce-i asta? îşi aruncă Roxanne capul în sus, ca o femeie fermecătoare şi vitează care ajunge vizibil la capătul răbdării.

– Îmi cer scuze, declară Sapperstein, dar trebuie să vă rog pe amîndoi să plecaţi. E o problemă oficială.

– Vreau să ştiu ce se întîmplă. Iar ai făcut ceva îngrozitor, nu-i aşa? se răsuci ea spre Sam. Nu-i vei face nici un rău lui Luke.

Îl apucă de revere, zgîlţîindu-l.

– Te-ai folosit de mine o dată, dar niciodată, niciodată şi a doua oară.

– Iubito, te rog, se apropie Luke de ea. Nu te enerva. Nu merită. Niciodată n-a meritat.

– Te-am adus în casa mea, îl îmbrînci ea pe Sam înapoi; numai prezenţa martorilor îl opri s-o lovească. Am avut încredere în tine, şi familia mea a avut încredere-n tine. Nu-i destul că ne-ai trădat, atunci demult? Trebuie să mai nutreşti şi-acum ura asta canceroasă faţă de noi?

– Ia-ţi mîinile de pe mine, o apucă el de încheieturi, răsucindu-i-le. Ţipătul de durere al lui Roxanne îi făcu pe amîndoi detectivii să intervină repede.

– Uşurel, Wyatt.

– Iubito.

Acesta era semnalul. Într-un acces orbesc de plîns, Roxanne se întoarse spre Luke, împleticită, răsturnînd servieta de pe masă. Închizătorile săriră din loc. O ploaie îngheţată de diamante se revărsară afară, urmate îndeaproape de flăcările rubinelor.

– Oh! îşi duse Roxanne mîinile la gură. Dumnezeule, ăsta-i colierul Reginei din colecţia Clideburg. Tu! ridică ea braţul, îndreptînd spre Sam un deget acuzator. Tu le-ai furat! La fel cum ai furat şi de la Madame, cu ani în urmă.

– Eşti nebună. El le-a strecurat!

Sam privi în jur înnebunit, incapabil să creadă că lumea sa migălos structurată se putea destrăma atît de repede. Ticălosul ăsta le-a strecurat. Mi-a aranjat o înscenare.

Se repezi. Luke se încordă. Exact în timp ce Lorenzo sărea să-l intercepteze, Roxanne îşi schimbă

poziția trupului. O ardea gîndul de a părea că s-ar fi ferit, speriată. Dar, la o adică, scopul scuză mijloacele. Piciorul i se agăță agil de al lui Sam, trîntindu-l grămadă peste servieta deschisă.

– N-ai fugit destul de departe, se săltă Sam în capul oaselor, suflînd greu. Scamatoria asta n-o să-ți meargă, Callahan. Încă te mai am la mînă. În seif.

Își șterse gura cu dosul mîinii, ridicîndu-se. Ochii-i erau prea dilatați, chipul cenușiu, buzele răsfrînte într-o parodie de rînjet.

– Am în seif dovezi împotriva acestui om. E un hoț și un asasin. Și femeia asta e o hoață. Cu toții sînt. Pot s-o dovedesc. Pot s-o dovedesc.

Sărind spre seif, continuă să mormăie printre dinți.

– Domnule Wyatt, îi puse Sapperstein o mînă pe umăr, să-l oprească. Vă sfătuiesc să vă așteptați avocatul.

– Am așteptat destul. Am așteptat ani de zile. Voiați să percheziționați, nu? Ei bine, percheziționați aici.

Roti comutatorul seifului, răsucindu-l la stînga și la dreapta pînă la ultimul număr al combinației. Smuci ușa și vîrî mîna înăuntru. Și imediat rămase cu ochii holbați, ieșiți din orbite, pe cînd un dosar pliant se desfăcea în afară, împrăștiind fotografii colorate țipător.

– Interesante instantanee, domnule Wyatt, culese Lorenzo o mînă de poze, țuguindu-și buzele în timp ce le frunzărea. Sînteți foarte fotogenic – și mobil.

Rînji, trecîndu-i fotografiile partenerului său.

– Nu-s eu acolo.

Mereu holbat, Sam se șterse cu dosul mîinii la gură.

– E Gunner. Gunner trebuia să fie. Sînt falsificate. Oricine vede asta. N-am fost niciodată cu nimeni din oamenii ăia. Nu i-am văzut în viața mea.

– Nici unul dintre ei nu pare să vă considere un străin, murmură Sapperstein; lucrase o perioadă la Moravuri, dar niciodată nu văzuse ceva atît de... creativ. Știți, astea arată ca și cum ar trebui livrate cu un avertisment. Nu încercați nici una din aceste figuri acasă.

– Mhm.

Intrînd în joc, Lorenzo bătu cu degetul într-o poză care înfățișa o poziție deosebit de desfrînată și neobișnuită.

– Cum crezi c-a reușit să se răsucească în manevra asta? Nevastă-mea ar muri după ea.

– Las-o-ncolo, își drese Sapperstein glasul; își amintise cu întîrziere că era și o doamnă de față. Domnule Wyatt, vreți să luați loc pînă...

– Sînt false! strigă Sam. El le-a făcut. A mințit, a înșelat!

Respirînd greu, arătă cu degetul spre Luke.

– Dar va plăti. Toți vor plăti. Am dovezi.

Chicotea, cînd băgă mîna în seif. Nervii îi cedară complet cînd scoase o tiară cu diamante.

– E o scamatorie, spuse – se bîlbîi. O scamatorie.

Dădu înapoi, zgîindu-se la coroana cu nestemate din mîini, pe cînd prin cumplitul rînjet îi scăpă un chicotit.

– O să dispară.

Sapperstein făcu un semn din cap spre Lorenzo, care luă tiara.

– Aveți dreptul să tăceți, începu el, punîndu-i cătușele, în timp ce Lorenzo golea seiful de bijuterii.

– Voi fi președinte, mugi Sam, împroșcînd cu salivă. Încă opt ani, nu-mi mai trebuie decît încă opt ani.

– A, cred c-o să primești mai mult de-atît, murmură Luke; pocnind din degete, îi oferi lui Roxanne trandafirul ce-i apăruse între ele. Abracadabra, Rox.

– Mhm, își lipi ea fața de pieptul lui, pentru a-și ascunde zîmbetul lat de un kilometru. Dar pentru bisuri ce facem?

Capitolul 35

Toamna în New Orleans era caldă, însorită și binecuvîntat de uscată. Zilele se scurtau, dar asfințiturile, seară de seară, erau o spectaculoasă simfonie de culori și nuanțe care pîrjoleau gîtlejul și amețeau ochiul.

Max a murit în timpul unuia dintre aceste strălucitoare spectacole de lumină, în patul lui, cu un soare roșu ca rubinele drept cortină finală. Familia era în jurul lui și, așa cum a spus LeClerc la una dintre nenumăratele cești de cafea consumate în acea noapte, era cel mai minunat mod de a muri.

Roxanne a trebuit să se mulțumească cu asta și cu faptul că Luke depusese piatra filosofală în mîna firavă a tatălui lor, astfel că lunecase dintr-o lume în cealaltă ținînd-o strîns.

Nu era o piatră prețioasă colorată sau o nestemată strălucitoare. Piatra era o rocă simplă, cenușie, cizelată de timpuri și de degete iscoditoare. Ca mărime, se potrivise perfect în căușul palmei lui Roxanne, stînd acolo așa cum stătuse în nenumărate alte mîini de-a lungul secolelor.

Dacă deținea putere, ea n-o simțise. Spera că Max, însă, da.

L-au înmormîntat într-o dimineață însorită de noiembrie, sub un cer albastru și o briză slabă foșnind prin iarba sălbatică încolțită printre mormintele înălțate ale orașului pe care-l iubise. Aerul era parfumat, iar acordurile lui Chopin se revărsau dintr-o duzină de viori.

Max ar fi detestat crepul negru și muzica de orgă.

În cimitir se adunaseră sute de oameni, oameni cu care avusese o legătură sau alta în timpul vieții. Tineri magicieni, nerăbdători să-și desăvîrșească măiestria, bătrîni pe care-i trădau mîinile și ochii în timp ce pe Max îl părăsise mintea. Cineva a dat drumul unei duzini de porumbei albi care au bătut din aripi și au gungurit pe deasupra capetelor, creind iluzia unor îngeri sosiți să ia cu ei sufletul lui Max.

Roxanne a găsit acest gest incredibil de frumos.

Reprezentația de adio a lui Max, așa cum s-ar fi

așteptat și el, a fost un spectacol de înaltă clasă.

În următoarele cîteva zile, Roxanne a plutit în derivă, incapabilă să se desprindă din curenții suferinței. Tatăl ei reprezentase singura și cea mai importantă influență din viața sa. Cît timp fusese bolnav, fusese nevoită să-și asume conducerea familiei. Dar, atîta vreme cît el mai era prezent fizic, trăise cu iluzia – din nou iluzia – de a-l avea.

Își dorea să-i fi putut împărtăși ultimul lor triumf. Ziarele încă mai răcneau despre scandalul cu Samuel Wyatt, fost candidat senatorial, inculpat acum pentru spargere în stil mare, printre felurite acuzații mai mărunte.

Găsiseră și alte probe în locuința lui din Maryland. Un mic dispozitiv care semăna cu ceva între o telecomandă și un calculator, o trusă de instrumente fine de spărgător, din oțel inoxidabil, șlefuite și sclipitoare, un cuțit de tăiat sticlă, o arbaletă motorizată care propulsa o ancoră de agățat, un singur buton de manșetă din aur, gravat cu inițialele S.W. și, cel mai incriminator, un jurnal personal, descriind în scrupulos detaliu furturi comise pe-o perioadă de cincisprezece ani.

Jake avusese nevoie de o lună ca să-l completeze, imitînd scrisul lui Sam. Dar fusese o treabă bine făcută.

Conturile elvețiene, cu un sfert de milion de dolari nejustificați, fuseseră dezgropate. Luke o considera o investiție care deja rentase – cu vîrf și-ndesat.

Roxanne se pregătise să simtă compătimire pentru Justine, dar fusese amuzată citind că devotata soție a lui Sam, absolvită de orice implicare, înaintase deja acțiunea de divorț și locuia într-o cabană din Alpii elvețieni.

Cît despre Sam, el nu mai insista că voia să fie președinte. Acum declara că era președinte. Psihiatrii își continuau testele chibzuite, în timp ce Sam își conducea guvernul lui privat dintr-o celulă capitonată.

Era și asta, bănuia Roxanne, un soi de justiție.

Dar toate acestea rămăseseră în urma ei. Cotitura pentru a cărei parcurgere îi trebuiseră cinci ani trecuse. În fața ei se întindeau o duzină de drumuri lungi și pur și simplu nu știa pe care să-l aleagă.

– Se face rece aici.

În penumbra amurgului, Lily traversă curtea spre locul unde Roxanne stătea pe banca de fier, privind fîntîna.

– Ar trebui să-ți pui o haină.

– Mi-e bine așa.

Pentru a-i arăta că tovărășia ei era binevenită, își ridică brațul, petrecîndu-și-l pe după umerii lui Lily, cînd femeia mai vîrstnică i se alătură pe bancă.

– Îmi place locul ăsta. Nici nu-mi amintesc vreun timp cînd să nu mă fi putut simți mai bine după ce stăteam aici.

– Unele locuri sînt magice, își ridică Lily privirea spre odaia pe care o împărțise atîția ani cu Max. Pentru mine, acesta a fost întotdeauna magic.

Stătură cîteva minute în tăcere, ascultînd plescăitul și susurul fînfînii. Umbrele se alungeau, preschimbîndu-se în întunecime.

– Să nu suferi prea mult după el.

Lily știa că se exprimase nefericit, și-și dori să fi avut flerul lui Max pentru cuvinte.

– N-ar vrea să te doară prea multă vreme.

– Știu. La început mi-era teamă că dacă încetez să mai sufăr înseamnă că nu-l mai iubesc. Dar știu că nu e așa. Stăteam aici, amintindu-mi ziua cînd am pornit cu toții spre Washington.

Își înclină capul, rezemîndu-și-l pe umărul lui Lily.

– Era în fotoliu, privind afară prin ușa de sticlă. Doar privind afară. Voia să plece, Lily. Am știut-o. Am simțit-o. Avea nevoie să plece.

Rîse, cu un sunet scăzut și sincer pe care Lily nu-l mai auzise de prea multe zile.

– Dar era încăpățînat, continuă Roxanne. Numai Max ar fi fost în stare să moară de *Halloween*. Ca Houdini.

Brațul i se strînse împrejurul umerilor lui Lily.

– Jur că a premeditat-o. Și mă gîndeam acum, că dacă există un paradis al magicienilor, e acolo, făcînd scamatorii de buzunar cu Robert-Houdin, încercînd să-i întreacă pe Herrmann-i și confruntîndu-se cu Harry Kellar. O, tare i-ar mai plăcea, nu-i așa, Lily?

– Da.

Cu ochii umezi, însă zîmbind, Lily se cuibări în îmbrățișarea ei.

– Și s-ar lupta cu ghearele și cu dinții pentru locul din frunte.

– *„Apare în această seară și pentru eternitate, Maximillian Nouvelle, Conjurer Extraordinaire".*

Rîzînd iarăși, Roxanne o sărută pe amîndoi obrajii.

– Nu mă mai doare. Toată viața îmi va fi dor de el, dar nu mai sufăr.

– Atunci am să spun altceva, îi cuprinse Lily fața în palme. Fă-ți rostul tău. Întotdeauna te-ai priceput la asta, Roxy, mereu îndrăzneață, puternică și deșteaptă. Nu te opri acum.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

Lily auzi o ușă deschizîndu-se și, privind peste umăr, îl văzu pe Luke în cercul de lumină de lîngă ușa bucătăriei.

– Fă-ți rostul tău, repetă ea, ridicîndu-se. Eu mă duc în casă să-mi aduc contribuția de două parale la mostrele acelea de tapet pe care le rumegă Alice. Jur că fata astă n-o să aleagă decît pasteluri și flori, dacă nu-i dă nimeni un sfat.

– Ești cea mai potrivită.

– Să vii înăuntru dacă ți se face frig, îi ordonă Lily.

– Am să vin.

Lily îl depăși pe Luke, prin curte.

– Și dacă tu nu poți să-i ții cald, spuse ea printre dinți, mă spăl pe mîini de tine.

Luke se așeză pe bancă, o trase pe Roxanne

lîngă el și o sărută pînă i se înmuiară oasele.

Cu capul sprijinit pe brațul lui, deschise din nou ochii.

– Pentru ce a fost asta?

– Respect doar ordinele. Da' asta-i pentru mine.

O sărută din nou, prelung. Cu un oftat mulțumit, se rezemă de bancă, întinzîndu-și picioarele lungi și încrucișîndu-le la glezne.

– Frumoasă seară, mm?

– Mmm. Răsare luna. De cîte ori te-a lingușit Nate să-i citești *Șuncă și ouă verzi*?

– De destule ori ca să i-o pot recita din memorie. Cine naiba ar vrea să mănînce ouă verzi, la urma urmei? E dezgustător.

– Îți scapă o metaforă nu tocmai subtilă, Callahan. Spune să nu judeci lucrurile după înfățișare și să încerci terenuri noi.

– Zău? Ciudat, tocmai mă gîndeam să încerc un teren nou.

Dorea, însă, să fie sigur că era momentul potrivit. Degetele argintii ale razelor de lună lunecau dinspre cer, cînd Luke își întoarse capul s-o studieze.

– Cum te mai simți, Rox?

– Bine.

Îi vedea ochii îndreptați asupra ei, cu acea veche și familiară intensitate.

– Mă simt bine, Luke, repetă ea, și-i zîmbi. Știam că nu-l voi putea păstra la nesfîrșit, indiferent cît de multă magie îmi vîram pe mînecă. Mi-ajută să știu că

l-ai iubit la fel de mult ca mine. Şi poate, în cine ştie ce chip ciudat, cei cinci ani cît ai lipsit mi-au dat timp să mă concentrez atît de îndeaproape asupra lui atunci cînd avea cea mai mare nevoie de mine. S-a ţinut de asta pînă te-ai întors şi am putut continua fără el.

– Soarta?

– Viaţa e un cuvînt destul de potrivit. Acum lucrurile se schimbă, se strînse ea mai aproape, dar nu datorită frigului; fiindcă se simţea bine. Mouse şi Alice au să se mute nu peste mult. Şi nu se potriveşte de minune, acum cînd îşi întemeiază şi ei o familie, că întîmplător tu tocmai ai o casă perfectă de vînzare?

– Cu un apartament frumos la etajul trei, convenabil pentru un burlac. Acum Jake îi va putea scoate din minţi.

– Ştii bine că-l iubeşti.

– Iubirea e un cuvînt prea mare, Rox.

Zîmbi, însă.

– Ceea ce simt eu pentru Jake e mai mult o toleranţă blîndă, punctată cu perioade de extremă iritare.

– Se va ocupa Lily să-i găsească o soţie.

– Îşi ascunde atît de bine trăsătura asta sadică. Cel puţin, e folositor în culise.

Întrucît îi plăcea şi era o diversiune comodă, Luke o luă de mînă să se joace cu degetele ei.

– Ştii, Rox, m-am gîndit la spectacol.

Ea oftă somnoroasă.

– Crezi că-i gata s-o pornească la drum?

– Da, e gata. Dar mă gîndeam la ceva mai apropiat de casă.

– Ca de pildă.

– Ca de pildă clădirea aia de vînzare din marginea de sud a cartierului. Mărime potrivită. Are nevoie de multă muncă, dar prezintă potenţial.

– Posibilităţi? De ce fel?

– De felul magiei. *Magazinul de Magie Nouvelle*, New Orleans. Un teatru pentru lansarea de numere noi, care să uimească masele. Poate şi cu o prăvălioară inclusă, unde să se vîndă scamatorii. O operaţiune clasa întîi.

– O afacere.

Intrigată dar şi prevăzătoare, se retrase pentru a-i vedea chipul. Zări o emoţie abia stăpînită.

– Vrei să deschizi o afacere?

– Nu doar o afacere. O posibilitate. Tu şi cu mine, parteneri. Am juca acolo, am atrage cîteva nume mari şi am da o şansă cîtorva nume noi. Un bîlci, Rox, dar acesta ar sta într-un singur loc. Poate fi la fel de magic.

– Te-ai gîndit mult. De cînd?

– De cînd cu Nate. Vreau să-i pot oferi ceea ce mi-a dăruit Max mie. O bază.

Pentru a-i da ideii timpul să se coacă, duse degetele lui Roxanne la buze, sărutîndu-le pe rînd.

– Încă vom mai pleca în turnee. Oricum o facem. Dar nu vom mai călători cîte nouă luni din douăsprezece. Curînd, copilul va începe şcoala.

– Ştiu. M-am gîndit la asta. Plănuiam să mai re-

duc, odată ce avea s-o înceapă. Să lucrez în funcție de programul lui.

– Dacă facem ce zic eu, nu va mai trebui să reduci și vei realiza același lucru.

Văzu interesul aprinzîndu-i-se în ochi și dădu lovitura de grație.

– E doar o singură problemă.

– Întotdeauna există o trapă ascunsă. Care e?

– Trebuie să te măriți cu mine.

Nu putea spune că era surprinsă. Semăna mai mult cu un puternic și scurt șoc electric.

– Poftim?

– Va trebui să te măriți cu mine. Asta e.

– Asta e?

Ar fi izbucnit în rîs, dar nu credea să aibă puterea pentru asta. Reuși să se ridice în picioare.

– Îmi spui că trebuie să mă mărit cu tine. Ca în „da" și „pînă ce moartea ne va despărți"?

– Ți-aș cere-o, dar presupun că ai pierde timpul calculînd șansele. Așa că ți-o spun de-a dreptul.

Bărbia i se repezi în sus.

– Iar eu îți spun...

– Stai așa, își ridică el o mînă, sculîndu-se în picioare, pentru a fi față în față. Voiam să ți-o cer în noaptea cînd trebuia să mă întorc de la Sam cu buzunarele pline de safire.

Aceste cuvinte nu numai că-i opriră nervii, dar îi mai zăpăciră și mințile.

– Voiai?

– Plănuisem totul bine. Urma s-o iau pe calea romantică. Aveam chiar și un inel în buzunar. Dar a trebuit să-l plasez în Brazilia.

– În Brazilia. Înțeleg.

– Ce-ai fi făcut dacă te ceream atunci?

– Nu știu.

Era purul și curatul adevăr.

– Nu vorbiserăm niciodată despre asta. Cred că-mi spuneam că lucrurile vor continua la fel ca înainte.

– N-au continuat.

– Nu, n-au continuat.

Derutată, Roxanne expiră prelung.

– M-aș fi gîndit. M-aș fi gîndit pe îndelete.

– Iar dacă te cer acum, vei face același lucru. Deci, trec peste faza asta. Ne căsătorim, sau tot restul afacerii rămîne în aer?

– Nu mă poți lua de soție cu forța.

– Dacă forța nu dă rezultate, am să te seduc.

Își plimbă degetele în sus și-n jos pe brațele ei, un vechi obicei care încă o mai înfiora.

– Și-am să-ncep prin a-ți spune că te iubesc. Că ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată. Pe care o voi iubi vreodată.

Lin ca mătasea, o trase lîngă el pentru a-și lăsa buzele să joace peste ale ei.

– Vreau să-ți fac promisiuni, și să-mi faci și tu mie. Vreau și alți copii de la tine. Vreau să fiu aici cînd vor crește înăuntrul tău.

– O, Luke.

Dacă n-ar fi ştiut ce ştia, ar fi fost gata să jure că simţea miros de muguri de portocal. Căsnicia, îşi spuse. Era atît de banală, de comună. Atît de fascinantă.

– Promite-mi că niciodată, niciodată nu mă vei numi femeiuşcă.

– Jur cu sînge.

– Bine, îşi apăsă ea o mînă peste gură, parcă şocată că-i scăpase cuvîntul fatal; apoi rîse şi mai spuse odată. Bine. Ai cîştigat.

– Nu te mai răzgîndeşti, o preveni el, ridicînd-o s-o rotească în cerc.

– Eu nu rămîn niciodată datoare.

– Atunci, data viitoare cînd vom fi pe scenă, îl voi prezenta pe Callahan şi frumoasa sa soţie, Roxanne Nouvelle.

– Nici de-ar fi să mori, îi dădu ea un pumn în umăr, cînd Luke o lăsă la pămînt.

– În regulă. Doar Callahan şi Nouvelle, îşi arcui el sprînceana. În ordine alfabetică, Rox.

– Nouvelle şi Callahan. Eu sînt aia care te-a-nvăţat prima scamatorie cu cărţi de joc, ai uitat?

– Niciodată nu m-ai lăsat să uit. S-a făcut, îi strînse Luke mîna, oficial. Nate va avea doi părinţi căsătoriţi cu acte-n regulă şi un cîine. Ce şi-ar putea dori mai mult un copil?

– E atît de convenţional, de înspăimîntător, îşi trecu ea o mînă prin păr. Şi în legătură cu cîinele ăla...

– A ieşit Jake la plimbare cu el. Nici o grijă. Mike n-a ros nimic de valoare, în ultima oră. Şi nu te osteni cu figura asta dură, Roxy. Azi dimineaţă, te-am văzut cînd îi dădeai fursecuri învelite-n ciocolată.

– Aveam un plan. Mă gîndeam că dacă-l îndop pînă se îngraşă, nu va mai putea să lipăie pînă la etaj şi să facă pipi pe covorul din dormitor.

– L-ai scărpinat între urechi, ai făcut cuţu-cuţu şi l-ai lăsat să te lingă pe faţă.

– A fost un moment de rătăcire. Dar acum mă simt mult mai bine.

– Perfect, fiindcă mai e un lucru.

– Doar unul?

– Mda. Ne lăsăm de furat.

– Ne...

Chiar n-avu încotro decît să se aşeze.

– Ne lăsăm?

– Pe şleau, se aşeză el alături. Şi la asta m-am gîndit mult. Acum sîntem părinţi şi aş vrea să mai facem un copil, cît de curînd posibil. Nu cred c-ar trebui să faci muncă de noapte cu un bebeluş la bord.

– Dar... asta e meseria noastră.

– Asta *a fost* meseria noastră, o corectă el. Şi am fost cei mai buni. Hai s-o spunem deschis, Roxy. Cu Max, s-a sfîrşit o epocă. Trebuie s-o începem pe-a noastră. Şi, Christoase, ce facem dacă Nate creşte mare şi devine poliţist?

Îi sărută din nou degetele, rîzînd.

– S-ar putea să ne aresteze. Îţi dai seama ce

vinovăție ar fi asta pe capul unui copil, să-și închidă propriii părinți?

– Ești ridicol. Copiii trec prin anumite etape.

– Tu ce voiai să te faci cînd aveai patru ani?

– Magician, oftă ea. Dar, să ne lăsăm, Callahan... N-am putea doar să mai... reducem?

– E mai curat așa, Rox, o bătu el pe mînă. Știi bine că e.

– Nu vom fura decît de la oameni foarte bogați și cu părul roșu.

– Renunță, iubito!

Slobozind un geamăt, Roxanne se lăsă pe spate.

– Măritată, să încep o afacere și să mă îndrept, toate dintr-o dată. Nu știu, Callahan. S-ar putea să explodez.

– Le facem puțin cîte puțin, zilnic.

Știa că o încuiase. Imaginea lui Nate, toți cei nouăzeci de centimetri ai lui, purtînd insignă și, cu ochii-n lacrimi, închizînd-o după zăbrele, era prea mult.

– Următorul lucru va fi să-mi spui că trebuie să-ncepem să dăm petreceri pentru copii.

Cînd el nu răspunse, se ridică dreaptă.

– O, Doamne, Luke.

– Nu-i chiar atît de rău. Doar că... în fine, alaltăieri cînd l-am dus pe Nate la grădiniță, am cam intrat în conversație cu educatoarea lui. Cred că i-am promis că vom face un mic număr pentru petrecerea de Crăciun.

Domni tăcerea un minut încheiat, apoi Roxanne

începu să rîdă. Rîse pînă trebui să se-apuce de coaste ca să nu-i plesnească. Luke era perfect, își dădu ea seama. Absolut perfect. Și absolut numai al ei.

– Te iubesc, îl luă ea prin surprindere, aruncîndu-și brațele pe după gîtul lui și sărutîndu-l îndelung și cu putere. Îl iubesc pe omul care-a reieșit că ești.

– Tot aia. Vrei să ne mozolim la lumina lunii?

– Pe pariu că da.

Își apăsă buzele cu un deget înainte de-a i se uni cu ale ei.

– Un singur avertisment, Callahan. Dacă pleci și cumperi o furgonetă, te transform în broscoi.

El îi sărută degetul, apoi gura, hotărînd să aștepte un moment mai potrivit pentru a pomeni despre *Buick*-ul căruia îi achitase prețul în aceeași dimineață.

Cum ar fi spus Max, sincronizarea era totul.

SFÎRȘIT